10 2011

Kasr-ı Arifan®

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

"DİN NASÎHATTİR" HADÎS-İ ŞERÎFİNİN MÂNÂSININ "DİN; ALLÂH'A, PEYGAMBERİ'NE, KİTABINA, YÖNETİCİLERE VE UMUM MÜMİNLERE KARŞI SAMÎMİYET VE İYİ NİYET" MÂNÂSINA GELDİĞİNİ BİLİYOR MUYDUNUZ?!
Ahmet Mahmut ÜNLÜ 04

İMÂM-I RABBÂNÎ HAZRETLERİ'NİN HAYATI ve ESERLERİ
Doç.Dr.Necdet TOSUN 08

TARİH BOYUNCA HAÇLILARLA MÜSLÜMANLARIN DİYALOĞU
Kemal ARKUN 12

DOĞUM KOLAYLIĞI İÇİN YAPILACAK BİR KAÇ FAYDALI TERKİP

NAZARDAN KORUNMAK İÇİN YAPILMASI GEREKENLER

MÜCERREBAT'TAN MEŞÂYİH-I KİRÂM TARAFINDAN TECRÜBE EDİLMİŞ BAZI HAVÂSS-I 'İZÂM YÂSÎN SÛRESİ HAKKINDA MÜHİM BİR HAVAS
ZİKİRLER ve DUALAR 54

9 771307 790499

Kasr-ı Ârifan Dergisi - Yıl: 5 Sayı: 49 / Ekim 2011 Fiyat: 7,-TL (KDV Dahil) ISSN: 1307-7902
www.arifandergisi.com - www.arifan-e-dergi.com

Hac aylarına girmiş bulunuyoruz! Pek çoğumuzun gerek akrabasından, gerek çevresinden hacca gidecek olanlar mutlaka vardır. Ve nasip olursa bu gün yarın yola çıkacaklar. Rabbim şimdiden haclarını mebrûr, amellerini makbul eylesin.

Sadece Türkiye'mizden değil, dünyanın dört bir yerinden dilleri, renkleri, örf ve an'aneleri, kılık ve kıyafetleri ayrı, ama inançları aynı olan Müslümanlar, her gün en az beş defa yöneldiğimiz bedenlerimizin kıblesine, dünyanın kalbi olan Kâbe'ye gidecekler.

Kutuplardan ekvatora, enlemlerden boylamlara kadar değişik iklimlerde ve coğrafyalarda yaşayan, daha önce birbirini hiç görmemiş olan ümmeti Muhammed, orada kardeşlik şuuru ile buluşacak; siyahıyla-beyazıyla, omuz-omuza, gönül-gönüle birbirleriyle kaynaşacaklar.

Mevlâ Teala'nın rahmetinin yağmur gibi yağdığı, vahye ev sahipliği yapan o mübârek beldelerde, dünyanın muhtelif yerlerinden gelen Müslümanlar boşalan gönül bataryalarını doldurup mânevî azıklarını alacaklar. Bedenlerine, kanlarına, iliklerine kadar iman cereyanı yayılacak.

Hac gerçekten çok büyük bir ibâdet. Hacca gitmemek ise ne büyük mahrumiyet!.. O havayı mutlaka teneffüs etmek, o atmosferi, o mânevî havayı mutlaka yaşamak lazım. İnsanın kalbi ne kadar katı olursa olsun o mübarek beldelerde mutlaka yumuşayacak, ağlamayı unutan gözler yaşaracak, küllenmiş olan mânevî duygular orada alevlenecektir.

Hac ibadeti, Dinimizin esaslarından, İslam'ın beş temel şartından biridir. Allâh-ü Teâlâ zengin ve hacca gitmeye muktedir olan kullarının üzerine, ömründe bir defa haccı farz kılmıştır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de: "... **Yol bakımından ona** (gitmeye) **gücü yetenlerin o evi haccetmesi, Allah için insanlar üzerinde bir haktır."** buyurmaktadır. (Âl-i İmran: 97) Bu âyeti kerime, Müslümanlara haccın farz olduğuna delildir. Kendisine hac farz olan kardeşlerimiz kesinlikle bu ibadeti ertelememeli, hiç vakit kaybetmeden ilk fırsatta mutlaka gitmeli ve sevgili Allah'ımızın evini bir an önce ziyaret etmelidir. Zira Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurdu:

"Hacca gitmek isteyen acele etsin, çünkü kişi hasta olabilir, malı kaybolabilir (veya) **başka bir engel çıkabilir."**

Kıymetli Ârifân Okurları;

28 Ekim Cuma günü Zilhicce ayına giriyoruz. Yani Halk arasında "on günler" diye bilinen o faziletli günlere... Öylesine kıymetli ve faziletli günler ki hakkında ayet-i kerime nazil olmuş, faziletiyle alakalı pek çok hadisi şerifler varid olmuştur.

O günler, aynı zamanda Huccâc-ı Kiram'ın mukaddes beldelerde hac göreviyle meşgul oldukları çok kıymetli günlerdir. Öyle ki, bu on günlerde yapılan ibadet kadar hiçbir günde yapılan ibadet, Allah'a daha sevimli gelmiyor. Nitekim bir Hadisi Şerifte Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyuruyor:

- Allah-u Tela'nın indinde Zilhiccenin ilk on gününden daha makbul ve amellerin Allâh-u Te'âlâ'ya daha sevimli olduğu başka bir gün yoktur.

Bunun üzerine Ashabı Kiram:

- Ya Resülellah! Onun benzeri bir gün Allah yolunda cihadda da yok mudur?

diye sorduklarında, buyurdular ki:

- Onda da yoktur. Ancak bir kimse ki, malıyla ve canıyla Allah yolunda cihada çıkıp da (şehid olup) **onlardan hiçbir şeyle geri dönmeyen kimse müstesna."**

Ebu Derda (Radıyallahü anh) der ki: "Zülhiccenin ilk günlerinde çok dua ediniz. Çok istiğfar ediniz. Çokça sadaka veriniz. Çünkü Ben Resulüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'den 'Zilhiccenin ilk günün sevabından mahrum kalanlara yazıklar olsun' dediğini işittim.

Mevla Teala Hazretleri bu on günlere ulaşıp en güzel şekilde ibadet ve taatle geçirebilmeye cümlemizi muvaffak eylesin.

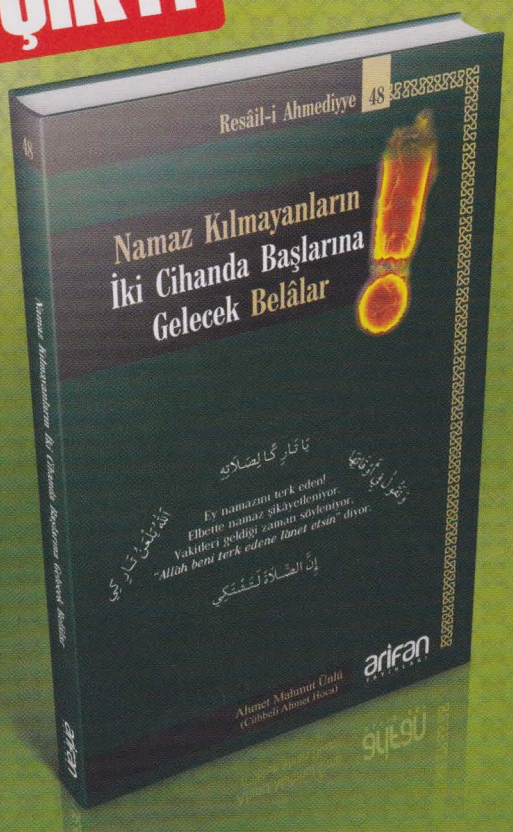
Fi Emanillah!

Mustafa Özşimşekler
mustafaozsimsekler@arifandergisi.com

YENİ

NAMAZ KILMAYANLARIN İKİ CİHANDA BAŞLARINA GELECEK BELÂLAR

ÇIKTI

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

arifan
YAYINLARI

Sipariş Hattı
444 18 10

04

AHMET MAHMUT ÜNLÜ
"DİN NASÎHATTİR" HADÎS-İ ŞERÎFİNİN MÂNÂSININ "DİN; ALLÂH'A, PEYGAMBERİ'NE, KİTABINA, YÖNETİCİLERE VE UMUM MÜMİNLERE KARŞI SAMÎMİYET VE İYİ NİYET" MÂNÂSINA GELDİĞİNİ BİLİYOR MUYDUNUZ?!

08
DOÇ. DR. NECDET TOSUN
İMÂM-I RABBÂNÎ HAZRETLERİ'NİN HAYATI VE ESERLERİ

12

KEMAL ARKUN
TARİH BOYUNCA HAÇLILARLA MÜSLÜMANLARIN DİYALOĞU

20
ALİ EREN
DİYANET'TEN SORUMLU BİR İLÂHİYATÇI BAKAN

26

ALİ KARA
MÜZİK ALETİ KULLANMAK – ÖĞRENMEK VAKİT İSRAFIMI DIR?

32
MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
"EDEP YÂ HÛ"

EKİM 2011
Yıl 5 Sayı 49
ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Beyzade Prodüksiyon

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Koordinatör
Fatih ARAZ

38

ALİ ULVİ UZUNLAR
İSLAMİ EĞİTİM III

40

ADEM ŞENER
EDEBLİ YAŞAMAK VE HAYÂ

44

SALİH MEMİŞOĞLU
BÜYÜ VE BÜYÜDEN KORUNMAK

46

BİR VELİ
UBEYDULLÂH-İ AHRAR -1-
(KUDDİSE SÜRRUHU)

52 **CÜBBELİ AHMET HOCA** FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

54 **AHMET MAHMUT ÜNLÜ** DUALAR VE ZİKİRLER

www.arifan-e-dergi.com

Elektronik dergi dönemi başladı. Arifan dergisi daha baskıya girmeden görün.
Şifrenizi öğrenmek için: **444 18 10** veya edergi@arifandergisi.com
Bu hizmet sadece Arifan Dergisi abonelerine özeldir.

DİKKAT! HESAP NUMARALARIMIZ DEĞİŞMİŞTİR

LÜTFEN ÖDEMELERİNİZDE ABONE İSMİNİ BELİRTMEYİ UNUTMAYINIZ!

Görsel Tasarım
Yasin İNCE

Temsilci İrtibat
0212 521 93 92

Abone Dağıtım
Beyzade Yayınları
Tel: 444 18 10

Adres
Arifan Yayınları
Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.
Tel: 0212 521 93 92
Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com
bilgi@arifandergisi.com
şikayet: sikayet@arifandergisi.com

Yayın Türü
Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri
7 Renk Matbaa

*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- TL

Yurt Dişi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Beyzade Prodüksiyon adına
Bank Asya (Fatih Şb. Şube kodu: 22)
TL IBAN: TR32 0020 8000 2202 8166 1000 01
EUR IBAN: TR75 0020 8000 2202 8166 1000 03
USD IBAN: TR05 0020 8000 2202 8166 1000 02

Posta Çeki
Bütün PTT şubelerinden **640 14 25** Nolu Posta çeki hesabına abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

"DİN NASÎHATTİR" HADÎS-İ ŞERÎFİNİN MÂNÂSININ "DİN; ALLÂH'A, PEYGAMBERİ'NE, KİTABINA, YÖNETİCİLERE VE UMUM MÜMİNLERE KARŞI SAMÎMİYET VE İYİ NİYET" MÂNÂSINA GELDİĞİNİ BİLİYOR MUYDUNUZ?!

Bütün hamdler: **"Allâh'a ve Rasûlü'ne karşı samîmî olma hâlinde mecbûrî vazîfelerini yapma imkânı bulamayanlara bir vebal yoktur"** buyuran **Allâh-u Te'âlâ**'ya mahsustur.

Sonsuz salât-ü selamlar: **"Din nasîhatten ibârettir"** buyuran **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in, "Kim için nasîhat?" diye soran ashâbının ve aldıkları cevaba göre amel eden Ehl-i Beyt'in ve tüm sahâbe-i kirâmın üzerine olsun. Şu bilinsin ki; insanlar: **"Din nasîhattir"** hadîs-i şerîfini insanlara vaaz-u nasîhat yapmak manasında sanmışlardır, oysa bu mana hadîs-i şerîfin ihtiva ettiği manalardan sadece biridir.

Genel manada nasîhat ise; "**Allâh**'a ve **Rasûlü**'ne karşı dürüst olmak, herkes hakkında iyilik düşünmek ve umûmî mânâda iyilik vasfına sâhip bulunmak"tan ibârettir.

Allâh'a ve **Rasûlü**'ne karşı samîmiyetin beyânı hakkında **Temîm-i Dârî** *(Radyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır:

Bir kere **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*:

عَنْ تَمِيمٍ الدَّارِيِّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «اَلدِّينُ النَّصِيحَةُ.» قُلْنَا: لِمَنْ؟ قَالَ: «لِلّٰهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَئِمَّةِ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ.»

"Din, nasîhatin ta kendisidir. (Dînin direği ve kıvâmı nasîhate bağlıdır)**"** buyurunca, biz: "Kime (nasîhattir)!" dedik.

O da: **"Allâh'a, Kitabına, Rasûlüne, Müslümanların imamlarına ve bilumûm Müslümanlara"** buyurdu. *(Müslim, Îmân:23, no:55, 1/74; Buhârî, Îmân:40, no:57-58 1/30; Ebû Dâvûd, Edeb:67, No:4944, 2/704; Tirmizî, Birr:17, no:1926, 4/324; Nesâî, Bey'at:31, no:4208, 7/176; Dârimî, Rikāk:41, No:2652, 2/767; Mâtürîdî, Te'vîlât-ü Ehli's-Sünne:4/470; İsmâ'îl Hakkî, Rûhu'l-beyân:3/484)*

İbni Melek *(Rahimehullâh)* gibi bâzı hadis şârihlerinin beyânı vechile; nush; bir ameli karışıklıktan arındırmaktır.

Hadîs-i şerîfte haccın **Arafat**'tan ibâret olduğu zikredilerek haccın temel direğinin **Arafat** vakfesi olduğu bildirildiği gibi, bu hadîs-i şerîfte de: **"Din, nasîhattır"** buyrularak dînin temel direğinin herkes hakkında iyilik dilemek olduğu açıklanmıştır. Zîrâ nasîhatın mânâsı "Hayır irâde etmek"tir.

ALLÂH'A KARŞI NASÎHAT

"Allâh'a karşı nasîhat (nush üzere olmak)**"**:

a) O'na inanmak, **b)** Kendisine şirk koşmaktan uzak durmak, **c)** Birliğine dâir hâlis îtikat taşımak, **d)** O'nu ulûhiyet sıfatlarıyla vasıflamak, **e)** Yüce Zât'ını noksanlıklardan tenzîh etmek, **f)** Sevdiklerine rağbet edip, gazap ettiği şeylerden uzak durmak, **g)** Emirlerini tutup yasaklarından kaçmak, **h)** İnsanları bu yola dâvet etmekten ibârettir.

Ebû Ümâme *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي أُمَامَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «قَالَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ: أَحَبُّ مَا تَعَبَّدَنِي بِهِ عَبْدِي إِلَيَّ النُّصْحُ لِي.»

"Allâh-u Azze ve Celle: 'Kulumun Bana kendisiyle ibâdet ettiği şeylerin Bana en sevgili olanı, Bana karşı iyi niyetli ve samîmi olmasıdır' buyurdu." *(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:22191, 36/529; Hakîm-i Tirmizî, Nevâdiru'l-usûl:2/27; Süyûtî, ed-Dürru'l-mensûr:7/483)*

Ebû Sümâme *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyete göre Havârîler: "Yâ **Rûhallâh**! **Allâh**'a karşı nâsıh (samîmi ve iyi niyetli) olanın kim olduğunu bize haber ver" dediklerinde **Îsâ** *(Aleyhisselâm)*:

عَنْ أَبِي ثُمَامَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ الْحَوَارِيُّونَ: يَا رُوحَ اللهِ! أَخْبِرْنَا مَنِ النَّاصِحُ لِلهِ؟ قَالَ: «اَلَّذِي يُؤْثِرُ حَقَّ اللهِ عَلَى حَقِّ النَّاسِ، وَإِذَا بَدَا لَهُ أَمْرُ الدُّنْيَا وَأَمْرُ الْآخِرَةِ، بَدَأَ بِالَّذِي لِلْآخِرَةِ ثُمَّ يَفْرُغُ لِلَّذِي لِلدُّنْيَا.»

"Allâh'ın hakkını insanların hakkına tercih eden, karşısına dünyâ işiyle âhiret işi çıktığında âhiret işinden başlayıp sonra dünyâ işine vakit ayırandır" buyurdu. *(İbnü Ebî Hâtim:6/1861; İbnü Ebî Şeybe, el-Musannef:13/194-195; Ahmed ibni Hanbel, ez-Zühd, sh:55; Hakîm-i Tirmizî, Nevâdiru'l-usûl:2/27; İbnü Kesîr, et-Tefsîr:7/264; Süyûtî, ed-Dürru'l-mensûr:7/482)*

Vehb ibni Münebbih *(Radıyallâhu Anh)*ın nakline göre; eski ümmetin velîlerinden olan bir râhip nasîhat ettiği bir adama şöyle demiştir:

عَنْ وَهْبِ بْنِ مُنَبِّهٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ أَنَّ رَاهِبًا قَالَ لِرَجُلٍ: «أُوصِيكَ بِالنُّصْحِ لِلهِ عَزَّ وَجَلَّ؛ نُصْحَ الْكَلْبِ لِأَهْلِهِ، فَإِنَّهُمْ يُجِيعُونَهُ وَيَطْرُدُونَهُ، وَيَأْبَى إِلَّا أَنْ يَحْفَظَهُمْ وَيَنْصَحَهُمْ.»

"Köpeğin sâhibine karşı iyi niyetle bağlılığı gibi ben sana **Allâh-u Azze ve Celle**'ye öyle iyi niyetle bağlanmanı tavsiye ederim.

Nitekim köpeğin sâhipleri onu ne kadar aç bıraksalar da, kovsalar da o yine de onları korumaktan ve onların iyiliğine çalışmaktan geri durmaz!" *(Abdullâh ibni Ahmed ibni Hanbel, Zevâidü'z-Zühd, sh:97; Süyûtî, ed-Dürru'l-mensûr:7/4823)*

ALLÂH'IN KİTÂBI'NA KARŞI NASÎHAT

"Allâh'ın Kitâbı'na karşı nasîhat":

a) Kur'ân-ı Kerîm'in **Allâh** kelâmı olduğuna îmân edip onu okumak, **b)** Onun fıkhını öğrenmek, **c)** Kendisine karşı yapılan îtirazları sa-

vuşturmaya çalışmak, **d)** Muhkem âyetleriyle amel edip müteşâbih âyetlerinin ilmini, **Allâh-u Te'âlâ**'ya havâle etmek, **e)** Kur'ân-ı Kerîm'i öğretmek, **f)** Ona değer vermek, **g)** Onun öğrettiği ahlâkı takınmak, **h)** İnsanları da buna dâvet etmek demektir.

ALLÂH'IN RASÛLÜNE KARŞI NASÎHAT

"Allâh'ın Rasûlüne karşı nasîhat":

a) Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in nübüvvetini tasdîk etmek, **b)** Getirdiği her şeye inanıp sünnetiyle amel etmek, **c)** Sünnete karşı yapılan îtirazları savuşturmaya çalışmak, **d)** Sünneti neşretmek, **e)** Sünneti iyi anlamak için ilim tahsil etmek, **f)** Emir ve yasaklarına itaati borç bilerek **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* in yolunu yaşatmak, **g)** Dostunu dost, düşmanını düşman bilmek, **h)** Kendisine tâzim etmek, kendisini ve Ehl-i Beyt'ini her şeyden çok sevmek, **ı)** Kıymetli ahlâkıyla ahlâklanıp insanları da buna teşvik etmekten ibârettir.

MÜSLÜMANLARIN İMAMLARINA NASÎHAT

"Müslümanların imamlarına nasîhat" ifâdesi:

a) Müslüman yöneticilere başkaldırmayıp meşrû konularda onlara itaat etmek, **b)** Yanlış yaptıklarında uyarmak, **c)** Halka karşı görevlerini ihmâl ettiklerinde dikkatlerini çekmek, **d)** İnsanları adâlet ve insafla yönetmeleri için kendilerine duâ etmek, **e)** İnsanlara da bu duâyı öğretmek gibi mânâlar taşımaktadır.

MÜSLÜMANLARIN GENELİNE NASÎHAT

"Müslümanların geneline nasîhat" ise:

a) İnsanın kendisi için istediklerini tüm Müslümanlar için istemesi, **b)** Onlardan zararları savuşturması, **c)** Gücü nispetinde herkese menfaat temin etmesi, **d)** İnsanların arasını bulmaya çalışması, **e)** Kimseye düşmanlık etmemesi, **f)** Herkese doğru yolu göstermesi, **g)** Sâlih insanları sevmesi, **h)** Herkesin iyiliğini isteyip tümüne duâ etmesi demektir.

Nitekim **Nûmân ibni Beşîr** *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen:

عَنِ النُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «تَرَى الْمُؤْمِنِينَ فِي تَرَاحُمِهِمْ وَتَوَادِّهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ كَمَثَلِ الْجَسَدِ إِذَا اشْتَكَى عُضْوًا تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ جَسَدِهِ بِالسَّهَرِ وَالْحُمَّى.»

"Birbirlerine acımaları, birbirleriyle kaynaşmaları ve yardımlaşmaları husûsunda müminleri tek bir ceset gibi görürsün ki, beden bir uzvundan şikâyetlendiği zaman diğer uzuvlar da bedene (o uzvun acısını paylaşmak üzere) **uykusuz kalması ve ateşlenmesi husûsunda çağrıda bulunurlar"** *(Buhârî, Edep:27, no: 5665, 5/2238; Müslim, el-Birr ve's-sıla, no:2568; Kurtubî, el-Câmi'u li-ahkâmi'l-Kur'ân:10/333)* hadîs-i şerîfi bütün Müslümanların birbirlerini sevme husûsunda nasıl olmaları gerektiğini açıklamaktadır.

Cerîr ibni Abdillâh *(Radıyallâhu Anh)*ın:

عَنْ جَرِيرِ بْنِ عَبْدِ اللهِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: «بَايَعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى إِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَالنُّصْحِ لِكُلِّ مُسْلِمٍ.»

"Namazı hakkıyla kılma, zekât verme ve her Müslüman hakkında iyilik düşünme şartlarını kabul ettiğime dâir Nebî *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***e bîat ettim"** *(Buhârî, Zekât:2, no:1336, 1/507; Müslim, no:56, Tirmizî, no:1925; Süyûtî, ed-Dürru'l-mensûr:7/483)* sözü de **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in, bî'at şartları arasında "Müslümanların iyiliğini düşünmeyi" de zikrettiğini ifâde etmektedir.

Allâh-u Te'âlâ cümlemize hem Kendisine, hem Peygamberine, hem Kitabına, hem Müslüman yöneticilere, hem de umûmî mümin kardeşlerimize iyilik düşünmeyi, herkesin iyiliğine çalışmayı ve âhirette cezaya uğramayacak muhsin kullarından olmayı nasîp eylesin.

2. ULUSLARARASI KONYAALTI / ANTALYA KİTAP FUARI 01-09 EKİM 2011

"Değerli Hocamız **Ahmet Mahmut ÜNLÜ**
08 Ekim 2011 Cumartesi günü **Saat:19:20**'de
siz sevgili okuyucularıyla imza gününde
buluşacaktır.Tüm haklımız davetlidir."

arifan
YAYINLARI

DOÇ.DR.NECDET TOSUN

İMÂM-I RABBÂNÎ'HAZRETLERİ'NİN HAYATI VE ESERLERİ

1. HAYATI - b

Babasının vefatından sonra 1008 senesinin Rabî'u'l-âhir ayında (Ekim 1599) Ahmed Sirhindî hacca gitmek için Sirhind'den yola çıktı. (Ahmed Sirhindî, *Mebde' ve Me'âd,* Karaçi 1968, s. 10.)

Bu dönemde 37 yaşında idi. Delhi'ye geldiğinde dostu Mevlânâ Hasan Keşmîrî'nin tavsiyesi ile Delhi'nin Fîrûzâbâd mahallesinde irşad ile meşgul olan Nakşbendî şeyhi Bakî Billâh'ı ziyaret etti. Sirhindî, vefat eden babasının Nakşbendiyye'den övgüyle bahsettiğini biliyor ve bu tarikata gıyaben ilgi gösteriyordu. Bakî Billah, Ahmed Sirhindî'yi görünce ondaki yüksek kabiliyeti sezdi ve âdeti olmadığı hâlde kendisine, intisâb edip bir süre tekkesinde ve sohbetinde kalmasını rica etti. Sirhindî bu teklifi kabul etti ve Nakşbendiyye'ye intisabı başlamış oldu. (Kişmî, *Berekât-ı Ahmediyye,* s. 138-140; Bedreddîn Sirhindî, *Hazarâtü'l-kuds,* II, 34.)

Bakî Billah, Ahmed Sirhindî'ye Mâverâünnehr'de şeyhi Hâcegî İmkenegî'nin yanında iken gördüğü bir rüyayı anlattı. Bu rüyada bir papağan gelip Bakî Billah'ın eline konmuş, Bakî Billah onun gagasına kendi ağız suyundan damlatınca papağan konuşmaya başlamış ve Bakî Billah'ın ağzına gagasından şeker dökmüştü. Şeyhi Imkenegî, papağanın Hindistan kuşlarından olduğunu; Bakî Billah'ın Hindistan'da irşad ile meşgul olurken değerli bir insan yetiştireceğini; o değerli zâtın feyzi ve fikirleriyle insanların aydınlanacağını söylemişti. Bakî Billah bu olayı anlattıktan sonra Ahmed Sirhindî'ye: "Biz, bu rüyanın size işaret ettiğini düşünüyoruz." dedi.

Bakî Billah, Ahmed Sirhindî'ye gördüğü bir başka rüyayı (vakıa) da anlattı. Şeyhi İmkenegî'nin yanından dönerken Sirhind'e geldiğinde rüyasında kendisine: "Sen kutbun yakınma inmişsin." diye hitâb edilmiş ve kutbun sureti (hilyesi, siması) gösterilmişti. Bakî Billah, Ahmed Sirhindî'ye: "Sizi gördüğüm ilk gün suretinizin, o gördüğüm surete uygun olduğunu ve sizde o kabiliyetin bulunduğunu anladım." dedi. (Kişmî, *ae,* s. 140-141; Bedreddîn Sirhindî, *ae,* II, 43-44) Bu sözler Sirhindî için muhtemelen önemli bir motivasyon olmuştur.

Ahmed Sirhindî'nin intisâb ettiği dönemde Bakî Billah mutluluğunu, bir dostuna yazdığı mektupta şöyle ifade ediyordu: "Sirhind'den Şeyh Ahmed isminde ilmi çok, ameli güçlü bir yiğit birkaç gün bizimle oturup kalktı. Ondan, çok ilginç haller müşahede edildi. Muhtemelen âlemin kendisiyle aydınlandığı bir lâmba olacak." (Bakî Billâh, *Külliyyât-ı Bakî Billâh* (nşr. Ebu'l-Hasan Zeyd Fârûkî-Burhan Ahmed Fârûkî), Lahor 1967, s. 130; Kişmî, *ae,* s. 144-145; Bedreddîn Sirhindî, *ae,* II, 44.)

Ahmed Sirhindî, Bakî Billah'ın yanında iki buçuk üç ay kadar kaldı. (Kişmî, *ae,* s. 141.) O dönemde yaşadığı manevî halleri ve tasavvufî mertebeleri bazı mektuplarında anlatmıştır. (Ahmed Sirhindî, *Mektûbât,* I, 86-87 (no. 31); 586-589 (no. 290).)

Hac zamanı geçtiği için memleketi Sirhind'e dönen Ahmed Sirhindî, bu dönemde şeyhi ile mektuplaştı ve yaşadığı manevî halleri ona bildirdi. Bir süre sonra tekrar Bakî Billah'ı ziyaret eden Sirhindî, bu ikinci ziyarette irşad icazeti (hilâfet) aldı. Bu ikinci ziyaretin, 1009 senesinin Ramazan ve Zi'l-ka'de ayları arasında iki ay kadar sürdüğü söylenir. (Sirâc Ahmed Hân, *Sinîn-i Ahd-i Müceddidî,* s. 603.)

Tekrar Sirhind'e dönen Ahmed Sirhindî, orada Nakşbendiyye usulüyle halkı irşada başladı. Bu dönemde kendisini manen eksik hissedip inzivaya çekilmeyi düşündüyse de, zamanla manevî halleri ilerledi ve müridlerin ısrarlı talepleri üzerine irşada devam etti. (Ahmed Sirhindî, *ae,* I, 38 (no. 16); 590-591 (no. 290).)

Bu dönemde daha önce vefat etmiş olan Kâdirî şeyhi Şeyh Kemâl Keythelî'nin hırkası, bu zâtın torunu ve halifesi Şâh Sikender tarafından Ahmed Sirhindî'ye giydirildi. Böylece babasından Çiştiyye ve Kâdiriyye icazeti olan Sirhindî, ikinci bir koldan daha Kâdiriyye icazeti almış oldu. Bakî Billah vasıtasıyla Nakşbendiyye tarikatından hilâfet almış olduğu için, önce bu Kâdirî hırkasını kabul edip etmeme konusunda tereddüt etti.

Ancak aldığı manevî bir işaretle diğer tarikatların kendisinde teberrük kalması ve aslen Nakşbendî olmak kaydıyla o hırkayı da kabul etti. (Kişmî, *age,* s. 134-136; Bedreddîn Sirhindî, *Hazarâtii'l-kuds,* II, 50, 94-95. Ahmed Sirhindî'nin iki Kâdirî silsilesi için bk. Bedreddîn Sirhindî, *Hazarâtü'l-kuds,* II, 29; Şeyh Kemâl Keythelî kolu için ayrıca bk. Ahmed Sirhindî, *Mükâşefât-ı Ayniyye* (nşr. Gulâm Mustafa Hân), Karaçi 1965, s. 7-9. Sirhindî'nin Çiştiyye silsilesi için bk. Ahmed Sirhindî, *Mükâşefât-ı Ayniyye,* s. 11-12; Bedreddîn Sirhindî, *ae,* II, 28-29. Sirhindî'nin, talebeliğinde Siyâlkût'ta ders aldığı Mevlânâ Ya'kûb Sarfi Keşmîrî vasıtasıyla Kübreviyye tarikatına da inrisâb etmiş olabileceği öne sürülmektedir, bk. Bedreddîn Sirhindî, *ae,* II, 32. Bu zat Şeyh Hüseyin Hârizmî'nin halifesi idi.)

Ahmed Sirhindî, Bakî Billah'ı üç kere ziyaret etmiştir. Birinci ziyaretinde ona intisâb etmiş ve bir süre yanında tasavvufî eğitim görmüş, ikinci ziyareti esnasında hilâfet almıştır. Üçüncü ziyaretinde ise şeyhi kendisini yolda karşılamış, çok iltifat etmiş ve müridlerinden çoğunun eğitimini ona havale etmiştir. (Ahmed Sirhindî, *Mektûbât,* I, 463 (no.-266); Muhammed Sâdık Dihlevî, *Kelimâtü's-sâdıkîn* (nşr. M. Selîm Ahter), İslâmâbâd 1988, s. 188; Bedreddîn Sirhindî, *age,* II, 37-38.)

Bu dönemde Bakî Billah'ın biraz zayıf ve hasta olduğu ve bu ziyaretten kısa bir süre sonra vefat ettiği bilindiğine göre, üçüncü ziyaret 1012 (1603) senesinde olmalıdır. Sirhindî bu son ziyaretten sonra Sirhind'e dönüp birkaç gün kaldı ve oradan Lahor'a gitti. Lahor'da tasavvufî sohbetler yaparken şeyhi Bakî Billah'ın vefat ettiğini öğrendi (25 Cumâde'l-âhir 1012/ 30 Kasım 1603) ve taziye için Delhi'ye geldi. Bir süre Delhi'de irşad ile meşgul oldu. Ancak müridler arasında bazı huzursuzluk ve dedikodular çıkınca oradan ayrılıp Sirhind'e döndü ve irşada burada devam etti. (Kişmî, *age,* s. 157-159.)

Bir süre sonra ortadan kalktığı belirtilen bu huzursuzluğun sebebi, muhtemelen Bakî Billah'ın halifeleri arasındaki yetki dağılımı problemidir. Zira Şeyh Tâceddîn ve Şeyh İlahdâd, Ahmed Sirhindî'yi mutlak halife olarak kabul etmeyip kendileri de mürid eğitmeye başlamışlardı. (Kişmî, *ae,* s. 159; Bedreddîn Sirhindî, *age,* II, 50-53.)

Bakî Billah'ın vefatından sonra Şeyh İlahdâd onun halifesi sıfatıyla Delhi'de irşada başlayınca, Ahmed Sirhindî onun irşada yetkili bir halife olmadığını belirterek bu duruma karşı çıktı. Ancak Bakî Billah'ın önde gelen müridlerinden Hüsâmeddîn Ahmed Şeyh, Ilahdâd'ı destekledi ve postnişin olarak kabul etti. (Ahmed Sirhindî, *Mektûbât,* 1, 93-94 (no. 32).)

Böylece Bakî Billah'tan sonra biri Sirhind, diğeri Delhi'de, iki ayrı Nakşbendî kolu ortaya çıkmış oldu. Delhi kolu pek etkin ve yaygın olamamış ise de, Bakî Billah vefat ettiğinde küçük yaşta olan çocukları bu tekkede büyümüş ve sonraları sema ve raksa meyilli oldukları gerekçesiyle Ah-

med Sirhindî tarafından eleştirilmişlerdir. (Ahmed Sirhindî, *ae*, I, 462, 493-494 (no. 266). Bakî Billah'ın halifeleri ve oğulları için bk. Necdet Tosun, *Bahâeddîn Nakşbend: Hayatı, Görüşleri, Tarikatı*, İstanbul 2002, s. 205-209.)

Ahmed Sirhindî ile devam eden Nakşbendî koluna Müceddidiyye veya Ahmediyye adı verilirken, Delhi'de Bakî Billah'ın oğulları ile devam eden ve pek etkin olamayan diğer kola Bâkiviyye dendiği söylenir. (Şâh Veliyyullah Dihlevî, *Heme'ât* (nşr. Nûru'l-Hak Alevî-Gulâm Mustafa el-Kâsımî), Haydarâbâd (Sind) 1964, s. 15.)

Bakî Billah'ın vefatından sonra irşâd hayatına Sirhind'de devam eden Ahmed Sirhindî müridlerine, dostlarına ve devlet adamlarına (Bâbürlü valilerine) mektuplar yazdı. Müridlerine yazdığı mektuplarda tasavvufl eğitim (seyr-u sülük) ve tasavvufî düşüncenin ince meselelerini ele alıyor, devlet adamlarına yazdığı mektuplarda ise daha ziyade İslâmî kurallara ve Ehl-i Sünnet mezhebine bağlılık gibi genel konulara temas ediyordu.

Mektup yazdığı devlet adamlarından bazıları şunlardır: Şeyh Ferîd Buhârî (ö. 1025/1616), Abdurrahîm Hân-ı Hânân (ö. 1036/1627), Dârâb Hân b. Hân-ı Hânân (ö. 1034/1625), Muhammed Kılıç Hân (ö. 1023/1614), Kılıcullah b. Kılıç Hân, Hâce-i Cihan Dost Muhammed Kâbilî (ö. 1029/1620), Hân-ı Azam Mîrzâ Azîz Koka (ö. 1033/1624), Hân-ı Cihan Devlet Hân Lûdî (ö. 1040/1630) ve Lâlâ Beg Kâbilî. (bk. Rizvi, *Muslim Revivalist Movements*, s. 223-244; Nadwî, *Saviours of Islamic Spirit*, III, 261-272.)

1014 (1605) senesinde Ekber Şah vefat etti ve oğlu Cihângîr (1014-1037/ 1605-1627) tahta geçti. Ahmed Sirhindî bu duruma çok sevindi. Çünkü Cihangir'in, babasının aksine İslâmiyet'e bağlı bir kişi olduğunu düşünüyordu. Cihangir'in tahta geçtiği dönemde yazdığı bir mektupta ondan "İslâm padişahı" diye bahsetmişti. (Sirhindî, *Mektûbât*, 1, 124 (no. 47); 131 (no. 53).)

Bu dönemde Cihangir'in oğullarından Hüsrev babasına isyan edip Sihler'den yardım almıştı. Ancak yapılan savaşta mağlûp oldu. Destekçisi Sih lider Guru Taran Arcun da öldürüldü. Ahmed Sirhindî bu olaya sevindiğini bir mektubunda ifade etmiştir. (Ahmed Sirhindî, *Mektûbât*, I, 309 (no. 193). Ayrıca bk. Rizvi, *age*, s. 249-250; Yohanan Friedmann, *Shaykh Ahmad Sirhindî: An Outline of His Thought and a Study of His Image in the Eyes of Posterity*, London 1971, s. 73-74.)

Ahmed Sirhindî'nin parçalar hâlinde kaleme almış olduğu tasavvufî müsvedde yazıları, 1019 senesi Ramazan'ında (1610) müridi Muhammed Sıddîk Bedahşî Kişmî tarafından derlenmek suretiyle *Mebde' ve Me'âd* isimli eseri vücuda geldi. (Ahmed Sirhindî, *Mebde' ve Me'âd*, Karaçi 1968, s. 83.)

Bu dönemde Şî'î âlim Kâdî Nûrullah Şûşterî (ö. 1019/1610) öldürüldü. Onun öldürülmesinde Ahmed Sirhindî'nin rolü olduğu şeklindeki rivayetlerin gerçeğe aykırı olduğu söylenir. (Muhammed İhsan Müceddidî, *Ravzatü'l-kayyümiyye*, I, 341-344.; Rizvi, *Müslim Revıvalist Movements*, s. 321-323.)

Sirhindî, *Ta'lîkât ber Şerh-i Rubâ'iyyât-ı Hâce Bakî Billâh* isimli eserini de bir yıl sonra yani 1020 (1611) senesinde tamamlamış olabilir. (Sirâc Ahmed Hân, *age*, s. 604.)

1021'de (1613) oğlu Muhammed Ma'sûm'u, Anadolu'dan Hindistan'a göç etmiş bir Türk olan müridi Safer Ahmed Rûmî'nin kızı ile evlendirdi. (Muhammed Halîm Şarkpûrî, *İkinci Bin Yılın Yenileyicisi: İmam Rabbani* (trc. Ali Genceli), Konya 1978, s. 111.)

1025 (1616) senesinde, o zamana kadar yazdığı mektupların sayısı 313'e ulaşınca, bu mektuplar müridlerinden Yâr Muhammed Cedîd Bedahşî Tâlekânî tarafından derlendi ve *Mektûbât*'ın birinci cildi meydana geldi. Bu yıllarda Sirhind kasabasında ortaya çıkan taun (bulaşıcı hastalık, veba) yüzünden Ahmed Sirhindî'nin üç oğlu ve bir kızı vefat etti.

Bunların isimleri Muhammed Sâdık, Muhammed Ferruh, Muhammed Isâ ve Ümmü Külsûm idi. (Bu veba salgınının

tarihini Muhammed Haşim Kişmî "Rûz-i dûşenbe nuhum-i Rabî'u'l-evvel" terkibinin ebced hesabıyla karşılığı olan 1025 (1616) olarak kaydetmiş, Bedreddîn Sirhindî ise bir yerde ebced hesabıyla 1025, bir başka yerde açıkça 1024 (1615) olarak ifade etmiştir. Muhammed İhsan Müceddidî de, "Kayyûmiyyetin 14. yılı" diyerek 1024 tarihihi ima etmektedir, bk. Kişmî, *Berekât-ı Ahmediyye,* s. 305; Bedreddîn Sirhindî, *Hazarâtü'l-kuds,* II, 233, 297; Muhammed İhsan Müceddidî, *Ravzatü'l-kayyûmiyye,* I, 278.)

1025-1028 yılları arasında yazdığı 99 mektup, mürîdi Abdülhay Hisârî tarafından 1028 (1619) yılında toplanarak *Mektûbât*'ın ikinci cildi oluşturuldu. (*Mektûbât*'ın ikinci cildinin toplanma tarihine "Nûru'l-halâyık" terkibi ebced hesabıyla tarih düşürülmüştür ki h. 1028 senesini ima eder. bk. Ahmed Sirhindî, *Mektûbât,* III, 274 (derleyen M. Hâşim Kişmî'nin mukaddimesi); Bedreddîn Sirhindî, *Hazarâlü'l-kuds,* II, 136, dipnot: 3. Ayrıca bk. Friedmann, *Shaykh Ahmad Sirhindî,* s. 1-2. Bazı araştırmacılar ise ikinci cildin 1027'de toplandığı kanaatindedir, bk. Gulâm Mustafa Hân, *Sinîn-i Ahd-i Ma'sûmiyye, Mektûbât-ı Ma'sûmiyye,* Karaçi 1976, başında ek, I, 16.)

Sirhindî o dönemde (şemsî takvim hesabıyla) 55 yaşında idi. Ahmed Sirhindî, 1028 (1619) senesinde başkent Agra'ya, Bâbürlü padişahı Cihangir'in yanına çağrıldı. Cihangir onu sorguya çekti ve Govâliyâr (Gwalior) Kalesi'nde hapsedilmesini emretti. Bu hapis olayının sebebi hakkında kaynaklarda farklı rivayetler bulunmaktadır.

Padişah Cihângîr, *Tûzuk-i Cihângîrî* isimli eserinde, Ahmed Sirhindî isminde bir adamın birçok şehre ve ülkeye "halife" adıyla müridler gönderdiğini; müridlerine insanı küfre götürecek saçmalıklar ihtiva eden mektuplar yazdığını; bu mektuplardan birinde, ilk halife Hz. Ebû Bekr'in makamına ulaşıp geçtiğini iddia ettiği için onu Govâliyâr Kalesi'nde hapsettirdiğini söylemektedir. (Jabangir, *The Tûzuk-i Jahângîrî or Memoirs of Jahângîr* (trc. Alexander Rogers; ed. Henry Beveridge), New Delhi 1978, II, 91-93.)

Cihângîr, bu eserinde Sirhindî'nin *Mektûbât*'ından birinci cildin 11. mektubunda yer alan bazı cümlelerini hapsin sebebi olarak ön plana çıkarmakta, ancak onun "her şehre ve ülkeye halife adıyla müridler gönderdiğini" söyleyerek müridlerinin çokluğundan rahatsızlık duyduğunu da ima etmektedir.

Adı geçen mektup, Sirhindî'nin şeyhi Bakî Billah'a yazdığı bir mektup olduğu için, Bakî Billah'ın vefat tarihi olan 1012 (1603) senesinden önce yazılmıştır. Bu hapis olayı ise 1028 (1619) senesinde vuku bulmuştur. Bir kişinin, en az 16 sene önce yazdığı bir mektuptan dolayı cezalandırılması uzak bir ihtimaldir. (Bk. Hamid Algar, "İmâm-ı Rabbânî", *DİA,* İstanbul 2000, XXII, 195.)

Ahmed Sirhindî'nin hayatını ele alan en eski menakıb/biyografi kitaplarında ise konunun farklı boyutları görülmektedir. Ahmed Sirhindî'nin halifelerinden Muhammed Hâşim Kişmî'nin (ö. 1041/1631-32) *Berekât-ı Ahmediyye el-Bâkıyye* ya da *Zübdetü'l-makâmât* adıyla bilinen eserinde hapis olayı, Sirhindî'nin halifelerinden Şeyh Bedî'uddîn Sehârenpûrî'nin hayatının anlatıldığı bölümde ele alınmış ve olayda Şeyh Bedî'uddîn'in merkezî bir konumda olduğuna işaret edilmiştir.

Bu eserde anlatıldığına göre, Ahmed Sirhindî, müridi Şeyh Bedî'uddîn Sehârenpûrî'yi Agra'ya halife tayin etmiş ve kendisinden izin almadan bu şehri terk etmemesini söylemişti.

Agra'da bir süre halkı irşad ile meşgul olan Sehârenpûrî şeyhinden izin almadan memleketi Sehârenpûr'a gitti. Oradan Sirhind'e geldi; ancak Ahmed Sirhindî izinsiz ayrıldığı için ona darılmıştı. Sirhind'den Agra'ya dönen Sehârenpûrî, burada geniş bir mürid halkası oluşturdu. Müridleri arasında askerler de vardı. Sehârenpûrî, sohbetlerinde yanlış anlamalara sebep olabilecek bazı yüksek tasavvuf! hallere de temas ediyordu. Sonunda dedikodular padişahın kulağına ulaştı; padişah Sehârenpûrî'nin şeyhi olduğu için Ahmed Sirhindî'yi çağırttı ve hapse attırdı. (Kişmî, *Berekât-ı Ahmediyye*, s. 363.)

Kişmî'nin aktardığı bu bilgilerde bazı eksik noktalar bulunmaktadır. Zîrâ bir kişinin kendi memleketine gitmesi gayet doğal bir harekettir. Sirhindî'nin Sehârenpûrî'ye sadece bu sebeple darılmış olması, ya da Sehârenpûrî'nin sözleri yüzünden Sirhindî'nin cezalandırılması uzak bir ihtimaldir...

-Devam edecek inşâallâh-

TARİH BOYUNCA HAÇLILARLA MÜSLÜMANLARIN DİYALOĞU

Hıristiyanlık dini gerçeğinde Allahü teala tarafından gönderilen hak bir din iken Yahudiler ve papazlar tarafından bozularak tahrif edilmiş putperest inancıyla dolu batıl bir din haline gelmiştir.

Osmanlı Sultanlarının hayatını anlatan **Dünyaya Nizam Verenler** tarihi roman setinde de uzun uzun anlattığım gibi İncîllerde, teslîs (trinite) îtikadının [inancının] bâtıllığını ispât eden pek çok âyetler vardır. [Bu âyetlerin zikrinden evvel, burada Hıristiyanlığa sonradan karıştırılan ve bu dini şirk dini haline sokan teslîs [üç tanrı] inancının nereden geldiği hakkında kısaca mâlûmat vermek faydalı olacaktır. Âdem aleyhisselâmdan beri gelen bütün ilâhî dinlerde Allahü teâlâ, yegâne [tek] hâlik ve mâlik idi ve bütün bu dinlerde ismi (ALLAH) idi. Teslîse, yâni üç tanrıya inanmanın doğru bir şey olmadığını, akl-ı selîm sahibi olan herkes anlar. Havârîlerden olan Barnabasın yazmış olduğu İncîl'de de, Allahü teâlânın bir olduğu bildirilmiştir. Barnabas İncîli, Türkçe olarak da 1987 de İstanbulda bastırılmıştır. İncîller, Yunancaya ve Lâtinceye tercüme edilirken, o zamana kadar yüzlerce tanrısı olan putperest Romalılar, tek tanrıyı az görerek, onu çoğaltmak istediler. Bunu, ilk defa, Yuhannâ İncîline soktular. Zaten, aslı kaybolmuş olan İncîli, iyice tahrîf ettiler. Bu fikir, Roma İmparatoru Büyük Kostantinin üç yüz yirmi beş senesinde topladığı Konsilde yâni ruhban meclisinde zorla kabûl ettirildi. Bunun sebebi de, Yunanlıların Eflâtûn felsefesine bağlı olmaları idi. Eflâtûnun felsefesinin aslı üçe dayanır. Eflâtûn her şeyi üçe böler. Meselâ, edep üç his kuvvetine dayanır: Ahlâk, akıl ve tabîat. Tabîat da nebât, hayvan ve insan olarak üçe ayrılır. Eflâtûn esasta dünyayı yaratan kudretin tek olduğunu düşünmekle berâber, onun iki yardımcısının daha olabileceğini ileri sürmüştü. Bu da, teslîs fikrinin doğmasına sebep oldu. Teslîs inancı, ilk defa Yuhannâ İncîlinde görüldüğü hâlde, Yuhannâ İncîlinin içinde, Allahü teâlânın bir olduğunu isbât eden âyetler vardır.

TESLİSE İNANMAK SAPIKLIKTIR

Bu âyete göre Yuhannâ İncîli, ebedî hayat yâni âhiret hayatına îman etmeği, yâni Allahü teâlânın varlığı ve birliği ile Peygamberlere îmanı emredince, bunun aksi olan teslîs inancının, ebediyen kabûlü mümkün olmayan bir hatâ olduğunu tembîh eder. Sonradan bunun tersini düşünmek ve buna inanmak açık bir sapıklık olup, ebedî hayatı, âhiretteki sonsuz saadeti yok etmektir. Yuhannâ İncîlinin on yedinci bâbının başında, Îsâ aleyhisselâm çarmıhta iken yaptığı duâda şöyle demektedir: (Ebedî hayat, seni yalnız gerçek Allah ı ve gönderdiğin Îsâ Mesîh i bilmektir) [Âyet üç]. Îsâ aleyhisselâm burada, tek mâbudun, tek ibâdete lâyık olanın, Allahü teâlâ ve kendisinin de Onun kulu ve resûlü olduğunu bildirmektedir. Allahü teâlâyı, bir olan rab, kendisini de Peygamber olarak kabûl edip, îman edilmedikçe ebedî hayatın, Cennet hayatının olamayacağını haber vermektedir. Îsâ aleyhisselâmın ve diğer bütün Peygamberlerin haber verdikleri şey de zaten budur. Yâni Allahü teâlânın varlığına ve birliğine îman ve Onun Peygamberini tasdik etmektir.] İşte bu ebedî olan âhiret hayatı inancı, tam ve doğru olarak, ancak İslâmiyet'te vardır. Çünkü Hıristiyanlar, teslîs uçurumuna düştüklerinden, Yahudiler, Îsâ aleyhisselâmın Peygamberliğine inanmadıklarından [ve o yüce Peygambere çirkin iftirâ yaptıklarından ve Muhammed aleyhisselâma inanmadıklarından], putperestler [ve hiçbir dîne inanmayanlar, ateistler de], bütün Peygamberleri inkâr ettiklerinden, onlar için hakîkî saadet hayatı, yâni Cennet hayatı olamaz. [Bunlar, Allahü teâlâyı ve Onun Peygamberlerini inkârlarının, iftirâlarının ve düşmanlıklarının cezâsı olarak, ebediyen Cehennemde kalacaklardır. Azâp dolu, elîm bir Cehennem hayatı yaşayacaklardır.]

Hıristiyanlar, teslîs yâni üç tanrı inancını İncîllerde gördükleri (Baba), (Oğul) kelimelerinden çıkarmışlar ve misli görülmemiş bâtıl bir îtikat ortaya koymuşlardır. Îsâ aleyhisselâm, kendisi için (Allahın oğlu) demeyip, pek çok yerlerde (İbn-ül-insan=insanoğlu) tabîr etmiştir. [Eğer hakîkaten İbnullah olsaydı, İbn-ül-insan demezdi. Çünkü, bir kimseye ismi sorulunca kendi ismini söyler, başka bir isim söylemez.]

Hıristiyanlar, bu teslîs akîdesine, Yuhannâ İncîlindeki, mânası şüpheli bazı ibârelerden dolayı düşmüşlerdir. Hâlbuki, Yuhannâya nisbet edilen İncîl, diğer İncîllerden çok sonra ve Yunanistan'da yazılmış olduğu, herkesin mâlûmudur. Yuhannâ İncîlinin içinde uydurma pek çok sözler vardır.

Hıristiyanlar böylesine batıl bir inanç uğruna asırlarca haçlı seferleri tertip ederek Müslümanlarla savaşmışlar, milyonlarca masum Müslüman'ın kanını dökmüşlerdir. Kendileri de batıl bu inanç uğruna canlarını telef ederek ebedi cehennem ateşine duçar olmuşlardır.

HAÇLI SEFERLERİ SIRASINDA HIRİSTİYAN-MÜSLÜMAN DİYALOĞU

Hıristiyanlarca kutsal sayılan Kudüs şehri, İslamiyet'in ilk yıllarından beri Müslümanların ellerindeydi. Asıl amacı burasını kurtarmak şeklinde gösterilen, kilisenin kışkırtmaları ve önderliği ile doğuya yapılan askeri seferlere "**Haçlı Seferleri**" denilmektedir. Bu sefere katılanlar, pelerinlerine büyük bir haç işletiyorlardı. "**Haçlı**" adı da buradan gelmektedir. Asırlarca Hıristiyanların Müslümanlarla diyalogu bu kanlı haçlı seferlerinde masum Müslümanların kanlarını dökmek şeklinde geçmiştir.

Haçlı seferleri gerçekten mukaddes bilinen Kudüs şehrini Müslümanların elinden kurtarmak gayesiyle tertiplenmiş ve Avrupalı, bu gaye uğruna mı yollara dökülmüştür? Acaba gerçek bu mudur? Avrupalı, Kudüs'ü kurtarmak için değil, aç olan karnını doyurmak ve Türklerin elinde bulunan iktisadî kaynaklarla stratejik noktalara hakim olabilmek gayesiyle Haçlı seferlerini tertiplemişlerdir. Avrupa tarihi müthiş bir vahşet tarihidir. Hele Haçlı kaynaklar bu vahşetin akla durgunluk verecek menkıbeleriyle doludur. Mesela Fransa Enstitüsü üyelerinden Funde Brentano'nun "**Les Croisades**" adındaki eserinde:

HAÇLILAR TÜRK ŞEHİDLERİNİN ETLERİNİ YİYORLARDI

İlk Haçlı seferinin Pierre L'Ermite (Piyer Lermit) adlı bir papaz idaresindeki öncü kuvvetleri 1096 tarihinde İstanbul önlerine geçirilip Türklere karşı sevk edilince, tıpkı eşkıya çeteleri şeklinde öteye beriye saldırıp haydutluğa kalkışan mülevves haçlılar İznik civarında ellerine geçirdikleri masum çocukları pişirmek için parçalıyorlar veyahut kazıklara geçirerek ateşte kızartıyorlardı. Yine aynı eserde ünlü haçlı kaynağından alınan ve Halep'in "Maarra" kasabasının haçlılar tarafından kuşatılmasına ait olan şu olaya rastlanmaktadır: **"Türk şehitlerinin cesetlerini doğrayıp etlerini kızartarak yiyorlardı. Açlık öyle bir hal almıştı ki, halk tabakasına mensup olan haçlılar kasaba civarındaki 15 günü geçen bir zamandan beri serili duran kokmuş Müslüman cesetlerini büyük bir iştahla yemek zorunda kaldılar."**

Hıristiyan Avrupa yamyamlığının bu dehşet görüntüsü karşısında Müslüman Türk'ün birbiri ardınca kazandığı zaferlerle dünya tarihinin seyrini değiştirdiği o devirde Avrupalı açtı ve güttüğü domuz sürüleriyle beraber ağaç kökü kemiriyordu. Haçlı seferlerine katılanların çoğunluğunu, böylesine bir yokluk içindeki Avrupa'nın aç ve sefil insanları teşkil etmektedir. Bu insanlar o derece aç ve sefillerdir ki, bunları Bizans dahi bağrına basmamıştır. Hemen alelacele Yalova'dan Anadolu'ya sevk edivermiştir. Haçlı sürüsü, Kralı, keşişi, kontu, şövalyesi ve bir sürü serserisiyle 600 bin kişilik bir kuvvet halinde 1096 yılında Avrupa'dan hareket etmiş ve bu aç insanlar bütün yol boyunca, din, mezhep ve milliyet farkı gözetmeksizin rastladıkları herkesi soyup öldürerek diyalogda bulunmuşlar Anadolu'ya ayak basmışlardır. I. Kılıç Arslan gerilla harbi ile bu Haçlı sürüsünün beş yüz binini Anadolu topraklarına gömmüş, ancak 100 bin kişi ile Kudüs istikametinde yola koyulmuşlardır. Kudüs'e girdiklerinde de büyük katliam sonucunda bütün Kudüs'ü kana boyamışlardır, sokaklar cesetlerle tıkanmıştır. Hz. Ömer (r.a.)'nın fethinden, I. Haçlı seferine kadar 467 yıl Müslümanların elinde kalan, sonra Selahaddin Eyyubi tarafından tekrar fethedilen ve Yavuz Sultan Selim'in Merc-i Dabık zaferiyle Osmanlı sınırlarına katılan Kudüs şehri, I. Dünya Savaşı sonlarına kadar 4 asır Türk hakimiyetinde kalıp 9 Ocak 1917'de İngilizlerin eline geçmiştir. Bugün de bilindiği gibi Yahudiler Romalıları aratacak bir zulümle Müslüman Filistinlilerle diyalog halindedir

18.ASIRDAN SONRA MÜSLÜMAN HIRİSTİYAN DİYALOGU

Hıristiyan âlemi, özellikle İngilizler, 18. asırdan itibaren, İslam âlemine karşı uyguladıkları planları gözden geçirmeye başladılar. Çünkü, asırlardır uyguladıkları yıkma amaçlı planlar istenilen neticeyi vermemişti.

Netice alabilecekleri yeni projeler üretmeye koyuldular. O güne kadar uyguladıkları taktik; güç kullanarak zorla hedefe varmaya yönelikti. Artık bundan vazgeçmenin zamanı gelmişti. Çünkü bu yolla, Müslümanlara zarar veremedikleri gibi, aksine güce karşı güç oluşturup blok halinde karşılarına çıkma hareketleri başlamıştı.

Yeni projede, Müslümanları parçalayıp, birbirine düşürerek kaleyi içeriden fethetmeyi amaçlıyorlardı. Bunun için de, çeşitli ırk ve dildeki insanları tek vücut halinde dimdik ayakta tutan İslam dininin dejenere edilmesi, asli unsurlarından uzaklaştırılması gerekiyordu.Yaptıkları araştırmalar neticesinde, bu birliği sağlamada, en büyük etkenin, halkın şeksiz şüphesiz inandığı, itimat ettiği İslâm âlimleri ve eserleri olduğunu gördüler. İslam âlimleri ve eserleri, halkın gözünden düşürüldüğü takdirde kalenin surlarının yıkılmış olacağını, böylece içeri sızmanın çok kolay olacağını anladılar.

Bir şeyi yapmak için de yıkmak için de o şeyi iyi bilmek gerekir. Bu prensip gereği, İslamiyet'i en ince teferruatına kadar bilen binlerce casus yetiştirdiler. İslam âlemine dağılan bu Müslüman, hatta âlim kılıklı ajanlar, Müslümanların inancını hassas noktalardan karıştırmaya başladılar. İngiliz Entilejans servisi elemanlarından **Hempher** hatıratında (1730) İslam ülkelerinde beş bin elemanlarının bulunduğunu yazmaktadır.

Bu faaliyetlerin amacı ileride yapılacak "**Misyonerlik**" faaliyetlerine bir zemin hazırlamaktı. Çünkü, sağlam bir inancı olan Müslüman'ın, Hıristiyan olması mümkün değildi. İnancı bozularak, boşlukta kalan kimseler ancak buna ilgi duyardı.

Çeşitli sinsi faaliyetlerle, İslam âlimleri ve kıymetli eserleri gözden düşürülüp, halk doğrudan, hadislere ve Kur'an-ı kerime yönlendirilince, acemi kaptanların elinde kalan rotasını kaybeden gemi gibi, İslam dünyası da alabora oldu.

Bu safhada, elde ettikleri İslam âlimi bilinen kimseleri hemen devreye sokup, gemiyi kurtarmak gerekçesiyle "**İslam'da reform**" projelerini ortaya attılar. Aslında bu proje, gemiyi rotasına sokmak için değil, iyice rotadan çıkarmak gayesine yönelikti. Reform faaliyetleri ile gerçek İslam'dan uzaklaştırılıp "İslam" adı altında İslam'la ilgisi olmayan inançlara itildi. Bunun için de, toplumlarda "**İnanç boşluğu**" oluştu. Maksat da buydu zaten; bunun ardında, 19. yüzyılda "**Misyonerlik**" faaliyetlerine ağırlık verildi.

MÜSLÜMANLARI HIRİSTİYANLAŞTIRMA PROJESİ

Hemen bunun arkasından da "**Misyonerliğe**" takviye için, "**Dinler arası Diyalog ve Hoşgörü**" projesi devreye sokuldu. Bu proje ile İslamiyet'in içi boşaltılıp, emir ve yasağı olmayan felsefi bir sistem haline getirmekti gayeleri. Bu, sondan bir önceki safhaydı. Bundan sonrası, "**Hıristiyanlıştırma**" projesidir.

Allahü teâlânın, mahlûkâtına olan merhameti, ihsanı, nimetleri o kadar çoktur ki, bunu ancak sonsuz kelimesiyle ifade edebiliriz. Kullarına çok acıdığı için, onların dünyada rahat, huzur içinde, kardeşçe yaşamaları, ahirette de sonsuz saadete, bitmez-tükenmez nimetlere kavuşmaları için, yapılması lazım olan iyilikleri ve sakınılması lazım olan kötülükleri, Peygamberlerine, Cebrail aleyhisselam ismindeki melek vasıtasıyla bildirmiş, bunları bildiren birçok kitap (yüz suhuf ve dört kitap) da göndermiştir. Bu kitaplardan yalnız Kur'an-ı kerim bozulmamış, diğerlerinin hepsi, maalesef kötü kimseler tarafından değiştirilmiştir.

Hiç şüphe yok ki, Cenâb-ı Hakk'ın kullarına olan nimetlerinin en büyüğü, "Peygamber"ler ve "Kitap"lar göndererek onlara sırât-ı müstakîmi, doğru yolu, Cennet yolunu göstermesidir. Yüce Allah, Hazret-i Âdem'den (aleyhisselâm) beri, insanları ebedî saâdete kavuşturmak için, muhtelif zaman ve zeminlerde pek çok peygamber göndermiştir. Bunların 6'sı "Ülü'l-azm", 313'ü "Resûl", 124.000'den ziyadesi de "Nebî"dir. Bütün Peygamberler, hep aynı iman ve i'tikat esaslarını bildirmişler, hepsi de insanları ebedi kurtuluşa dâvet etmişlerdir.

Bilindiği gibi, bazı Peygamberler belli bir zaman dilimine, bazıları muayyen bir coğrafi bölgeye, bazıları da belli bir kavme gönderilmiş, bunların dünyadaki zamanları dolunca, getirdikleri ahkâmın yürürlük müddetleri de bitmiştir. Fakat âhır zaman Nebîsi Muhammed aleyhisselam'ın getirdiği hükümler kıyamet kopuncaya kadar devam edecektir. Onun âhirete intikalinden sonra da, her memlekette ve her devirde ona tam tâbi olan âlim ve velî zâtlar bulunmuş ve bunlar da Peygamberimizin vârisleri olarak insanların din ve dünyâ saâdetine ulaşmaları için çalışmışlardır. İslam ve Türk tarihi boyunca dünyaya hükmeden sultanlar, pâdişâhlar bile doğruyu onların vasıtasıyla bulmaya çalışmışlar, mânevî sultanların onlar olduklarını görmüşler, onların irşad ve nasîhatleri ile devlete, millete ve bütün insanlığa çok faydalı hizmetler yapmışlardır.

Sahabe-i kiram ve Tâbiîn devrinden başlayarak geniş İslâm dünyâsı içinde birçok alim ve veli gelip geçmiştir. **Bu büyük alim ve velîler, kendi asırlarında olduğu gibi, zamanlarından sonra da dâimâ sevilen ve sayılan, nasihat ve tavsiyelerinden istifade edilen, hayatları örnek alınan kimseler olmuşlardır. Şüphesiz ki, iyi insanların hayatları öğrenildikçe, iyilerin adedi artacaktır.** Mâzîsini, büyüklerini tanıyamayan çocuklar, gençler ve yaşları ilerlemiş insanlar, büyüklüklere tâlip olamazlar. İnsanların çeşitli buhrânlara, bunalımlara, rûhî sıkıntılara maruz kaldıkları asrımızda, büyük insanların yaşayış tarzları, tavsiye ve nasîhatleri, hâl ve hareketleri ile kerâmetlerini öğrenmek, hem zevk ve ibret almaya, hem de intibâha, uyanmaya sebep olacaktır.

Asr-ı Saâdet'ten sonra, târih boyunca insanlığa huzurlu devirler yaşatmış olan Emevîler, Abbâsîler, Karahanlılar, Gazneliler, Timuroğulları, Bâbürlüler, Selçuklular, Osmanlılar ve daha birçok İslâm devletinin sultanları, hep bu büyüklerin rehberliğinde insanlık alemine hizmet etmişler, yeri gelince atlarının arkalarından gitmişler, bâzen onlarla berâber savaşlara katılmışlardır. Onlar, duâ ordularının kumandanları ve dertlerin mânevî tabipleridirler.

Dost-düşman herkesçe bilindiği gibi, başta Sevgili Peygamberimiz, bilahare mübarek Halifesi Hazret-i Ömer tarafından Ehl-i Kitaba verilen ahid-nameler olmak üzere, Osmanlılar döneminde ise Fatih Sultan Mehmed Han gibi zevatın Hıristiyanlara verdikleri eman-nameler, Müslümanların diğer din mensuplarına olan müsamahasını, hoşgörüsünü ortaya koymaktadır. Tarih boyunca gelmiş-geçmiş İslam devletleri zamanında Hıristiyanların, hainlik yapmadıkları müddetçe, Müslümanların içinde nasıl rahat yaşadıkları çok açık bir şekilde ortadadır.

Hıristiyanlık propagandasının her türüne "misyonerlik", bu işlerden herhangi birini yapan kişiye de "misyoner" denir. Misyonerlerin çok değişik metodları varsa da, ana hatlarıyla söylemek gerekirse, bugün, başta Kitab-ı Mukaddes ve İnciller olmak üzere çeşitli kitap, dergi, gazete ve broşürlerin, audio ve video kasetlerin, CD ve DVD'lerin dağıtılması, dil kursları, radyo, televizyon ve internet aracılığıyla muhtelif yayınların yapılması şekliyle sürmektedir. Ayrıca bizim ülkemizde, İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa gibi büyük şehirler başta olmak üzere, muhtelif vilayetlerde kurdukları yayınevleri ve pek çok ilde mevcut kiliselerinde görevli olan kişilerin şifahi çalışmaları, "kilise-ev"lerinde ve diğer normal ev sohbetlerindeki propagandalarıyla da devam etmektedir. Hıristiyan batı kültüründe "misyonerlik" adı verilen faaliyetin târihi, Hıristiyanlık dîni kadar eskidir. Bu faaliyette bulunan papaz, râhip ve çeşitli Hıristiyan din adamlarına "misyoner" denilmiş ise de misyoner aslında, Hıristiyanlık dînini yayma gayreti içinde olan her kişinin genel adıdır.

MÜSLÜMANLARIN HIRİSTİYANLIKLA İLGİLİ İTİKADI

Her müslümanın itikadı şöyledir ki, bugün Nasranilik veya Hıristiyanlık diye adlandırılan İsevilik, Allahü teâlâ tarafından Îsâ aleyhisselâma gönderilen hak bir din (semavi bir din) idi. Hazret-i Îsâ, otuz üç yaşında, diri olarak göğe kaldırılınca, Havârîler etrafa dağılıp, bu yeni dîni yaymağa çalıştılar. Îsâ aleyhisselâmın hak olan dîni, az zaman sonra Yahudîler tarafından sinsice değiştirildi. Pavlos adındaki bir Yahudî, Hazret-i Îsâ'ya inandığını söyleyerek ve Îsevîliği yaymaya çalışıyor görünerek, gökten inen İncil'i yok etti. Dört kişi (Matta, Markos, Luka,Yuhanna) ortaya çıkıp, on iki Havârîden işittiklerini yazarak, İncil adında dört kitap meydana getirdiler. Fakat Pavlus(Pavlos)'un yalanları, bunlara da karıştı.

Uydurma İnciller zamanla çoğalarak, her yerde başka bir İncil okunur oldu.

Bugün dağıtılan İncillerde, yukarıdaki şahısların adlarını taşıyan ve birbirinden bir hayli farklı dört İncil'den başka, Elçilerin İşleri başlıklı 28 bölümlük bir kısım, Romalılara mektup (16 bölüm), Pavlus'un Korintlilere Birinci Mektubu (16 bölüm), Korintlilere İkinci Mektup (13 bölüm), Pavlus'un Galatyalılara Mektubu (6 bölüm), Pavlus'un Efeslilere Mektubu (6 bölüm), Pavlus'un Filipililere Mektubu (4 bölüm) gibi 21 mektuptan oluşan uzun bir kısım da vardır.,

HAÇLI SEFERLERİ YENİDEN BAŞLAMIŞTIR

Birinci, ikinci, üçüncü ve daha sonraki Haçlı seferlerinde de kılıçla yapamadığını başka metotlarla yapmaktadırlar. Bunun için Haçlı seferleri yeniden başlamıştır, artık. Şu farkla ki eski Haçlı seferleri silaha dayanıyordu; açık ve netti. Bugünkü Haçlı seferleri ise gizli, hileli, aldatmalı. Fakat bu haliyle de o kadar yoğun bir hâle geldi ki, sağduyusunu yitirmemiş bir Müslüman, bunu derhal anlar. İslam ülkelerinde açtığı çeşitli okul, kolej, hastane, kütüphane ve sayısız misyonerlerle tahribat yapabilen Haçlı âlemi, asırlar boyu dünyanın bütün bâkir topraklarını sömürmüştür. Misyonerler sadece Hıristiyan dininin telkin ve propagandasına memur değillerdir. Tereddüt etmeden söylenebilir ki, her misyoner kimin, hangi devletin hesabına çalışıyorsa o devletin ajanıdır, casusudur ve cümlesi istisnasız İslam düşmanıdır.

Gençliği, İslam din ve geleneklerinden ayırmak ve genel Hıristiyanlık geleneklerini 21. y.y. modernlik yaşayışı olarak yerleştirmek, böylece genç adamı ilk anda Hıristiyan etmek mümkün olmasa da, kendi tarihi ve sosyolojik çevresinden koparmak, rengi az belirgin Hıristiyan ortamına oturtmak. Günümüzde ekonomik kriz nedeniyle işsiz kalan gençlerimizi kendi tuzaklarına düşürerek Hıristiyanlaştırmak adına her türlü hile ve desiselerle kandırmaya çalışmaları bunun açık bir göstergesidir. Hıristiyanlaşan gençlerimizin sayısında her geçen gün artışlar olması ne acı bir durumdur.

Büyük silahları da turizm. Turist gelsin diye, yani birkaç kuruş kalsın diye, millî ve tarihî benliğimizin içten içe oyulmasına göz yummamız için gerekli atmosferi kolayca elde etmişlerdir. Papanın, patriğin adım adım Anadolu'yu Hıristiyan mezarlığı yapmak için her gün yeni bir kutsal yer ilan edişini ne yazık ki, sevinç naralarıyla karşılayan medyaya, aydınlarımıza şaşırmamak mümkün mü? Müslümanlık gibi tartışma götürmez bir şekilde apaçık, gerçek bir din olan bir dini bir milletin terk edip başka bir dine gireceğine, papanın bu kadar inanmasına ve bu uğurda ardı arkası kesilmez şekilde genç misyonerlerini Türkiye'ye propaganda için yollamasına doğrusu şaşmamak mümkün değil. Bugün Haçlı seferleri yeniden başlamıştır, iş başındadır, hem de şekil değiştirerek iş başındadır. Misyonerlerce gaye vasıtayı meşru kılar. Bu bakımdan her şekle girerler ve her türlü kılık ve kıyafete bürünürler. Bazen bir doktor, bir hemşire, bazen dini uğruna dünya nimetlerini terk etmiş muhterem bir rahip, bazen idealist bir öğretmen, bazen gençlerin boş vakitlerini değerlendirmek, açık havada yapacakları sportif hareketlerle sözde sağlam bir nesil yetiştirmek için kurulmuş izci teşkilatının elemanıdır. Bazen de memlekette revaç bulan yabancı dili pek cüzi bir ücretle öğretmek için açtıkları lisan dershanelerinin başındadırlar. Velhasıl Hıristiyan âleminin menfaatleri neyi gerektiriyorsa misyoner orada vazifesinin başındadır.Müslümanlarla diyalog halindedir.

Emperyalizm, yani bir milletin diğer bir milleti hakimiyeti altına alması ve hakimiyeti altına aldığı milleti kendi menfaatleri yolunda sömürmesi hâli, hep misyonerlerin çalışmaları neticesidir. Afrika'da faaliyet gösteren bir İngiliz misyonerine ihtiyar bir Afrikalının söylediği şu söz çok manidardır. İhtiyar Afrikalı İngiliz misyonerine diyor ki: "-Siz memleketimize geldiğiniz zaman, bizim toprağımız; sizin ise, mukaddes kitabınız vardı. Şimdi ise bizim mukaddes kitabımız, sizin ise toprağınız var." Misyonerliğin esası işte budur. Başka söz söylemeye gerek yoktur.

Gerçek bu iken, biz Müslümanlar gönderilen bütün kitaplara ve peygamberlere inanmış, iman etmiş iken, nedir bu dünyanın dört tarafına dal budak salmış olan misyonerlik teşkilatı? Birer misyoner yuvası olan okullar, hastaneler, kütüphaneler vs. cemiyetler hangi gaye uğruna kurulmuştur? Başımızı iki elimizin arasına alıp çok iyi düşünmek mecburiyetindeyiz. Değilse bu korkunç tahribat bizi helak edecektir. Müslüman feraset sahibidir. Hakkında düşünülen hile ve desiselere karşı uyanık olmalı, ince sezişini göstermelidir.Müslüman cahil olmaz,tarihini ve dinini doğru kaynaklardan öğrenir ve Hıristiyanların oyununa gelmez. Tarih boyunca büyük sıkıntılar yaşamış, büyük badirelerle karşı karşıya gelmişiz. Düşmanın sayısız hile ve tuzaklarıyla karşılaşmış, birleşik Haçlı sürülerine karşı mücadele vermişiz. Anadolu bozkırlarının yiğit evlatları, bütün bu zorluklara karşı direnmiş, kale gibi sarsılmaz imanını siper ederek, bu ülkenin bu günlere ulaşmasını sağlamışlardır. Ruslar Sinop'ta, Çeşme'de, Navarin'de üç kere donanmamızı baştan başa yakmışlar, bu aziz millet koskoca donanmayı çok kısa bir sürede yeniden kurmayı başarmıştır. Kudüs'te, İstanbul önlerinde, Preveze'de ve daha birçok yerlerde birleşik Haçlı orduları ile savaşmış, yeryüzünde Hakkın hakimiyeti için kanını ve canını sebil etmiştir. Çanakkale'de dünyanın dört köşe ve ikliminden toplanarak gelmiş Haçlı sürüleri mazlum ve silahsız millete yüklenmiş ve derslerini almışlar, batının maskesi düşmüş, çirkin yüzünü teşhir etmişti.Şair bu hususta şöyle diyor:

"Maske yırtılmasa hâla bize âfetti o yüz,
Medeniyet denilen kahpe, hakikat yüzsüz."

İnsan, tıynetinin ve cibilliyetinin gereğini yapan bir varlık. Canı çıkıyor, huyu çıkmıyor. Küfür, küfür olarak kaldıkça, ondan insanlık, şefkat, merhamet beklemek mümkün değil. "Küfür bütün şubeleri ile tek millet." "İnsan, nisyan ile ma'lül" yani unutkan. Bu özelliği insanı, ibret almama gafletine düşürüyor. **"Tarih ezeli bir tekerrürdür diyorlar**
Hiç ibret alınsaydı tekerrür mü ederdi"
İbret alalım ki, zulüm tekerrür etmesin, ibret alalım ki mazlumun canı yanmasın. İbret alalım ki insanlığın yüzü gülsün.Haçlı, tarih boyunca hep aynı. İşte Kudüs'te, Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de,Libya'da,Mısır'da,Suriye'de,Azerbaycan'da,Somali'de, gösterdiği vahşet, bütün çıplaklıkları ile ortada. Kuvveti üstün tuttuğu için, eline fırsat geçse, kendinden başka hiç kimseye hayat hakkı tanımayacak.

HAÇLILAR BUGÜN TAKTİK DEĞİŞTİRDİ...

Ya bugün!.. Batılı bugün taktik değiştirdi. Savaşlar artık eskisi gibi harp meydanlarında değil, savaşlar daha çok kültürel planda, ekonomide, diplomatik alanda yapılıyor. Yüzler gene maskeli. Maskenin altındaki çirkin yüzü görebilmek iman ve feraset gerektiriyor. Bugün ABD ve batılı, insanlığı oltaya düşürebilmek için bir takım kavramların arkasına sığınıyor. Demokrasi, insan hakları, serbest piyasa ekonomisi, kadın hakları, vs. Büyük Ortadoğu Projesi bunun bir göstergesi. Görünüşte bu kavramları bütün insanlık için, özellikle de Ortadoğu için savunuyor. Fakat uygulama çok farklı. Demokrasi kendisi için, insan hakları Hıristiyanlar için. Ekonomi, kabaran iştahını tatmin etme aracı... Kadın hakları dediği de, kadının fıtratına aykırı ve büsbütün ayrı bir facia. Dünyanın birçok yerinde Müslüman kanı dökülürken bir taş kadar hissiz. Hâlâ insan hakları öyle mi? ABD ve batılıdan insaf ve merhamet beklediğimiz yok bizim. Onlar yapılarının gereğini yapıyorlar. Fakat koskoca bir ümmet, batılının süslü ve içi boş sözlerine ne zamana kadar aldanacak? Kuran-ı Kerim yüzyıllar öncesinden uyarıyor bizi: "Siz onların dinlerine girmedikçe, Yahudi ve Hıristiyanlar sizden kesinlikle razı olmazlar." (Bakara, 120) İşte gerçek diyalogun ölçüsünü cenabı hak böyle ortaya koyuyor. Tarih milletlerin hafızasıdır.Tarihten haberdar olmayan ve ibret almayan toplumlar emin ve sağlıklı bir şekilde geleceğe yürüyemezler, hatta tarih şuurundan yoksun bir millet bağımsızlığına bile sahip çıkamaz.(ilk adım) Hülasa, Hıristiyan dünyasının "Haçlı seferleri" henüz bitmemiştir, bütün hızıyla devam etmektedir. Bir kültür emperyalizmi halinde devam etmekte olan günümüz Haçlı seferleri ise, özellikle İslam dünyası için ayrı bir önem arz etmektedir.

ALİ EREN

DİYANET'TEN SORUMLU BİR İLÂHİYATÇI BAKAN

En hassas konu, uğrunda seve seve şehit olunan en mukaddes değer din, Müslüman bir topluluk olarak can damarlarımızdan en mühimi de dinimizdir.

Dinî meselelerle meşgul olanlar da bu mukaddes vazifenin yerine getirilmesi için tayin edilenler de, o kimseleri tayin edenler de hepsi ama hepsi çok hassas davranmalıdırlar.

Bilindiği gibi memleketimizde dinî hizmetlerin organizesi resmen Diyanet İşleri Başkanlığı'nın uhdesinde. Bu müessesenin başında bir Diyanet İşleri Başkanı onun üstünde de bir Bakan var. 2002 senesinden itibaren senelerce Diyanet'ten sorumlu bakan olarak vazife yapan, Prof. Mehmet S. Aydın oldu. Bu makalemizde işte bu Sayın Bakan'dan bahsedeceğiz.

Bahsedelim ki, can damarımız olan dinî hizmetlerle vazifeli olan Diyanetimizin başındaki Diyanet İşleri Başkanı'nın da âmiri olan bir bakan yakından tanınmış olsun.

Evet... Huzurlarınızda ilâhiyat profesörü Sayın Mehmet S. Aydın...

Sayın Aydın, Dokuz Eylül Üniversitesi İlahiyat Fakültesi eski Dekanı'dır. Ne zaman bir Dinler arası Diyalog ve Hoşgörü toplantısı yapılsa, Mehmet Bey her zaman oradadır ve oturum başkanıdır.

Diyanet, 23-27 Ekim 1998'de Ankara Hilton Oteli'nde **2. Din Şûrası** tertipledi. 5 gün devam eden Şûrâ şu başlıkla 3 komisyon halinde çalıştı.

1- Dini konularda toplumun aydınlatılması ve farklı yorumlanmasından kaynaklanan problemler ve çözüm yolları komisyonu.

2- Din Eğitimi komisyonu.

3- Dinler arası Diyalog ve Hoşgörü komisyonu.

Dinler arası Diyalog ve Hoşgörü Komisyonunun oturum başkanı bermûtat Prof. Mehmet S. Aydın idi.

Yurt içinden ve yurt dışından davet edilen 200'den fazla akademisyenin iştirakiyle gerçekleşen ve basına kapalı olarak devam eden şûrada, bendeniz de tebliğ veya müzakereci olarak davetli idim. Gittim, ancak tebliğ de sunmayacağımı müzakereye de iştirak etmeyeceğimi sadece şûrayı takip edeceğimi söyledim ve öyle yaptım.

Üç komisyondan Dinler arası Diyalog ve Hoşgörü Komisyonundaki konuşmalar dikkatimi çektiği için daha çok bu komisyonu takip ettim. Sayın Mehmet Aydın'ın ne derece dinî hassasiyet taşıdığını(!) işte o zaman fark ettim ve kendisini o zaman yakinen tanımış oldum.

İstiyorum ki bir dönem kendisine Diyanet câmiası teslim edilen bu şahsiyeti benim gibi sizler de tanıyasınız. Bu makaleyi bu düşünceyle kaleme aldım.

Önce şunu hatırlatayım. Bahsettiğimiz şûrâ yapıldığında, Mehmet Aydın Bey henüz milletvekili ve bakan değildi. Daha sonra 2002 seçimlerinde parlamentoya girdi ve birinci AKP hükümetinde Diyanet'ten sorumlu bakan yapıldı.

Diyanet daha sonra onun bakanlığı zamanında bu şûrada yapılan konuşmaları **ilmî eserler'**in **93.** olarak **II. Din Şûrâsı Tebliğ ve Müzakereleri** adıyla 1500 sahifelik iki cilt halinde kitaplaştırdı. Dolayısıyla, Sayın Bakan'ın aşağıda okuyacağınız sözleri o kitapta yani kendi emri altındaki Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından basılan **II. Din Şûrâsı Tebliğ ve Müzakereleri** adlı kitapta mevcuttur. Dolayısıyla Bakan Bey'in aşağıdaki sözleri o kitapta belge halinde mevcuttur.

Öyleyse görelim bakalım Sayın ilahiyatçı bakan neler söylemiş.

Sayın Bakan, Dinler arası Diyaloğun gerekliliğini anlatmak adına yaptığı konuşmasına, ecdadımızı suçlayarak başlıyor:

"Diyalog bilgi eksikliklerini giderebilir, gidermelidir. Yani herkes kendi dinini anlatsın bir defa. Hıristiyanlığı bilelim, Yahudiliği bilelim, İslâmiyeti bilelim. Sağlam bilgilere sahip olursak önemli bir başarıdır bu. Hatalarımızın büyük bir kısmı yanlış bilgilerden ileri geliyor. Atalarımız bizi yoldan çıkarmışlar." (II. Din Şûrâsı Tebliğ ve Müzakereleri c. 2, sa. 321)

Sayın Bakan dinler hakkında doğru ve eksiksiz bilgiye ancak diyalogla ulaşılabileceğini söylüyor. Oysa bunun kabul edilmesi mümkün değil. Çünkü Dinler arası Diyalog olmadan Yahudilik de Hıristiyanlık da Müslümanlık da her biri diğerleri tarafından biliniyordu.

Çünkü Hıristiyanlık ve Yahudilik hakkında en doğru bilgileri bize en başta Allah ve Resûlü yani Kur'an ve hadisler bildiriyor. Atalarımız yani İslâm âlimleri de Kur'an ve hadisten aldıkları bu doğru bilgileri bizlere aktarmış bulunuyorlar.

Ama ilâhiyatçı Sayın Bakan'ın söylediğine bakacak olursak, Hıristiyanlık ve Yahudilik hakkında bize bilgi veren atalarımız bizi yoldan çıkarmışlar.

Öyleyse iyi ki imdadımıza Dinler arası Diyalog yetişti de onun sayesinde bizi yoldan çıkaran atalarımızın verdiği yanlış bilgilerden kurtulduk.(!)

Hayır Sayın Bakan!

Atalarımız bizi asla yoldan çıkarmadılar. Onlar aksine bize gerçek İslamı öğrettiler. Onlar olmasaydı biz dinimizi kimlerden ve nereden öğrenecektik? Onlar bize Allah ve Resûlünün Hıristiyanlık ve Yahudilik hakkında bildirdikleri en doğru bilgiyi vererek sırât-ı müstekıymı gösterdiler.

Bizi yoldan çıkaranlara gelince. Yoldan çıkarsa çıkarsa insanları atalarımız değil diyalogcular yoldan çıkarır.

Sayın Aydın! Bir diyalogdur tutturmuşsunuz gidiyorsunuz. **"Dinler doğru olarak ancak bu yolla anlaşılır"** diyorsunuz. Buna ancak kendinizi ve gözü kapalı olarak sizi dinleyen ilimden bîbehre olanları inandırabilirsiniz.

Dinler arası Diyalog başlamadan önce Hıristiyan ve Yahudiler İslamı bilmiyorlar mıydı? Biz Müslümanlar, Hıristiyanlık ve Yahudiliği bilmiyor muyduk? Bu muharref dinler hakkında uzun uzun bilgi veren cilt cilt kitapları, tefsirleri kimler yazdı? Bu eserler boşa mı yazıldı?

Hıristiyanlık ve Yahudilik doğru olarak bilinmiyordu da İslam âlimleri geçmişte meydana gelen münazaralarda diğer din mensuplarını nasıl cevap veremez hale getirmişlerdi? Meselâ Rahmetullah Efendi'nin **İzhâru'l-Hak** ismiyle Türkçeye tercüme edilen eseri böyle bir münazaranın kitaplaştırılmış şekli değil mi? Bu gerçekleri bildiğiniz halde nasıl böyle konuşabiliyorsunuz?

Gelelim gayri müslimlerin İslâmı bilip bilmemelerine:

Sayın Bakan!

Hayranı olduğunuz ve kitaplarını tercüme ettiğiniz, iki-üç sene önce 90 küsür yaşında ölen hocanız, İngiliz profesör W. Montgomery Watt, İslam dini hakkındaki birçok kitap yazabilecek kadar geniş bilgiye Diyalog vasıtasıyla mı elde etmişti?

Tabii ki hayır...

Siz de bilirsiniz ki İslam âlimleri içinde gayri müslimler hakkında geniş bilgiye sahip olan tek âlim Rahmetullah Efendi olmadığı gibi, gayri müslimler içinde İslam dini hakkında geniş bilgiye sahip olan tek kişi de Montgomery Watt değil. Her iki taraftan da karşı tarafın inancını gayet iyi bilen nice kimseler var.

Şunu benim gibi belki benden daha iyi siz de biliyorsunuz:

Hıristiyanlar, misyoner olarak yetiştirip Müslümanların içine gönderilmek üzere yetiştirdikleri elemanlarını görünüşte tam bir Müslüman olarak yetiştiriyorlar. Tâlim-tecvit üzere Kur'an okumasını öğretiyorlar, Arapça öğretiyorlar, bir Müslüman gibi abdest almasını, namaz kılmasını hatta oruç tutmasını öğretip İslam âlemine, Müslümanların içine salıveriyorlar. Açık vermesinler için yerine göre, bunların bir kısmı sakallı ve şalvarlı bile oluyor. Yani görünüşte tam bir Müslüman.

Onlarla Müslümanlar arasında tek bir fark oluyor: İman...

Hıristiyanlar bu tip misyonerleri yetiştirmekte o kadar hassas davranıyorlar ki, Müslümanların içindeyken açık vermemeleri için onlara rahlede ders vererek yetiştiriyorlar. Gerçekler böyle olduğu halde, Sayın Bakan Dinler arası Diyaloğun şart olduğunu ifade sadedinde, yukarıdaki cümlesinin devamında **"Yeniden birbirimiz hakkında bilgi inşâ etmemiz lâzım"** diyor. (Aynı eser, s: 321)

Ayrı din mensupları olarak birbirlerimizin inançları hakkında hangi bilgiye erişemiyoruz da **"Yeniden birbirimiz hakkında bilgi inşâ etmemiz lâzım"** olsun ki?

Bu cümlenin altındaki mânâyı gerçi biz seziyoruz ama okuyucularımız adına Sayın Bakan'a sormak isteriz: **"Yeniden bilgi inşâ etmek"** ne demek oluyor?

Niçin yeniden bilgi edineceğiz? İslâm âlimlerinin kitaplarındaki doğru bilgileri yanlış veya yok mu sayacağız?

Yoksa atalarımız olan eski âlimler, gayri Müslimler hakkında bizi yoldan mı çıkarmışlardı?

İlle de gayri müslimlerle diyalog yapıp, onların neye nasıl inandıklarını kendi ağızlarından öğrenmekten başka yol yok mu?

Doğruya canım...

Zaten Kur'an ve hadisler bizi bu hususta – hâşâ- bilgisiz bırakmış. Onun için İslâm âlimleri de bu hususta bize doğru bilgi vermekten âciz kalmışlar. Geriye kala kala da sadece gayri müslimlerle diyalog yapmak kalmış. Onlarla Diyalog yapalım bari de gayrimüslimlerin vereceği değerli bilgilerle(!) câhilliğimiz gitsin... Ha!.

Öyleyse bunun için şart olan şu: Eski bilgileri at, yeniden bilgi inşâ et... Ne âlâ ne güzel...

Mevcut ve bilinen bir şey için kendiliğinden yeniden bilgi inşâ etmek yani bilgi uydurmak olur mu hiç? Siz herkesi akılsız âlemi sersem mi sanıyorsunuz?

Hem de, kendi dinimizi kendi din kardeşlerimize icap ettiği kadar öğretebildik de sıra gayri müslimlerin dinini onların dillerinden öğrenmeye mi geldi? Kim ayranım ekşi der?

Soru:

Diyelim ki gayri Müslimlerle Dinler arası Diyalog yapıyoruz. Onların kendi dinleri hakkında anlattığı şeyler bize ters geldiği gibi, İslam dini hakkında bizim onlara anlattıklarımız da onlara ters gelmeyecek mi? O zaman İslam dinini tenkide/eleştirmeye başlarlarsa bizim tavrımız ne olacak?

Bu hususta Sayın Bakan gayet rahat. Şöyle diyor:

"Saldırmamak, saygısızlık etmemek şartıyla gayri müslimin, bir zimmînin İslâmiyeti eleştirme hakkı vardır. ...saygısızlık etmeyecek ama ilmî bakımdan İslâm dinini tenkit edebilir, eleştirebilir."

Haa! Demek ki neymiş? Meğer Dinler arası Diyalog denilen şeyin bir adı **"Gayri Müslimlerin İslâm dinini tenkit etmelerine, eleştirmelerine izin verme toplantısı"** imiş.

Diyalogcular, kendilerini tenkit edenlere, **"Müslüman olmayanlarla bir araya gelip Diyalog yapmazsak İslam dinini nasıl tebliğ edeceğiz?"** diyorlar.

İlk bakışta doğru gibi gözüken bu söz baştan sona art niyet taşıyor. Çünkü, Dinler arası Diyalog toplantılarında İslam dinini tebliğin zerresi bile yok. Hatta tebliğ yapılmaması şöyle dursun, İslâm dinini tebliğ etmeye kalkışmak, hatta hatta tebliği düşünmek bile dinsizlik sayılıyor.

Yukarıda İslamı tenkitten bahsettik ya o daha bir şey değil değerli okuyucular. Sayın Bakan'ın Dinler arası Diyaloğu anlatan öyle sözleri var ki dehşetten dudağınız uçuklar.

Bunu aklınız almadı değil mi?

Böyle bir şeyin olamayacağını düşünüyorsunuz değil mi?

Öyleyse dinleyin:

Sayın Mehmet Aydın, Dinler arası Diyalog toplantılarında en ileride olan kişidir ve her diyalog toplantısında oturum başkanıdır. O kadar bu işin içindedir ki taa 1998'de Ankara Hilton Oteli'nde kendisi **"Belki bu katıldığım 50-60. diyalog toplantısı"** diyordu. O günden bu güne kaç toplantıya katıldığını da varın siz hesap edin. O derece bu faaliyetin içinde olan birisi olan Sayın Aydın, Diyalog toplantılarında İslamı tebliğ etmek düşüncesinde olanlar hakkında şöyle diyor:

"Bazı Müslüman kardeşlerimiz diyordu ki, "Yahu bir fırsat düştü, Müslümanlığı anlatalım Hıristiyanlara, Allah belki hidayetini gösterir." Yani adam aslında Müslümanlaştırmak için gelmiş... Bu diyalog değil." (Aynı eser, sa: 332)

Gördüğünüz gibi, diyalogcuların en önde tuttuğu ve bir Dinler arası Diyalog kompedanı olan Sayın Aydın, bir müslümanın Diyalog toplantısına katılmadan önce **"Yahu bir fırsat düştü, Müslümanlığı anlatalım Hıristiyanlara, Allah belki hidayetini gösterir"** demesinin diyaloğa uymadığını söylüyor.

Demek ki diyalogcuların **"Müslüman olmayanlarla bir araya gelip Diyalog yapmazsak İslam dinini nasıl tebliğ edeceğiz?"** demeleri samimi değilmiş, yalanmış. Onun için, her hangi bir diyalogcu **"Biz dini tebliğ için diyalog yapıyoruz"** derse katiyen inanmayız.

Sorarım kendilerine:

Bizler, Müslüman olmayanlarla Diyalog yaparken onların Müslüman olmaları düşüncesiyle konuşmayacaksak, ne demeye onlarla bir araya geleceğiz?

Yeyip-içmek için mi? Çay-kahve içip sohbet etmek için mi?

Evet aynen öyle oluyor. Yiyorlar-içiyorlar, sohbet edip dağılıyorlar. O kadar...

Üstüne üstlük bir de onlara karşı verdikleri tavizler de cabası. Misal ve delil mi istiyorsunuz.

Delili, diyalogcuların oruçla alâkası olmayan gayri müslimlerle Ramazan ayında iftar yapmaları yani iftarla dalga geçmeleri...

Sayın Aydın'ın yukarıdaki sözünü tekrar hatırlayalım. Sayın Bakan şöyle diyordu:

"Bazı Müslüman kardeşlerimiz diyordu ki, "Yahu bir fırsat düştü, Müslümanlığı anlatalım Hıristiyanlara, Allah belki hidayetini gösterir." Yani adam aslında Müslümanlaştırmak için gelmiş... Bu diyalog değil."

Bakan Bey **"Bu diyalog değil"** demekle kalmıyor. Diyalog toplantısına bu düşünceyle giden Müslümanları bakın nasıl suçluyor:

"İşin ucunda din değiştirmek, bilmem adam kazanmak, üye kazanmak varsa, açıkçası bu bir din mensubuna yapılacak en dinsizce bir hakarettir. Dinsizce diyorum, çünkü bunu hiçbir din kabul etmez."

Eeey diyalogcular! Gördünüz mü en ilerideki elemanınızın sizi nasıl suçladığını!

Siz eğer Dinler arası Diyalog toplantılarına giderken, bir hıristiyanın müslüman olmasına sebep olmayı arzu ederek **"Yahu bir fırsat düştü, Müslümanlığı anlatalım Hıristiyanlara, Allah belki hidayetini gösterir"** diyorsanız, Prof. Mehmet Aydın'a göre, **bir dinsizsiniz ve bir din mensubuna** (bir hıristiyana) **en dinsizce bir hakaret yapmış oluyorsunuz.**

Ve bu sizin yaptığınızı hiçbir din kabul etmezmiş.

Ne duruyorsunuz? Niçin sormuyorsunuz?

Hiçbir din kabul etmez de İslam dinindeki **emri bilmaruf nehyi anil münker** emri neyin nesi?

Sizin bu yaptığınızı hiçbir din kabul etmez de, siz bir hıristiyanın Müslüman olmasını arzu etmekle ona dinsizce bir hakarette mi bulunmuş oluyorsunuz?

Böyle bir suçlamayı nasıl içinize sindireceksiniz?

Sayın Aydın'dan bunun cevabını sormayacak mısınız?

Bir müslümanın vazifesi zaten dinini başkalarına anlatmak yani tebliğ etmek değil midir?

Bu vazifenin ilmî adı **emri bilmaruf nehyi anil münker** değil mi?

Bu da yani **emri bilmaruf nehyi anil münker** vazifesini yerine getirmek de her müslümana farz değil mi?

Bu farzı yerine getirmek ne zamandan beri dinsizlik oldu?..

Size yumuşakça bir soru:

Siz Dinler arası Diyalog toplantılarında hani gayri Müslimlere İslamı tebliğ ediyordunuz?

Görmüyorsunuz, Sayın Aydın, İslamı tebliğ etmek şöyle dursun, Diyalog toplantısına bu düşünceyle gidenleri bile dinsizlikle suçluyor.

Siz İslamı böyle mi tebliğ ediyorsunuz?

Sayın Bakan'ın bir de diğer dinler hakkındaki tavrı var. Onu hiç düşündünüz mü?

Acaba Bakan Bey'in İslamdan farklı olan diğer dinler hakkındaki kanaatı ne?

Bilmiyorsanız ben söyleyeyim. Sayın Bakan müslüman olmayan ve farklı dinlere mensup olan insanları ebedî felâkette görmüyor ve onlar hakkında şöyle diyor:

"Allah farklılıktan rahatsız olmuyor" (Aynı eser, sa: 331)

Yani insanların farklı farklı dinlere mensup olmalarının Allah indinde mahzuru yok.

Hâşâ Hazreti Allah için **rahatlamak** veya **rahatsız olmak** gibi kelimeler kullanılır mı hiç?

Ama Mehmet Bey için kullanılıp kullanılması mühim mi? O kullanır, nitekim kullanıyor da.

Fakat niçin böyle söylediğinin de kendine göre elbette bir cevabı var. Şöyle diyor:

"Öbür dinler büsbütün bâtıl dinler değildir. Onlarda da bir gerçeklik payı vardır." (Aynı eser, sa: 341)

Merak ediyoruz, acaba bu gerçeklik payı yüzde kaç söyler misiniz Sayın Bakan?

Meselâ **"Hazreti İsa'nın** -hâşâ- **Allah'ın oğlu olduğu"** sözünün yüzde kaçı doğru?

Hıristiyanların **"Üç ilah"** inançlarının yüzde kaçı doğru?

Bakan Bey'e soracağımız soruları çoğaltabiliriz. Ama bu kadar yeter.

Bendeniz, **"Öbür dinler büsbütün bâtıl dinler değildir. Onlarda da bir gerçeklik payı vardır"** diyen Bakan Bey'in başka bir sözünü aktaracağım.

Şöyle diyor Bakan Bey:

"Ben Avrupa'ya gittiğimde kiliseye çok giderim." (s.375)

Sayın Aydın Avrupa'ya gittiğinde kiliseye çok gitmesinin sebebini de şöyle açıklıyor:

"Büyük zevk duyuyorum." (s.375)

Değerli okuyucular!

Şimdi Bakan Bey'in **"Ben Avrupa'ya gittiğimde kiliseye çok giderim. Büyük zevk duyuyorum"**sözünü kilise reklamı ve Hıristiyanlık propagandası olarak kabul edelim mi etmeyelim mi?

Haydi, Bakan Bey'in hatırına öyle kabul etmeyelim. İyi ama kilisede büyük zevk olduğunu söylemekten daha açık kilise reklamı ve Hıristiyanlık propagandası olur mu?

Kendisine sormak isteriz:

Avrupa'ya gittiğinizde kiliseye çok gidiyorsunuz da Türkiye'de niçin çok gitmiyorsunuz?

Yoksa Türkiye'de de çok gidiyorsunuz da biz mi görmüyoruz? Veya gizli mi gidiyorsunuz?

Kiliseye gittiğiniz gibi câmiye de çok gidiyor musunuz? Câmide de büyük zevk duyuyor musunuz?

"Câmide, kilisede olduğu gibi büyük zevk duymuyorum" demeyeceğinizi biliyorum. Tabii ki câmide de büyük zevk duyduğunuzu söylersiniz.

Pekiii, yek diğerine **"Bâtıl"** diyen birbirinin zıddı iki dinin mâbedlerinin, ikisinde de yani hem kilise hem câmide nasıl oluyor da büyük zevk oluyor?

Bir milletin can damarı olan dinî hizmetlerle vazifeli Diyanet'e senelerce âmirlik yapan bu Bakan ile alâkalı meseleye devam edeceğiz inşallah...

EHL-İ BEYT'İ SEVMENİN FAZİLETİ ve 12 İMAM'IN HAYATI

CÜBBELİ AHMET HOCA'NIN MUHTEŞEM ANLATIMIYLA
EHL-İ BEYT'İN HAYATI SOHBETLERİ

Sipariş Hattı
444 18 10

arifan YAYINLARI

ALİ KARA
www.alikarahoca.net

REFORMCU-CAHİLLERDEN BİRİNİN SAPTIRAN FETVASINA REDDİYEDİR....

MÜZİK ALETİ KULLANMAK – ÖĞRENMEK VAKİT İSRAFIMI DIR?

Bir evvelki sayımızda konuya giriş yapmış ve ilk bölümde **çalgı aleti ve çalgıcı edinmek** başlığı altında üç ayeti kerime ve izahlarıyla malumat vermiştik.

Şimdi kalan iki bölümle konunun teferruatını açıklayalım. Böylece yenilikçi denen layt islam peşinde koşan zavallılara gereken cevabı tamamlamış olalım.

2- Bunlar için ücret vermek, kiralamak satınalmak ticaretini yapmak.

Makhul, Aişe'den (r.anhâ) şöyle rivayet etti: Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: **"Herkim ölür de yanında çalgıcı bir cariyesi olursa, üzerine namaz kılmayın."**

Kurtubi Devam ediyor: Tirmizi ebi Umame'nin (r.a) Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'den şöyle buyurduğunu rivayet etti: **Çalgıcı-şarkıcı cariyeleri satmayın satınalmayın, onlara (çalgı-şarkı) öğretmeyin. Onların ticaretinde hayır yoktur, ücretleri haramdır,** bu gibisi hakkında şu ayet inmiştir:

"İnsanlardan bazısı var ki, lehve-l hadis' i satınalır da onunla ilimsiz olarak Allah yolundan saptırmak ister. Onlar için acıklı –alçak edici- bir azab vardır." Diyerek ayeti sonuna kadar okumuştur.

Bu durumda yasak olan şey üzerine ücret almak ta caiz değildir. Amr ibni Abdul Berr, çalgı üzerine ücret almanın **haram** olduğu üzerine **icma** olduğunu iddia etmiştir.

Şimdi diğer rivayetleri, meşhur kitablardan aktaralım:

Evvela bu modernistlerin, ilimsiz müçtehidlerin muktedasından başladık:

Mezhebpsizlerin imamı İbni Teymiyye'nin kitabından:

Kadı derki: Hamamların yapılması, satılması ve kiraya verilmesi caiz değildir, aynı şekilde lehiv –çalgı- aletlerini yapmak, satmak ve kiraya vermek caiz olmadığı gibi, altın ve gümüş kablar, eteş evi (tapınak) yapmak ve satışı gibi (bunlar da caiz değildir.)

Ebi Amir'in veya Ebi Malik el Eş'ari'nin hadisinde şöyle gelmiştir: Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in şöyle buyurduğunu işitti: **"Elbette ümmetimden bir takım kavimler bulunacak, ipek ve ibrişim giyinmeyi, şarap içmeyi, çalgı aletlerini kullanmayı helal görecekler."**

Onlardan (masıyyetlerden) bazısı olarak, çalgı aletlerinin ve lehvin (oyun oyuncak) şeylerin açığa çıkmasını zikretti.

Kasım'dan, o da ebi Umame'den rivayetle Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şöyle buyurduğunu (rivayet etti): **"Muhakkak Allahu teâlâ beni alemlere rahmet olarak gönderdi, bana çalgı aletlerini ve zurnaları kırmakla emretti. Onların satılması ve satınalınması helal değildir, öğretilmesi de ticareti de helal değildir. Ücretleri haramdır."**

İbni Abbas, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'den şöyle rivayet etti: **"Allahu tebareke ve teala, üzerinize içkiyi kumarı ve kuvbeti yani davul (tampet) haram etti. Her sarhoş edici haramdır, dedi."**

Lokman suresi 6 ayet: (lehvel hadis) yani çalgı aletleri ve şarkı-türküdür. Hadisi şerifte ebi Ümame'nin rivayetinde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu:

"Çalgıcı cariye satınalmak ve satmak haramdır."

Enes'ten r.a. rivayetle, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: **"Elbette şu ümmette yer batması, üzerlerine taş atılması ve mesh (şekillerin değiştirilmesi) olayı vuku' bulacaktır. Bu durum, şarap içtikleri, şarkıcı cariyeler edindikleri ve çalgı aletlerine vurdukları zamandır."**

Ebu Hureyre'den rivayetle Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu:

"Şu ümmetten bir topluluk ahır zamanda, maymun ve domuza mesh edilecektir (şekilleri değiştirilecektir.)

Dediler ki: Ey Allahın Resulü! Onlar Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın resulü olduğuna şahitlik etmiyorlarmı?

Buyurdu: **Evet (Şahitlik ederler), oruç tutarlar namaz kılarlar hac ederler.**

Denildi: Halleri nedir?

Buyurdu: **Çalgı aletleri defler ve şarkıcı kadınlar edinirler. İçki içerek ve oyun oyuncakla gecelerler. Sabahladıkları vakitte maymun ve domuza çevrilmişlerdir."**

Ebu Hureyre r.a. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'den şöyle rivayet etti: **"Beni Hak ile gönderen Allahu teâlâ yemin olsun ki, şu dünya hayatı son bulmaz, taki onlarda yer batması, şekillerin döndürülmesi ve üzerlerine taş yağdırılması vakı' olana kadar.**

Dediler ki: Bu ne zamandır ya Resulellah!

Buyurdu: **Kadınların eğerlere bindiğini** (elinde sigara, teybini açmış tek başına son model araba kullanırken) **gördüğünüz zaman, çalgı aletleri çoğalınca, yalancı şahitlik yayıldığı zaman, açıktan şarap içildiği zaman, namaz kılanlar ehli şirkin** (onlar gibi) **altın gümüş kablarından içtiği zaman, kadınlar kadınlarla erkekler erkeklerle ihtiyaç** (şehvet) **giderdiği zaman; bunları gördüğünüzde, sakının yardım taleb edin gökten taş yağmasından sakının."**

Dedimki Ya eba Abdurrahman! (İbni Mes'ud r.a.); kıyametin, bildiğin bir alameti varmı?

Dediki, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'e bundan sordum, buyurdu:

"Muhakkak kıyametin vaktinin alametlerindendir; çocuğun öfkeli olması, yağmurun kesilmesi, şerlilerin kıymetli olması, yalancıların tasdik edilmesi, haine emanet verilmesi, emin kişilerin hain gibi görülmesi, her kabile ve sokak ehli facirlerini öne takdim eder, mihrablar süslenir, kalbler harab olur, erkekler erkeklerle - kadınlar kadınlarla yetinir, dünyanın mamur yerleri harab olur, harab yerler mamur olur, fitneler zahir olur, açıktan faiz yenir, ÇALGI ALETLERI ZAHIR OLUR, hazineler açığa çıkar, şarap açıktan içilir...."

FIKIHTA ŞÖYLE DER:

Çalgıcı-şarkıcı kadının şahitliği kabul edilmez, sesini insanlara işittirsin veya işittirmesin. Zira sesini yükseltmesi haramdır. Haramı irtikab etmiştir, zira Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem çalgıcı kadınların sesinden men etmiştir. Bununla, adalet derecesinden düşmüştür. Hadisi şerifte: **"Çalgıcı (cariye) kadınları öğretmek helal değildir, satmak ve satınalmak ta. Ücretleri haramdır."**

Alimler der ki, çalgıcı-türkücünün, kavalcının, ağıtçı kadının aldığı ücretlerin hükmü, rüşvetten daha asağıdadır, zira mal sahibi ona akit yapmaksızın kendi isteği ile vermiştir.

Makhul derki; bir kimse darrab –davulcu, defçi- bir cariye satınalsa ve yanında şarkı söylemesi ve def çalması için onu bulundursa, (bu kişi) ölse, **onun üzerine namazını kılmam**, zira Allahu teâlâ buyurdu: **"İnsanlardan lehvel hadisi satınalanlar..."** (Lokman: 6)

Hadisi şerifte **"Zurnaları kırmak ve hınzırları öldürmek için gönderildim."**

Ibni Kemal derki, mizmarlardan murad, bütün çalgı aletleridir.

Hadisi şerifte şöyle geldi: **"Her kimin kulağı çalgı ile doluysa, kıyamet gününde ruhanilerin sesini işitmesine izin verilmez."**

Denildi ki (ruhanile kimlerdir?) ya resulellah!

Buyurdu: **Cennet ehlinin kurralarıdır,** yani melekler ve gözleri iri huriler ve benzerleridir.

Nisab isimli kitabta derki:

Zimmilerin, zurnalar ve tanburların satışını açıktan yapmaları men edilir, çalgı ve benzeri işleri açıktan yapmaları da men edilir.

Amma bayram günlerinde gınaya ruhsat verdiği rivayet edilen hadisi şerifler, metruk olup bu gün onlarla amel edilmez. Işte bu sebeple, muhtesibin (görevli memur), bayram günü çalgı aletlerini yakması gereklidir.

Bilki, Kur'an sözlerin en doğrusu en tatlısı olduğundan, onu dinlemek ve ona kulak vermek Allah tarafından rahmeti celb ettirince, onunla teganni müstehab oldu ki bu, sesi güzelleştirmek ve hoş yapmaktır. Zira bu, kalb yumuşaklığına sebebtir, huşu' meydana getirir.

Hadisi şerifte: **"Çalgı dinlemek masıyettir, orda oturmak fasıklıktır, ondan lezzet almak küfürdür."** Bu hadis tehdit üzeredir. Yani nimete nankörlük etmiştir. Şayet yanında tanbur, zurna gibi çalgı aletleri bulundursa günahkar olur, onları kullanmasa da. Zira onları bulundurmak adette oyun-oyuncak içindir.

Ebi Ümame'den rivayetle Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu: **"Allahu teâlâ beni alemlere rahmet olarak gönderdi. Çalgı aletlerini, zurnaları, putları ve haçları kırmamı emretti. Bunların satışı ve satınalınması, öğretilmesi, bunlarla ticaret helal değildir, ücretleri haramdır."**

Ali bin Ebi talib'ten r.a. rivayetle Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu:

"Ümmetim on beş hasleti işleyince onlara bela iner. ...içki içilir, ipek giyilir, çalgıcı kadınlar ve çalgı aletleri edinirler. Şu ümmetin sonu, evveline lanet eder; bu durumda üç şey bekleyin: Kızıl rüzgarlar, yer batması ve şekillerin değiştirilmesi."

Ey müslümanlar! Herkim Allahın kitabı ve Resulünün sünnetinden nasları bilirse, çalgının haramlığında şüphe etmesin, hatta Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem onu zina, içki ve ipek giymeye bitişik olarak saydı.

Sahihi Buharide, malik el Eş'ari'den, kendisi Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'den şöyle buyurduğunu işitti: **"Elbette ümmetimden bir takım topluluklar** (bulunup) **zinayı, ipeği, şarabı ve çalgı aletlerini helal yapacaklar ..."**

İbni Kayyım (r.aleyh) İbni Teymiyyenin talebesidir, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in, oyun ve çalgı aletlerini açık olarak **haram** ettiğini beyan sadedinde konuştu ve bunun üzerine delalet eden hadisleri irad etti.

Bunlar çoktur, İğasetu-l Lehfân'da zikretmiştir;

On üçüncü haslet: Çalgıcı kadınların, çalgı aletlerinin zuhuru, çagıcı – türkücü kadınların zuhuru. Muhakkak zamanımızda çalgı aletleri ve çalgıcı kadınlar ortaya çıkmıştır, fahiş bir şekilde ki; ortaya çıkışları her vakitte böyle açık olarak kulakla işitilmiş gözle görülmüş değil-

di. Her yerde, evlerde sokaklarda dükkanlarda, namaz vakitlerinde, ezanla birlikte, hatta çalgı ekseri kişilerin meta-ı oldu. Dostluklarının – alışkanlıklarının son noktasıdır, Allahın zikrinden dönüp çalgıyla ünsiyyet kurdular, Allaha ibadet için yaratıldıklarını unuttular, kalbleri Allaha masıyyete bağlandı (takıldı.) Bu dostluğun (alışkanlığın) akabinde vahşet bulacaklar, bu alakadan sonra kesilmek ve zeval bulacaklar.

İbni Mace, Maliki Eş'ari'den şöyle dediğini rivayet etti: Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu: **"Ümmetimden bir kısımları şarap içeçekler de onu başka bir isimle isimlendirecekler, başlarının üzerine çalgı aletleriyle vururlar, Allah onları yere batırır. Onlardan maymunlar ve hınzırlar yapar."** İsnadı sahihtir.

Manzumetu-l Âdâb şerhi:

Matlab; **çalgının ve onu dinlemenin, dört imama göre hükmünü beyan:**

İmamı Malik'e göre: kendisi gınadan ve dinlemekten men etti. Ve dedi: Kişi, bir cariye satınalsa ve onu çalgıcı olarak bulsa, ayıb sebebiyle onu geri verme hakkına sahibtir. Malik'e, Medine ehlinin ruhsat verdiği gınadan soruldu. Dediki: onu, bize göre fasıklar yapar.

Ebu Hanife'ye göre:

Gınayı, (tahrimen) mekruh görür ve onu günah sayar. Kufe ehlinin mezhebide budur. Sufyan, Hammad, İbrahim, Şa'bi ve diğerleri. Bu hususta aralarında ihtilaf yoktur. Basra ehli arasında, gınayı men etmekte bir ihtilaf olduğunu bilmiyoruz.

İmam İbni kayyım, İğaset-ul lehfan'da der:

Bu hususta Ebu Hanife'nin mezhebi, mezheblerin en şiddetlisidir. Burdaki sözü, en ağır sözdür. Ashabı (Hanefi alimleri), bütün melahilerin çalgı nevilerinin haram olduğunu açıkça söylemişlerdir. Zurnalar, defler gibi, hatta ağaç dalı ile vurmayı bile. Açıkladılarki bu, masıyyet olup fıskı gerektirir ve bununla şehadeti red olunur. Bundan daha beliği (ileri derecedeki hükmü), Sema/nağme fısktır, onunla lezzetlenmek küfürdür. Bu lafızlarıdır, bu hususta kaldırılması sahih olmayan bir hadisi şerif varid olmuştur. Şöyle dediler: Kişi için çalgı olan yerden geçerken, veya civarında bulunurken, onu dinlememek hususunda son derece gayret etmek vacibtir.

Ebu Yusuf derki: Çalgı ve şarkı-türkü işitilen bir bina ev bulunursa, ordakilerin izni olmadan içeri gir, zira münkerden nehyetmek farzdır. İzinsiz girmek caiz olmasaydı, elbette insanlar farzı (çalgıyı yasaklamayı) ikame etmekten çekinirlerdi.

Imamı Şafii, Kâdı'nın Edebi Kitabında:

Gına lehiv boş, fuzuli şeydir, mekruhtur, batıl ve muhal yasak olan şeye benzer. Onu çok yapan ahmaktır, şehadeti red edilir. Mezhebini iyi bilenler, haram olduğunu açıklamışlardır. Ona helal olduğunu nisbet edenleri de inkar etmişlerdir, Kadı Şaberi, Şeyh Ebi ishak ve ibni Sabbağ gibileri.

Şeyh ebu İshak tenbih ederek der: haram menfaat üzerine ücret almak sahih değildir, gına, fülüt-ney, şarap taşımak gibi şeyler. Bu hususta bir ihtilaf zikretmedi.

Yabancı kadından çalgı-türkü dinlemeye gelince; haramların en büyüğü ve en şiddetlisidir, dini en çok ifsad edici şeydir.

Davul çalması için birini kiralasa, eğer oyun eğlence için olursa caiz olmaz, şayet gazileri ve kafileyi uğurlamak için olursa caizdir.

Imam Şafii derki:

Cariye sahibi olan kişi, insanları toplayıp (çalgıcı) cariyesini dinletse, (bu kişi) sefihtir, şehadeti red edilir. Bu hususta sözü sert yaptı ve **-o deyyustur-** dedi.

Bütün lehiv aletlerinden sakınmak gerekir. Ud, ribabe, kanun, kümnece, bıyanu, keman ve diğerleri. Zira bunlar haramdır, tahrim ve günah bakımından ziyadedirler.

Bu sayılanlara sizde t.v. radyo, müzik setleri, c.v. dvd. Ve internetteki rezillikleri ekleyebilirsiniz. Sakındırmak makamında olunca alimlerin, fetvada açık kapı bırakmaması, yanlış bir çığır

açmaması (sedduz-zerai babında) gereklidir. Alim olan insanları korur ve kurtarır, itikleyip helake düşürmez, nefse yol açıp şeytana teslim etmez

3-Müzikten lezzet almak.

Hadisi şerifte: **"Çalgı dinlemek masıyettir, orda oturmak fasıklıktır, ondan lezzet almak küfürdür."** Bu hadis tehdit üzeredir. Yani nimete nankörlük etmiştir. Veya azaların yaratıldığı gayesinin dışında kullanılması, nimete nankörlüktür. Veya hakikatten helal görmek küfrü gerektirir.

Tarikatı Muhammediyye şerhi Bekika'da şu açıklama vardır: cilt5, sahf: 302

Melahi, çalgı aletlerini kendi isteyerek dinlemek veya elinde olmadan duymak, ya dini ya da dünyevi olur. Ticaret-menfaat karşılığında olursa dünyevi dir. Hac veya cihada çıkıldığı için olursa dini olur. Yani dini bir işin ilanı içindir. Bu iki durumda da çalgıyı dinlememeye dikkat eder. Zira sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: **"herkim bir masıyyette hazır olsa da onu kerih görse, sanki ondan uzakta gibidir. Herkim de masıyetten uzakta olsa da ona razı olsa, sanki orda hazır olmuştur."**

Enes ibni Malik, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şöyle buyurduğunu söyledi: **"Kim çalgıcı şarkıcı bir kadının yanında oturup ondan şarkı dinlerse, kıyamet gününde kulağına eritilmiş maden dökülür."**

Şu'be ve Süfyan Hakem'den, Hammad da İbrahim'den rivayet ettiki şöyle demiştir: Abdullah ibni Mes'ud derki: **Gına (çalgı), kalbte nifak bittirir.**

Nafi, ibni Ömer'den rivayet etti ki, kendisi zurna çalan birini işittiğinde ellerini kulaklarına tıkayıp yolunu değiştirdi. Soranlara şöyle demiştir. **Gördüm ki Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem bir çobanın zurnasının sesini işitti ve bu şekilde yaptı.**

Bu zaman fasıklarının "Müzik ruhun gıdasıdır" sözünü itikad edenin, iman ve islam ile ne kadar alakası kalır artık siz düşünün. Bu sözü söylemelerine sebeb, ruhlarının tamamen nefsin emrine girmesi ve nefsin esareti altında kendini unutması, artık nefsin isteklerine tabi olmasıdır. Öyleki ruh, artık nefis diye tabir edilir olur. Nefsin isteklerinden haz alır, nefsine muhalefet edemez. Amma Allahu teâlâ peygamber aleyhisselamı, Kur'anı gönderdi ve kulları uyardı, ikaz etti. Kim nefsini terk edip ruhunu-kalbini uyandırarak Allaha iman ile yönelirse **"Muhakkak büyük bir kurtuluş ile kurtuldu"** ayeti onun hakkında müjde olur. Eğer uyanmaz da nefse meylederse: **"Muhakkak uzak bir sapıklıkla sapıttı"** ayeti de onun hakkında tehdittir.

Nahil Suresinin 116. ayeti bakınız ne buyuruyor:

" Lisanlarınızın yalan yere vasıflandırdığı şeyler hakkında şu helaldir ve şu haramdır demeyiniz ki, Allah'a karşı yalan iftirada bulunmuş olursunuz. Süphe yokki Allah'a karşı yalan yere iftirada bulunanlar felaha eremezler. " (Ö.N.Bilmen)

Buhari hadisi şerifinden birinde, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem halimizi en güzel şekilde misalle beyan ediyor :

"Helaller açıktır, haramlar açıktır, aralarında şüpheli şeyler vardırki insanların pek çoğu bunları bilmez. Herkim şüphelilerden sakınırsa, dinini ve ırzını korumuş olur. Herkim şüphelilere düşerse; koru arazinin etrafında sürüsünü otlatan çoban gibi, oraya düşmesi umulur. Dikkat edin ! her melikin bir korusu vardır. Dikkat edin ! Allahın korusu, haram ettiği şeylerdir... "

Şimdi selim akılla ve Allah korkusuyla düşünelim; kendini bilgili zanneden cehli mürekkeb-kişiler, bir laf söyledi diye hemen onların fitnesine kulak veririz de, asırlardır hakkı hakikati açıklayan ulemamıza mezheb imamlarımıza Allah dostlarına niçin samimi kulak vermeyiz ? Sapkınların süslü sözleri bize de hoş geliyor ve bizi de etkiliyorsa, anlayalım ki bizde de maraz var, beden ve ruhumuz kirlenmiş. O yüzden bol bol istiğfar etmeli göz yaşı döküp Allah'tan nağfiret dilemeliyiz. Arabamızda, iş yerimizde, telefonumuzda, müzik sesini hemen kesmeli kaldırmalıyız, aksi takdirde şurda zikredilen tehditler ve mahrum kalmaklar başımıza çöker.

Ebussuud Efendinin Fetvalarından bir kaçı :

996. Soru : Bir kasabanın kadısı olan –Zeyd- : -Çalgılı düğüne varıp yemek önünde giden ve peşkir –halay- çeken kimseler, kendileri kafir ve hanımları boştur- dese, şer'an kadı Zeyd'e ne lazım gelir ?

Cevab : Çalgılı olduğu için derse, çalgı çaldıranlar ve lu'b u lehv –oyun eğlence- ettirenler istihlal –helal görme- üzere yapıp yaptırırlarsa, böyledir. Zeyd için bir şey lazım gelmez, ama yumuşaklıkla nasihat evladır.

997. Soru : Mahalli fıskta çalgı çalan Zeydin çalgı aletini Amr isimli salih biri kırsa, ne lazım gelir ?

Cevab : Büyük sevab kazanır. Fısk aletinin ağaçlığı (maddesi, odunu-telleri v.s.) nın bedelini ödemesi de gerekmez. Fetva bu söz üzerinedir.

998. Soru : Müslüman olan Zeyd, kafirlere kopuz çalsa, ona ne lazım gelir ?

Cevab : Şiddetli sopa cezası ve haps edilerek men edilir.

999. Soru : Çalgıcı şarkıcı bir kadın, kendinin veya başkalarının cariyelerine saz çalmayı öğretse, sırf bu öğretmesinden dolayı (fesat oluyor diye) mahalle halkı o kadını mahalleden çıkartmaya kadirmidirler ?

Cevab : Şer'i şerif ile çıkartırlar.

Bu ve benzeri fetvalar olmasaydı, acaba islam milleti kaçıncı asırda, çalgı, içki, kumar, piyango, kehvehane, meyhane gibi fısk işleri ve yerlerini açıp kullanacaklardı ! Kaç asır evvel islam milletinin cihadı ve ilmi hizmetleri tükenmiş olacaktı ! Her halde anladık, zira son 150 senelik bir çöküşle bu fesada uğramışsak, ya 800 – 900 sene evvel bu rezillikler ve nefse açık kapılar yaygınlaşmış olsaydı, bu gün bizler bile belki iman sahibi ahlaklı kimseler olamayacaktık, belki çalgıcı faizci sarhoş kumarbaz biri olup kendimizi de en iyi müslüman zannedecektik. Allahu teâlâ evvelkilerimizden son derece razı olsun ki, bu dinin aslını muhafaza ederek bid'atlere ve nefsin yollarına meydan vermediler ve bu dini bize tam olarak aktardılar. Yerleri cenneti a'la olsun, makamları çok yüce olsun.

Fetva veren meşhur internet ve t.v. hocası (M.İslamoğlu), fetvasında ailenin geçimime zarar vermemesini ve farzları ihmal etmemesini de sonunda zikretmiş... :

Bu iki yorum, verdiği yamuk fetvanın güya kılıfı olmuş. Hiç siz düşündümüz mü veya gördünüzmü, müzikle kemanla sazla gitarla uğraşıp ta, islam ilimlerini öğrenmeye devam eden ve farzları ibadetleri düzenli yapan birisi mevcuttur, böyle birisi Allah ve Resulü yanında makbuldür. Hangi Ayette veya hadisi şerifte veya bir alimin sözünde bu mevcuttur ? Sadece yeni yetmelerin gün görmemiş fetvacıklarında ...iftiralarında...

Sigaraya alışan biri, onu bırakmakta ne kadar zorlanır, internete alışan biri sabahlara kadar bilgisayarın başından kalkmaz hanımının yanına bile gitmezse, çalgıyı beceren kişi de illaki onu başkalarına dinletecek ve kendi nefsini –egosunu- tatmin için açılıp saçılacak, artık içki ve zina da peşinden gelir.

Kabiliyyeti Allah vermiş, onu zayi etme... diyor : Allah insana cennet ve cehennem yolunu gösterdi ve iki tarafı kazanması için serbest bıraktı, zorla kimseyi cehenneme sokmadı. Insanda bu iki yönlü kabiliyye mevcuttur. Sadece o kızcağızda değil herkeste çok kabiliyyetler vardır. Insanda küfür şirk kabiliyyeti de var, ama Allahu teala bizleri korudu ; şimdi birisine o kabiliyyetini kullan mı diyeceğiz ; hâşâ. Şeytanın ne kadar çok kabiliyyeti var, ama Adem aleyhisselama secde edemedi, o kabiliyyetini kullanamadı, helak oldu.

Cahil müslümanları zehirleyenler, iyi bilsinlerki bu iş evvela kendilerini mahvedecek, ateş çıktığı yeri yakar. Vebalin en ağırı onların başına vurulacak. Ahır zamanda ilimsiz fetva verecek reislerin olacağı zaten haber verilmiştir, bunu artık müşahede ediyoruz, ama bu çılgınlık bu hadde kalmaz, korkarım iş mehdilik hatta peygamberlik davasına kadar gider, zira bu hususta da çok rivayetler vardır. Allahu teâlâ bütün ehli imanı muhafaza eylesin, küfre karşı mücadele azmiyle yaşayıp, Allah yolunda nefeslerimizi tüketmeyi nasib eylesin.

İlmi konular hakkında sitemizde aradığınızı bulabilirsiniz. www.alikarahoca.net

"EDEP YÂ HÛ"

Günümüzde pek rastlayamasak da evvelce duvarları süsleyen, meşhur hattatların yazdığı ve dikkatleri celbeden bir takım süs, tezhib ve işlemelerle bezenmiş levhalar vardı:

"Edep Yâ Hû"

Genelde ta'lik yahut celî sülüs hat ile yazılan bu ibarenin bulunduğu levhaları, Osmanlı ecdadımız medreselere, tekkelere, resmi dairelere hatta evlerine asmışlar, adeta bunu başucu levhası haline getirmişlerdi. Çünkü bu levha insanlara edebi, erkânı, hayâ etmeyi, utanmayı hatırlatır; bir nevi ikaz ederek terbiye ve nezaket çerçevesinde hareket etmeye davet ederdi... Edep kapısından giren o güzel gönüllü insanlar da bu ikaza kulak verir, haddini bilerek edep dairesinde hareket ederler, böylece edeple girerler, lütufla çıkarlardı.

Hani "İslamın şartı beştir, altıncısı da haddini bilmektir" derler ya, işte "haddini bilmek"den murat, edepli olmaktır. Edep, başlı başına ahlâkî ve sosyal bir değerdir. Toplum hayatının ayakta kalabilmesi için gerekli olan çok önemli bir mefhumdur. Onun için ecdadımız edep ve hayâ mefhumuna çok önem vermiş, hal ve hareketlerinden tutunda hayatın her safhasında buna riayet ettikleri gibi, duvarlarına astıkları levhalara kadar bunu yansıtmışlardır. Çünkü edep ve hayâ, bir binayı ayakta tutan direkler gibidir. Direksiz binanın ayakta durması mümkün olmadığı gibi, edepsiz ve hayâsız toplumların da ayakta kalması zordur. Dolayısıyla memleketler parasızlıktan veya bir takım ekonomik sıkıntılardan dolayı değil, ahlaksızlık ve edepsizlik sebebiyle çöker. Zira bir yerde manevi çöküş varsa, bu durum zaten maddi çöküşü de beraberinde getirir.

Edep ve hayâ, kötülük ve tehlikelere karşı manevi bir sigorta gibidir. Bu sigortadan mahrum olanlar bela ve musibetlere düçar olur, felaketlerle karşı karşıya kalırlar. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde:

"Allah-u Teala bir kulu helak etmek isterse, ondan utanma (hayâ) **duygusunu soyar alır."** buyurmuştur

Ecdat ne güzel söylemiş:

Edep bir tâc imiş Nûr-u Hüdâ'dan,

Giy o tâcı emin ol her beladan...

Edep, kişinin hem süsü ve ziyneti, hem de dünya ve ahirette kurtuluşa vesiledir. Edep tacını giyen insan haddini bilip hal ve hareketlerinde ölçülü davranacağından dolayı, bir nebze de olsa nefsi emmâreyi hatadan koruyup onu dizginleyecek, böylece etrafını edep kalesiyle kuşatıp bela ve musibetlerden emin olacaktır.

Bu tacı çıkarıp edepsizce hareket edenler ise, etraflarında edep gibi bir koruma kalkanı olmadığı için dünyada da ahirette de başları beladan kurtulmayacak, ilahi huzurdan bile tardedilme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklardır. Nitekim Ebû Ali Dekkâk (Rahmetullâhi aleyh) şöyle demiştir:

"Edebi terk etmek, ilâhî huzurdan kovulmayı îcâbettirir. Her kim sultanın önünde edepsizlik ederse kapıdan kovulur."

İlk Edepsizlik Şeytandan Zuhûr Etti:

İblis'in yüce huzurdan kovulması, ilim veya amel noksanlığından değil, edepsizliğinden dolayıdır. İlâhî huzurda edebe riâyeti terk ederek haddi aşan laflar etti, neticede lanetlenerek ebediyyen rezil ve rüsvay oldu.

Evet, ilk edepsizlik şeytandan zuhur etti. Malumunuz olduğu üzere evvelce ismi Azâzil olan şeytan, Mevla Teala'nın yeryüzünde halife olarak yarattığı Âdem (Aleyhisselam)'a secde etmeyip bu emre karşı geldi. Şeytan, bu isyanı sebebiyle tövbe edip af isteyeceğine, daha da ileri giderek Allah'ın verdiği emri küstahça eleştirdi ve: **"Ben ondan hayırlıyım, beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan"** (A'râf: 12) diyerek, Allah-u Teala ile cidâle kalkıştı. Yani "ben Adem'den üstün olduğuma göre, üstün olan aşağıda olana secde etmez" kabilinden edepsizce yaptığı itiraz neticesinde, huzûr-u ilâhîden kovuldu ve lanetlendi.

Halbuki şeytanın ilmi de, ibadeti çoktu. Meleklere binlerce sene vaaz ettiği, yeryüzünde secde etmedik bir karış yer bırakmadığı rivayet edilir. Böyle olmasına rağmen ne ilmi, ne de ibadeti onun huzurdan kovulmasına mani olamadı. Allah'a karşı yaptığı bu edepsizlik, onun ebedî olarak hüsrana uğramasına sebep oldu.

Edepsizlik şeytânî bir vasıftır. Dolayısıyla edebe muğâyir olan tavır ve davranışlardan son derece uzak durmalıdır. Bir Müslümanın konuşmasından gülmesine, yemesinden içmesine, yürüyüşünden oturmasına kadar her davranışı edep dairesinde olmalıdır. Zira şeytanı mahveden en güzel fazîlet, edeptir. Mevlana Celâleddîn-i Rûmî bu meyanda şöyle der:

Ger to hâhî ki kadem ber-ser-i iblis nehî,

Dîde boşka vü bibin kâtil-i şeytân edebest

"Eğer şeytanın başını ezmek istiyorsan edep sahibi ol. Gözünü aç, gör ve bil ki, şeytanı

(kahrından) öldüren şey edeptir."

Edepsizlik marifet mi oldu?..

Edep, başlı başına bir güzellik ve insanı ayrıcalıklı kılan önemli bir haslettir. İnsan; edebi, hayâsı, zerâfet ve takvâsıyla hem Hak'kın, hem de halkın nezdinde kıymet ve önem kazanır. Evvelce kişinin toplumda itibar görmesi, edep-erkân bilip bilmemesine, buna riayet edip etmemesine bağlıymış. Hatta eskiler, insanları edeplerine göre değerlendirir, ona göre itibar ederlermiş.

Peki günümüzde böyle mi?..

Maalesef edepten, hayâdan o kadar uzaklaşıldı ki, hatta edepsizlik bir marifet olarak görülmeye başlandı. Açılmak, saçılmak çağdaşlık oldu. Soyunmak medeni cesaret sayıldı. Edepsizlikte sınır tanımayan sahne gösterileri, dizi ve filmlerin adı ise sanat (!) oldu. İşin garibi, şayet buna itiraz edecek olursanız "sanat"a karşı olmakla bile suçlaNâbîlirsiniz.

Birkaç ay önce şaşkınlıkla okuduğum bir habere önce inanmamış, asparagas zannetmiştim. Maalesef haber doğru çıktı. Böylesine rezil bir olay gerçekten de yaşanmış. Sanırım siz de bu haberi merak ettiniz. Evet bunu sizlerle -affınıza sığınarak- paylaşacağım. Edep sınırlarını fazlasıyla aşan bu olayı, son derece mahcubiyet içinde ama bir gerçeği tesbit için buraya alıyorum. Haber şöyleydi:

"...Sarıyer'e gelmek üzere Taksim'den yola çıkan otobüste, şoförün hemen arkasında oturan gençler, öpüşmeyi iyice abartıp diğer yolcuları da rahatsız eder hale gelince, otobüsün şoförü gençleri sözlü olarak uyarıp araçtan inmelerini istedi..."

Efendim işte bu olay üzerine çağdaş medyamız hemen durumdan vazife çıkarmış, otobüs şoförüne demediklerini bırakmamışlardı. "Sana mı kalmış toplumun ahlak bekçiliğine soyunmak?" şeklindeki suçlamalardan tutunda, "Bu zamanda da böyle gericilik olur mu?" türünden sözlerle, şoförü yerden yere vurmuşlardı.

Tabi esas vahim olanı ise bundan sonrası... Bu olaydan sonra sözüm ona bazı çağdaş gençler, sosyal paylaşım sitelerinde örgütlenip bu olayı arsızca protesto etmişlerdi. Bu haber ise şöyleydi:

"Medyada geniş yer bulan ve tepki çeken bu olaydan sonra, sosyal paylaşım sitelerinde örgütlenen bir takım gençler, olayın yaşandığı Taksim-Sarıyer İETT otobüslerinin kalktığı durağa giderek eylem yaptılar. Birbirlerini tanımıyormuş gibi davranan eylemciler, otobüsü doldurup farklı farklı yerlere oturdular. Otobüsün hareket etmesinden kısa bir süre sonra da, yolcuların şaşkın bakışları arasında birden öpüşmeye başladılar. Ancak bu kez İETT şoförü hiçbirşey söyleyemedi. Protestocu gençler, daha sonra Gümüşsuyu'ndaki ilk durakta inerken, alkışlarla eylemlerine son verdiler."

Evet efendim haber maalesef böyle... Nasıl böyle bir toplum haline geldik, nasıl yozlaştırıldık da edepsizlik meziyet haline geldi insanın aklı almıyor. Evli çiftlerin bile birbirleriyle, aile fertleri arasında yapamayacakları hareketleri, özgürlük ve medeniyet adına otobüslerde, sokaklarda milletin gözü önünde alânen yapabilmek nasıl bir edepsizliktir... Protesto adı altında, yapılan bir ahlaksızlığı daha büyük bir arsızlık yaparak desteklemek nasıl bir anlayıştır. Peki sokakta çırılçıplak gezen terbiyesizin birini bu millet uyarsa, ne olacak? O zaman toplanıp cadde ve sokakları çıplaklar kampına mı çevirecekler?..

Edep Yahu!..

İlericilik ve çağdaşlık adına kültürel değerlerimiz, iffet ve namus anlayışımız maalesef törpülenip dejenere edilmeye çalışılıyor. Bizim gelenek ve göreneklerimiz, dini ve milli hassasiyetlerimiz hani nerde kaldı?.. Belki diyeceksiniz ki, "bunlar çok küçük bir azınlık, toplumun tamamı böyle değil." Elbette, ama Müslüman bir memlekette birileri, utanmadan-sıkılmadan yatak odasını caddeye-sokağa taşıyabiliyorsa, ailelerin bulunduğu bir ortamda arsızca öpüşüp-koklaşıp özgürlüğün suyunu çıkarıyorsa, bu iyi bir gidişat değildir. Bu, toplumun bir takım değerlerinin erozyona uğrayıp bozulduğunu ve değer yargılarının değiştiğini gösterir.

Milli ve manevi değerlere karşı tavır alan, kendi kültürüne yabancı, geçmişine düşman olan, bir takım ahlaksızlık ve edepsizlikleri çağdaşlık olarak gören kimlik ve kişilik yoksunu kimseler için, Mehmet Akif şöyle diyor:

Şarka bakmaz, Garbı bilmez, görgüden yok vâyesi,

Bir kızarmaz yüz, yaşarmaz göz bütün sermayesi.

İnsanı hayvandan ayıran özellik: Edep...

İnsanoğlunu insanlık çizgisinde tutan edep, hayâ, terbiye gibi değerler, şayet erozyona uğrayıp yok olur giderse, insandan geriye ne kalır?..

Mevlâna, Mesnevisinde şöyle diyor:

Âdemîzâde eğer bî-edebest, âdem nîst
Fark der- cism-i benî-Âdemi hayvan edebest
Çeşm bi- küşa vü bi-bin cümle
kelâmullahi râh
Âyet âyet hemeki manayı Kur'ân edebest

"İnsanoğlunda eğer edep yoksa bilin ki o insan değildir. İnsanoğlunun cismi ile hayvan

arasındaki fark, edeptir."

Yani insanı diğer mahlûkattan farklı kılan en önemli husûsiyet, edep ve hayâdır. Hayvanlarda utanma duygusu olmadığı için ayıp ve çirkin fiilleri aşikâre yaparlar. Bundan dolayı ne bir pişmanlık duyarlar, ne de mahcup olup yüzleri kızarır. Ayıbı ortaya çıkınca utanıp yüzü kızaran tek varlık insandır. Yani edep varsa insan, yoksa hayvan...

"Gözünü aç! Dikkat et! Baştan sona Allah kelâmı olan Kur'ân'a iyice bak ki, âyet âyet bütün Kur'ân'ın manâsı baştan sona edeptir." Yani Kur'ân-ı kerim aslında insana, kulluk ve insanlık edebini öğreten bir kitaptır.

Abdullah bin Mübarek, edebin ne kadar önemli olduğunu beyan sadedinde buyuruyor ki:

"Edep ve adâbı küçümseyip önem vermeyenler, Resûlüllah'ın sünnetlerinden mahrumiyetle cezalandırılırlar. Sünnetleri küçümseyenler farzlardan fire vermeye başlarlar. Bu ise farzları önemsememeye ve neticede insanı küfre kadar götürecek yolun kapısını açar."

Onun için tasavvuf erbabı edebe çok önem vermiş hatta "tasavvuf baştan sona edeptir." demişlerdir.

Allah dostları, manevi yolda vâsıl oldukları yüksek derecelere, edep ve âdâba riayetle nâil olmuşlardır. Nitekim yetmiş bin evliyanın reisi İmâm-ı Rabbânî Hazretleri buyuruyor ki:

"Edebe riâyet etmeyen hiç kimse, Allâh'a vuslat yolunda mesâfe alamaz. Din büyüklerinin yolu, baştan sona edeptir."

Rûhu'l-Beyan'da ise şöyle zikrediliyor:

"Zâhiren ve bâtınen edebe sarıl. Çünkü bir kimse zâhirî edepte kusur ederse zâhiren cezâ görür, bâtınî edepte kusur ederse bâtınen cezâ görür. Kim edebi zâyî ederse, kendini Hakk'a yakın zannetse de uzaktır, makbul zannetse de merdut yani reddolunmuştur."

Demek ki feyiz yolu, edeple açılıyor. Manevi terakkiyât onunla gerçekleşiyor. Edep ve erkâna riayet etmeyip usûle uymayan Allah-ü Teâlâ'ya kavuşamaz. Zira usulsüz vüsul olmaz...

Ecdâdımızın, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e olan Edebi:

Ashab-ı kiramın, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in yanında Onu rahatsız etmemek için yüksek sesle konuşmadığı gibi, Osmanlı ecdadımızın da edeple hareket edip Efendimizi rahatsız etmemek için gösterdikleri takdire şâyan gayretleri hakkında birkaç misal verelim.

Mescid-i Nebevî'nin tamirinde çalışan Osmanlı işçileri, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e olan saygılarından ve ruhaniyetinin sesten rahatsız olmaması için, çekiçlerine keçe bağlayarak çalışmışlardı.

Sultan II. Abdülhamid Han, Hicaz demiryolu yapılırken demiryolu Medine yakınlarına gelince, Peygamber Efendimiz'in manevi şahsiyeti gürültüden rahatsız olmasın diye Medine'nin merkezine kadar raylara keçe döşetmiş, böylece trenin, raylar üzerinden geçerken çıkaracağı sese engel olmuştu.

Bildiğiniz gibi, trenler son istasyona geldiğinde uzun uzun düdük öttürürler. Ama Hicaz seferi yapan trenin Medine'ye girerken düdük çalması, sultanın emriyle yasaklanmış ve trenler sessizce girmişlerdir. Niçin?.. Peygamber şehrine, herhangi bir şehre girer gibi gürültüyle değil de, edeple girilsin diye...

Osmanlı devrinin meşhur şâirlerinden olan Nâbî'nin, o nur şehrine edeple girmek gerektiğini ikaz mahiyetinde söylediği:

"Sakın terk-i edepten, kûy-u mahbûb-u Hüdâdır bu!

Nazargah-i ilâhîdir, Makâm-ı Mustafadır bu!.."

Şeklinde başlayan şiirini pek çoğunuz duymuşsunuzdur. Yeri gelmişken bu şiirin söylenmesine sebep olan ibret dolu hadiseyi de, zikredelim:

"Şair Nâbî, zamanın paşalarından birinin iltifatına mazhar oldu ve bu vesileyle beraberce hac yolculuğuna çıktılar. Tabi Peygamber aşıklarından olan şair Nâbî, Efendimizi ziyaret edecek olmanın heyecanıyla gözüne uyku girmiyor, Nur şehri Medineye kavuşma arzusuyla içi içine sığmıyordu. Nihayet uzun bir yolculuktan sonra kafile bir seher vaktinde, Medine topraklarına girdi. Nâbî yolculuk ettikleri devenin sırtındaki hevdec (devenin sırtına konulan ufak mahfel) in bir tarafında, paşa da diğer tarafındaydı. Tabi yolculuk uzun ve meşakkatli olduğu için bir hayli yorulmuşlardı. İşte bu yorgunluğun da etkisiyle paşa, o esnada kıble tarafına doğru ayaklarını uzatmış, uyuyordu. Peygamber şehri Medine'ye girerken gördüğü bu manzara Nâbî'yi son derece mütessir etti. Resülüllahın bulunduğu topraklara bu şekilde girilmesini hoş görmedi. İşte bu mahcubiyetle karışık bir heyecanın verdiği o duyguyla, gayi ihtiyâri dudaklarından o meşhur beyitler döküldü.

Sakın terk-i edebten kuy-u mahbûb-u hudâdır bu!

Nazargâhı ilâhidir, makamı Mustafa'dır bu...

Mürâât-ı edep şartıyla gir Nâbî bu dergaha, Metâf-ı kudsiyandır, bû segâh-ı enbiyadır bu.
"Edebi terk etmekten sakın! Zira burası Allah-u Teala'nın Habibi'nin beldesidir.

Burası, Hak Teala'nın devamlı nazar kıldığı bir yerdir; Muhammed Mustafa'nın makamıdır. Ey Nâbî! Bu dergaha edebin şartlarına dikkat ederek gir. Sakın edebi, basite alıp da terk etme!..

Burası, mukarreb meleklerin etrafında pervane gibi döndüğü, Nebilerin eğilip eşiğini öptüğü bir yerdir."

Şair Nâbî farkında olmayarak bu mısraları yüksek sesle söyleyince, hevdecin diğer tarafında bulunan paşa uyandı. Yapılan ikazın sebebini anladı ve derhal ayaklarını toplayıp doğruldu. Nâbî'ye dönerek:

- Bu beyitleri ne zaman yazdın? diye sordu. Şair Nâbî:

- Bu beyitleri evvelce yazmış değilim. Lakin bu mübarek beldeye girerken sizi böylegörünce, yüreğimden gelenleri elimde olmadan yüksek sesle söylemeye başladım.

Paşa bu durumdan etkilendi. O da Nâbî'nin manevi heyecanına katıldı. Hemen deveden inip abdest aldılar ve yaya olarak Ravza-i Mutahhara'ya doğru yürüdüler.

Bu esnada Mescid-i Nebevî'nin minaresinden bir ses yükselmeye başladı. Ezan vakti

olmadığına göre, acaba bu ses neyin nesiydi?.. Kulak verip dinlediklerinde inanamadılar. Çünkü müezzin efendi, biraz evvel Nâbî'nin söylediği mısraları terennüm ediyordu. Ne olduğunu anlamak için süratle minarenin kapısına gelip müezzinin inmesini beklediler.

Müezzin inince Nâbî sordu:

- Az önce minareden söylediklerin ne idi, bu mısraları nerden öğrendin?!

Müezzin söylemek istemedi. Ne kadar ısrar ettilerse de cevap alamadılar. Hatta müezzin

elini boğazına götürüp:

- Kafamı kesseniz yine söylemem, dedi.

Bunun üzerine şair Nâbî:

- Ama bu mısraları biraz önce ben söyledim. Bunu ne kimse biliyor, ne de bir yerde yazıyor, deyince müezzin heyecanla:

- Yoksa sen Nâbî'misin? diye sordu. "Evet" cevabını alınca, müezzin Nâbî'nin ellerine sarılıp, gözleri yaşlı bir şekilde anlatmaya başladı:

- Bu gece rüyamda Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Selem)'i gördüm, buyurdu ki: "Ümmetimden Nâbî isimli biri Beni ziyarete geliyor. Hemen kalk, onun benim için yazdığı şu beyitleri minareden okuyarak kendisini karşıla!..

Nâbî, bu duruma iyice şaşırdı, heyecanı iyice arttı ve dayanamayıp ağlamaya başladı. Gözyaşları içinde müezzine sordu:

- Peygamber Efendimiz, gerçekten de: "Ümmetimden Nâbî isimli biri" diye mi sordu.

Müezzin: "Evet" deyince, Nâbî bu iltifata daha fazla dayanamadı, sevincinden orada düşüp bayıldı. Ayıldığında paşa da, müezzin de hemen yanı başındaydılar. Onlarda ağlıyorlardı..."

Bizler edebe ne kadar riayet edersek Allah katında da, Efendimiz katında da, toplum nezdinde de kıymet kazanacağız. Aslında Osmanlı ecdadımızı da cihan devleti yapan, asırlarca ayakta kalmasını sağlayan en önemli temel unsurlardan biri de budur: Edep, Hürmet, Sevgi ve Saygı...

Şimdilerde, duvarlarda ne "Edep Yâ Hû" levhlarını görebiliyoruz, ne de eski insanlardaki o edep, nezaket ve hayâyı... Bu levhalar kalkınca herhalde edepte kalktı, ya da edep kalkınca bu levhalarda kalktı. Teknolojik olarak belki bir takım ilerlemeler kaydedildi ama maalesef edep yönünden aynı şeyi söylemek mümkün değil. Gerek ticaret, gerek siyaset, gerekse sosyal ilişkilerimizde, kısaca hemen her şeyde bir bozulma bir çürüme bir dejenerasyon yaşıyoruz.

Edep tacını başımızdan çıkarıp onun yerine parayı, makamı, bir takım dünyevi ihtirasları başımıza taç yaptığımızdan beri huzursuzluklar arttı, sıkıntılar, dertler çoğaldı. Zira edebin olmadığı yerde hoşgörü, nezâket, zerâfet olmaz. Bilakis kaba-saba tavırlar, yalan-dolan, kavga-gürültü olur. Böylece emniyet ve huzur kaçar, neticede toplumsal yıkıma bir zemin hazırlanmış olur.

Toplum olarak yapmamız gereken şey; edep ve ahlak abidesi olan **"Beni Rabbim edeplendirdi, ve ne güzel edeplendirdi."** buyuran Peygamber Efendimize uymak ve Onu hayatımızın her safhasında örnek almaktır.

Mevla Teala, bizzat edeplendirdiği Habîbi'nin ahlakıyla bizleri muttasıf eylesin. Cümlemizi, edepsizliğe düşmek belasından muhafaza buyursun. Amin!

Fi Emanillah

İSLAMİ EĞİTİM III

Muhterem okuyucularım "Davet ve tebliğin merhaleleri" ile ilgili yazımızadevam ediyoruz.

Şüphesiz ki; her davanın merhaleleri olduğu gibi davetin de üç merhalesi vardır:

Reklam; tanıtma ve halkın tabakasında yer alan insan topluluklarına, davetin taşıdığı ideali yaygın olarak ulaştırmak merhalesi.

İslama davet edilenler arasında davetin gerçekleşmesini sağlayacak eğitilmiş taraflar ve yardımcı kitle oluşturmak. (kadrolaşmak)

Sonra da icraat, iş ve hareket merhalesi gelir. İslam'ın birliği ve arasındaki irtibat gücünü sağlamak açısından bu üç merhale çoğunlukla yan yana yürür. Şurası bilinmelidir ki; belirtilen bu tertip ve düzene uymadan davet merhalelerinden hiç biri sağlıklı bir şekilde gerçekleşemez. Yani doğru bir anlayış ve sağlam bir bilgiye sahip olmadan, ne sağlıklı bir teşkilat ne de eğitilmiş bir cemaat meydana gelir. Talim ve terbiye görmüş bir kadro olmadıkça da sıhhatli bir icraat ve hareket gerçekleşemez.

İslam'a yapılan ilk davet de bu merhaleden geçmiştir. Müslümanlar önce dinlerini öğrenmiş, sonra Rasülüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in medresesinde eğitilmiş, daha sonrada davet yükünü omuzlayarak kıyam etmişlerdir.

Daveti tanıtmak ve yaymak merhalesi, davetin ilk atılımıdır. Davetle ilgili her hangi bir sakat anlayış, yanlış bilgi ve sapma, kötü sonuçlar doğurarak davetini hedefinden uzaklaştırabilir.

Daveti, tebliğ ve neşrini yaptığımızda onu bozmaksızın, değiştirmeksizin, tam eksiksiz ve kapsamlı bir şekilde sunmamız gerekir.

İslam, evrenselliği ile diğerlerinden ayrılan en son dindir. Bu sebepten, kendisine mahsus bir uyumu ve insanı hayrette bırakacak bir ahenk içinde, insanın dünya ve ahiret hayatının kapsar. Bu, yaratıcı ve rahmet sahibi Allah'ın kullarına ihsanıdır.

İşte İslam, Allah'a iman ve onu birlemekle emniyeti ve huzuru gerçekleştirmiştir. İlkeleri ve hukuku ile pratik hayatta esenlik ve güveni sağlamış, ahirette de Rableri katında saadet ve selameti bahşetmiştir. İnsan hayatı, hem birlik açısından hem mükemmellik açısından İslam ile uyum içerisindedir. Yani İslam dejenere olmamış bir hayatın kendisidir. Bu bakımdan bir kısmına İslam'ın, diğer bir kısmına da beşeri doktrin ve felsefelerin hükmettiği bir hayatın sağlıklı, huzurlu, esenlikli olması düşünülemez. Bu şekildeki bir hayat tarzı insanın yaratılışına aykırıdır.

Çünkü İslam, hayatın tüm yönlerini kapsayan bir sistemdir. İslam; devlet ve vatandır, İslam; hükümet ve siyasettir, İslam ahlak ve kuvvettir. İslam; rahmet ve adelettir, İslam; kültür ve kanundur, İslam; ilim ve yargıdır, İslam madde ve inkilaptır. İslam; kazanç ve zenginliktir, İslam cihat ve davettir, İslam ordu ve fikirdir, İslam inanç ve ibadettir, İslam tüm bunların en mükemmelidir.

Bilerek veya bilmeyerek İslam'ın bu bütünlüğünü bozanlara, eksik anlatanlara ve uygulayanlara, bütün gayretlerini tek yönde sarfedenlere Allah'ın dini hakkında hatalı hareket ettiklerini bildirmek ve uyarmak gerekir. Bu bildirim ve uyarı, müslümanların enerjisinin tek yönde kullanılmasına mani olacaktır. Davet daha etkili ve sıhhatli olacaktır.

Davanın yayılması, tanıtılması ve amacına ulaşması için, Tebliğde bulunan örnek mü'minin İslami niteliklere ve kişiliğe davetinde de sağlam ve doğru bir üslûba sahip olması gerekir. İslam hükmü, hedefi ve metodu ile tam bir bütündür. Bunlar birbirinden ayrılmayan bölümlerdir. Hükmü rabbani, hedefi rabbani ve metodu rabbani olmakla ancak İslam davası gerçekleşebilir. Metodu, rabbanilik ve

ilahi olmaktan çıkarıp başka sistemlerin metodunu esas almak davayı hedefinden saptırmak ve uzaklaştırmaktır. Bu yüzden davette metod, davetin bir parçasıdır, davetten bir bölümdür. Şayet metod hatalı ve uzaklaştırıcı ise sadece davanın yüceliği kafi gelmez. Tebliğde bulunan örnek mü'min gayesine ulaşabilmek için sıhhatli ve doğru olan usül ve metodlara başvurmak zorundadır. Kaynaklara ve İslami esaslara bağlı olmayan fakat neticeye çabucak ulaşmak isteyen, nefsini sadece iyi his ve hamasi duygulara atan kimseler, davet ve tebliğde müsbet bir netice almaktan uzaktırlar. Bunlar dış görünüşü ile kısa bir müddet arzuladıklarına kavuştuklarını zannederler, fakat sağlam temeller üzerine oturtulmadan yükselmiş bir binanın er geç çöküverdiği gibi, sonunda hüsranla karşı karşıya kalırlar. Onların sadece iyi niyetleri ve ideallerinin üstünlüğü yeterli değildir.

Tebliği yapan müslümanda aranan özellikler şunlar olmalıdır: Güzel bir örnek ve İslam'ın içeriğini taşıyan mükemmel bir programa sahip olması, İslam'ı yaşaması, sahih sünnete sarılması, şüphelerden uzak durması, haramlardan kaçınması, her işinde Allah için murakabede bulunması ve ailesinde İslam'ı yaşatması gerekir.

Tebliğ ve davette bulunan örnek mü'min ihlaslı olmalıdır. Davet edilen kimselerin gönlüne inebilmesi, davetin insanları etkilemesi ve onu kabul ettirebilmesi için yoğun bir çalışma içine girmelidir. Bu gayretlerini şahsi menfaatleri ile karıştırmamalıdır. Sözleri, tutum ve davranışları ve bu uğurdaki gezileri dava ile bütünleşmelidir. Yani özü sözüne, sözü özüne uygun olmalıdır. Böyle olursa, o; dava içindir, dava iledir ve dava ile beraberdir.

Günümüzün Tebliğde bulunan örnek mü'minleri bilgili olmalı, dünyadaki siyasi olayları ve doktrinleri takip etmeli, çarpık dünya görüşleri İslam'ı çekici ve benimsetici bir özellikle sunabilmelidir. Nefret ettirmemeli sevdirmelidir. Meseleleri karışık değil, açık bir şekilde göstermelidir. İyiyi doğruyu en güzel bir şekilde anlatabilmelidir.

"Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et. Onlarla da en güzel bir şekilde mücadeleni yap." (Nahl, 125)

Allah'a davet edenin, insanların bilgi ve kültür seviyelerini, kapasitelerini bilmeli ve ona göre hareket etmelidir. Böylesi tutum, davet edilenlerin daveti usanmaksızın dinlemelerini ve davete meyl ve icabet etmelerini sağlayan en uygun yoldur.

Tebliğde bulunan örnek mü'minnin çekişmesinde ve anlaşmasında, konuşmasında ve tartışmasında, yazmasında ve hitabetinde ve attığı her adımda ne yaptığının bilincinde, gaye ve hedefinin şuurunda olması gerekir.

Tebliğde bulunan örnek mü'minnin önemle üzerinde durması gereken şey, ikinci derecedeki meseleler ve ameli hükümlerle uğraşmadan önce akide (inanç) ile ilgili konuları ele almalıdır. Akide (inanç) mevzuunda da ilk önce Allah'ın varlığının ispatı tevhidi ile başlayacak, İslam'ın bir hayat nizamı olduğunu İslami hayatın yeniden dirilmesi ve İslamın hakim olması ve bunun gerçekleşmesi için çalışmanın her müslümana vacip olduğunu ispat ederek, akide meselesini tamamlaması lazımdır.

Akide (inanç), İslami şahsiyetin oluşmasında esastır. Böylelikle ancak kuvvet, azim ve içtenlikle davetin gerektirdiği, umumi ve özel hizmetleri yerine getirebilir.

Tebliğde bulunan örnek mü'minin, hareketinde elde ettiği olumlu neticelerin tesirinde kalmadan, davet görevini aksatmadan yürütmesi gerekir. Böylece Allah'ın kendisine bir muvaffakiyet verdiğinde, davetinde etkili olup gurura kapılmadığı gibi, daveti esnasında eza ve cefalara maruz kaldığında, yada bir avuç insan müstesna, kimse onun davetine kulak vermediği taktirde de ümitsizliğe düşmemeli ve hayal kırıklığına uğramamalıdır. Rasülüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ve ondan sonraki Tebliğde bulunan örnek mü'minler bu hal üzereydiler.

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ayrım yapmadan herkesi İslama davet ediyor, hidayete kavuşmaları için kalben Allah'a yakarıyordu. Allah'ın azabına uğramalarından korktuğundan, davet yolunda onların her türlü eziyetlerine sabrediyordu.

Bu gün İslami Tebliğde bulunan örnek mü'minler, giriştikleri davanın büyüklüğünü ve İslami sıfatlarıyla beşeriyetin önderliğini üstlendiklerini unutmamaları lazımdır. Bunun için, kendi durumlarının idrakinde olmalı, karşılaştıkları eziyet ve tepkiler ne olursa olsun sabır ve tahammül etmelidirler. Allah (Celle celalühü)'den yardım dilemeliler.

" ...İman edenlere yardım etmek ise; bizim üzerimize bir haktır." (Rum 47)"

ADEM ŞENER

EDEBLİ YAŞAMAK VE HAYÂ

Allah-ü Teâla'ya hamd Resulüne ali ve eshabına salat-ü selamdan sonra; kıymetli okurlarım! Bu ayki yazımızda günümüzde bize çok lazım olan edeb ve hayâ konusunu işleyeceğiz inşallah. Rabbimiz (Celle celâlühü) bizleri edeb ve hayâ sahibi kullarından eyleyip edeb ve hayâdan yoksun eylemesin.

Hayâ (utanma) insanın yaratılışında var olan bir iç duygudur. Ancak, bu duyguyu geliştiren ve koyduğu sınırlarla utanılacak durumları belirleyen, Hak Din'dir. Bu sebeple hayâ dindendir. Dinin, emir ve yasakları ile Allahü Teâla (Celle celâlühü)'ya ve insanlara karşı gösterilmesini istediği manevi değerlerdendir. Nitekim:

Kurre b. Kays (Radıyallahü anh) rivayet ediyor:

Allah Rasulü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ile beraberdik. Huzurunda hayâdan söz edildi. Sahabeler sordular:

"Ya Rasulallah! Hayâ dinden bir bölüm müdür?" Şu cevabı verdi:

"Hayâ, dinden bir bölüm değil, bütünüyle dindir."

İmani kavramlardan yoksun olup sorumluluk duygusu içinde bulunmayan insanlar hayânın hakikatini kavrayamaz, bu duygu ile ürperemezler. Bunun içindir ki, bir mü'min kardeşine hayâ ile öğüt veren bir Ensârî'ye Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Hayâ ile söz etmeyi bırak. Zira o, imandandır (yani ancak iman ile duyulur ve yaşanır)."1[1]

Allah Rasulü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

"Utanma güzeldir, fakat kadınlarda daha güzeldir."2[2]

İslami ölçülere göre utanma, kadın şahsiyetinin ayrılmaz bir parçasıdır. Utanmasını yitiren kadın, tüm varlığını yitirmiştir.

İlk mümin hanımlar, utanma duygusu bakımından çok güzel bir örnek teşkil ederler.

Ümmü Hallad (Radıyallahü anha) Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e cephede şehit düşen oğlunu sormak için sımsıkı örtüsüne bürünmüş olarak geldiğinde, ashabdan bir zat:

"Ölen oğlundan sormak için mi böyle örtüne bürünerek geldin? Hayret..." dedi.

O da kısaca şu cevabı verdi:

"Oğlumu kaybettiysem hayâmı kaybetmedim."

İsrailoğulları edep yerlerini örtmeden çıplak yıkanırlardı ve bunu ayıp saymazlardı. Hz.

1) Buhari: 5767
2) Deylemi: 3492

Musa (Aleyhisselam) ise çok hayâlı olup asla edep yerini açmaz, kimseye göstermezdi. Bunu vesile edinen Yahudiler, Hz. Musa (Aleyhisselam) için "Özür sahibidir" dediler. Hz. Musa (Aleyhisselam) bundan eziyet duyuyordu.

Bir gün tenha bir yerde yıkanmak için soyunmuş, elbiselerini bir taş üzerine bırakmıştı. Allahü Teâla (Celle celâlühü)'nün izni ile taş harekete geçti ve elbiselerini kaçırdı. Peşine düşen Musa (Aleyhisselam)'ı o halde gören Yahudiler, iftiralarının tutmadığını gözleri ile görmüş oldular. Bu şekilde peygamberini temize çıkaran Allah-ü Teâla (Celle celâlühü) taşı durdurdu ve Musa (Aleyhisselam) elbiselerini alıp gitti.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) de şöyle buyurmuştur:

"Musa (Aleyhisselam) çok hayâlı kişi idi."

Şair ne güzel demiş

"Edep hoştur, edep hoştur ilahî!

Edepsizlik hor eder padişahî..."

Terbiye insanı mükemmel bir hayata hazırlayan adam yetiştirme sanatıdır. Nitekim:

Allah Rasulü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyuruyor:

"Hiçbir baba oğluna güzel edepten daha üstün bir hediye veremez, daha iyi bir bağışta bulunamaz."[3]

Edepli yaşamayı öğreten de Allah-ü Teâla (Celle celâlühü)'dür. Zira edepli yaşamayı gerektiren kuralların tümüne "Şeriat" ismi verilir.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in ahlakından soran sahabelere Hz. Aişe (Radıyllahü anha) validemiz:

"Siz Kur'an-ı Kerim okumuyor musunuz? O'nun ahlakı Kur'an-ı Kerim idi" buyurmuştur.

Hz. Mevlana (Kuddise sirruhu) der ki:

"Ayağını İblis'in kapısına koymak, ona hâkim olmak istersen gözünü aç, anla ki şeytanı öldüren edeptir.

Âdemoğlu edepsiz olursa insan olamaz. Zira insan ile hayvan, edep ile birbirinden ayrılır.

Edepli yaşamak, hayâ ile hemhal olmaktır.

3) Buhari: 3223

Edep, insanı her türlü hatadan koruyan bilgi ve prensiplerdir.

Beden nasıl kuvvet için yemeğe muhtaçsa, akıl da edebe muhtaçtır. Edeple süslenmeyen akıl, silahsız kahramana benzer.

Edep, hayatın her bölümünde, ahlakın her halinde iyilik üzere bulunmaktır."

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Utanma duygusu, her zaman iyilik getirir."[4]

Yine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) "Önceki peygamberlerden insanlara ulaşan sözlerden biri de, 'Utanmadığın zaman, istediğini yap' kavlidir" diye buyurmuştur.[5]

Geçmişte yaşayan zatlardan birisi çocuğuna öğüt verirken şöyle der:

"Oğlum, nefsin seni büyük bir günaha sürüklerse, başını semaya kaldır ve bak. Orada olanlardan utan. Bunu yapamazsan gözünü yerdekilere çevir, onlardan utan. Eğer göktekilerden korkmaz, yerdekilerden de utanmazsan, kendini artık hayvanlardan say, dilediğini yapabilirsin."

Allah Rasulü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

"Allahü Teâlâ (Celle celâlühü) bir kulu helak etmek istediğinde ondan hayâyı alır. Hayâ ondan alınınca onu en fena, menfur bir insan olarak bulursun. Onu en fena bir insan bulunca ondan emanet alınır. Ondan emanet alınınca, onu en hain olarak bulursun. Onu en hain bulunca ondan rahmet çekilip alınır. Ondan rahmet alınınca, onu kovulmuş ve lanetlenmiş olarak bulursun. Onu kovulmuş ve lanetlenmiş bulunca da İslam bağı ondan alınıp İslam ile ilişiği kesilir."[6]

İslam ile bağı kesilenin hali nice olur? Dinsiz ahlak, zaten anlamsız ve neticesiz olur. Din, insanı edepli yapar. Kişide bulunan bütün ahlaki davranış ve hareketler, dinden gelmektedir. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

4) Buhari: 5766
5) Buhari: 3296
6) İbn-i Mace: 4054

"Hayâ ve sükûnet imandandır. Bunlar cennete yaklaştırır ve cehennemden uzaklaştırır. Hayâsızlık ve fuhuş ise şeytandandır. Bunlar da cehenneme yaklaştırır ve cennetten uzaklaştırır."7[7]

Abdullah İbn-i Abbas (Radıyallahü anhüma)'ya göre Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Şu üç meziyetin üçü veya biri bir kimsede yoksa onun hiçbir amelini hesaba katmayınız:

1- Allah-ü Teâla (Celle celâlühü)'nün emrini kırmaktan alıkoyacak bir takva,

2- Basitlik ve düşkünlükten alıkoyacak bir vakar,

3- İnsanlar arasında iyi geçinmesini sağlayacak bir huy güzelliği."

Mansur b. Ammar şöyle demiştir:

"Bir kimse takva libasından soyunursa, onu hiçbir elbise örtemez. Bir kimse başkasının terbiyesini yırtarsa, kendi ayıbını açmış olur."

Edep Peygamberi, hayâ timsali Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

"Edepsizlik hangi şeye girerse, onu mutlaka ayıplı kılar. Hayâ nerede bulunursa ona muhakkak şeref verir."8[8]

Süfyan-ı Sevri (Kuddise sirruhu) bir gün mescide sol ayağı ile girdi. Birden bir ses işitti:

"Ya Sevr! Niçin sağ ayağın ile girmezsin?" Süfyan bu sözü işitince düştü, bayıldı. Ayılınca eliyle sakalına yapışıp yüzüne birkaç şamar vurdu ve şöyle dedi:

"Bir sünneti terk edip edepsizlik etmenle adını 'Sevr (sığır)' koydular. Daha ziyade edepsizlik edersen kıyas eyle ki ne derler!"

Edep öğrenilmeden ilim öğrenilmez. Edepli yaşamak için hayâ timsali kişilerle sohbet edip, onlara yaklaşmak lazımdır.

Hz. Ebâ Eyyub el-Ensari (Radıyallahü anh)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Şu dört şey peygamberlerin sünnetleri arasındadır:

1- Güzel koku sürünmek,

2- Nikâh,

3- Misvak,

4- Hayâ."

Bayezid-i Bestami (Kuddise sirruhu), birgün arkadaşlarına dedi ki:

"Şu zühd ile şöhret bulan, velilikte meşhur olan kişiye bir bakalım."

Yürüyerek gittiler. O zat da evinden çıkıyordu. Takip ettiler. Mescide girerken kıble tarafına tükürdü. Onun bu hareketini gören Bayezid Hazretleri selam bile vermeden oradan ayrıldı ve

"Bu adam Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in adabından birini yerine getirmemekle bu hususdaki emniyetini bozmuştur. Nasıl olur da iddia ettiği şeylerde emniyete şayan olur" dedi.

İşte büyüklerdeki edep ölçüsü...

İmam-ı Şafii (Rahmetullahi aleyh) Bağdat'ta bulunduğu müddetçe İmam-ı Azam Ebu Hanife (Rahmetullahi aleyh)'in kabrini devamlı ziyaret ederdi. Bunun sebebini de şöyle açıklardı:

"Her ne zaman bir dileğimin olmasını arzu etsem, Ebu Hanife (Rahmetullahi aleyh)'in kabrini ziyaret eder, iki rekat namaz kılar, orada dua ederim. Böylece Allah-ü Teâla (Celle celâlühü) ihtiyacımı süratle görür, dileğimi yerine getirir."

Bu ziyaretler esnasında, kendi mezhebine göre Besmele'nin açıktan okunması gerekliliğine rağmen, bir kere bile açıktan okumamıştı. Sebebi sorulduğu zaman da şu cevabı vermişti:

"Kabrin sahibine edepten böyle yapıyorum."

Çünkü Hanefi mezhebine göre Besmele gizli okunur.

Edep; karşısındakilerin fikrine saygılı olmayı gerektirir. Hürmetkâr ifadeler kullanmayı, tazim ile konuşmayı icap ettirir. Edep ehli, kimseyi ayıplamaz. Şu hadis-i şerife göre hareket eder:

"Bir kimse din kardeşini bir kusur ile ayıplarsa, o kusuru işlemeden ölmez."

Osmanlı evlerinin hemen girişinde bir levha okunurdu. Her eve girenin ilk gözüne çarpan o levhada "Edep yâ hû" yazardı.

7) Mu'cemül Kebir: 7481
8) Tirmizi: 1974

Ev sahibi edebi ile konuğunu karşılar, misafir de gözüne hayâ duyguları içinde sahip olurdu. Küçükleri misafire edep ile hizmet ederdi. Arif Nihat Asya bu gerçeği ne güzel dile getirmiştir:

"Biz abdest almayı okuya okuya değil, abdest alanların eline su döke döke öğrendik."

İşte, büyüklerin halleri edep, sözleri edep, tavırları edepten ibaretti.

Allah Rasulü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Her şey için bir ahlak vardır. İslam'ın ahlakı da hayâdır."9[9]

Hz. Ömer (Radıyallahü anh) bir gün Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in yanına gitti. Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ağlıyordu.

"Ya Rasulallah! Seni ağlatan nedir?" diye sorunca şöyle anlattı:

"Cebrail (Aleyhisselam)'ın bana dediğine göre Allah-ü Teâla (Celle celâlühü) saçı ağaran bir Müslüman'a azap etmekten utanıyor. Ama o yaşlı kimse, Müslüman olarak saçı ağardıktan sonra, Allah-ü Teâla (Celle celâlühü)'ya karşı gelmekten nasıl utanmıyor?"

Bir hakîm zata;

"Fasık kimdir?" diye sordular.

"Fasık odur ki, insanların edep yerlerinden gözünü ayırmaz. Onların edep yerlerine karşı gözünü kapamaz" diye cevap verdi.

Ebu Hayyan der ki:

"Nice saçı ağarmış yaşlı kadın vardır ki, güzelliğinin görülmesine düşkün olduğu görülür."

Zinet ve şeref, süs ve boya ile elde edilmez. Edep ve hayâ ile sağlanır. Bilhassa kadınlarda aranılan, dış güzelliği değil, ruh güzelliğidir.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in buyurduğuna göre:

"İnsanlardan utanmayan kimse, Allahü Teâla (Celle celâlühü)'dan da utanmaz."10[10]

Kadının her hareketi, her davranışı edep ve vakarlı olmalıdır. Ses tonu ve bakışında bile utanma olmalıdır.

Nizamü'l Mülk, tesettür ehli kadınları anlatırken şöyle der:

"Onlardan maksat, neslin güzel devam etmesi olduğundan, asil oldukları derecede takdir edilir, örtündükleri derecede beğenilirler."

Mehmed Zahid Kotku Hazretleri şöyle der:

"Kadının iki örtüsü vardır. Biri evi, biri de kocasıdır. Bu iki örtüyü terk edince sokak sokak, vitrin vitrin dolaşan bir kadını, değil çarşaf, yetmiş kat demir parmaklık içine koysanız zaptedemezsiniz."

Allah Rasulü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ne güzel buyurdular:

"Hayâ (utanmak) imanın dallarındandır."11

Başka bir seferinde ise;

"Her kim dilini ve tenasül uzvunu (şerden) korumayı bana temin ederse, ben de ona cenneti tekeffül ederim" buyurdular.

İnsanları yükselten iki meziyet vardır: Erkeğin cesur, kadının iffet sahibi olması.

Kadının edepli olması gerektiği gibi, erkeğin de hayâ sahibi olması gerekir.

Edep ve hayâ herkes için gereklidir. Kadınlara karşı nazik ve terbiyeli, saygılı ve hürmetli olmak mü'min erkeklerin vazifesidir. Onlara karşı konuşmalarında kaba ve laubali davranışlardan kaçınmalıdır.

Hz. Ebu Hureyre (Radıyallahü anh) diyor ki:

"Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), insanın namazda veya yabancı kadınlar yanında azalarını uzatıp gerinmelerini yasaklamıştır."

Mevzumuzu Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in, Ebu Hureyre (Radıyallahü anh)'a nasihatleri ile noktalayalım:

"Ya Ebâ Hureyre! İffetli ol ki, insanların en çok ibadet edeni olasın. Nefsin için sevdiğin şeyi insanlar için de sev ki, (kâmil) bir mü'min olasın. Komşusuna (emniyetini gözeterek) iyilikte bulun ki, (olgun) bir Müslüman olasın. Ve az gül, çünkü çok gülmek kalbi öldürür."

Rabbim bizleri hakiki edeb ve hayâ sahibi kullarından eylesin... Rabbim yar ve yardımcımız olsun... (Âmîn)

9) Feyzü'l Kadir: 1/21
10) Buhari: 9

SALİH MEMİŞOĞLU

BÜYÜ ve BÜYÜDEN KORUNMAK

Bu ay ki konumuz sihir , büyü ve bunlardan korunmak için yanlış veya doğru yapılan işlemler yani bilmeden daha iyi mi yapıyoruz veya doğru mu yapıyoruz. Bilindiği gibi insan hayatı önemlidir dünya ve ahret için uğraşmak , bunun içinde sıhhat sağlam vücut ve sağlam beyin lazımdır.

Eskilerden beri sihirler büyüler ve cinler vardı ama az ama çok vücudumuza nüfuz ederler biz de onlardan korunmak için belirli metodlar kullanırız. Ama hep kendimiz düşünürüz oysa sihir ve büyüden korunmak için yaptığımız işlemler bizi daha fena yapabilir. Aynen doktora gidersiniz ve doktor size ilaç verir bazen öyle yan tesiri olur ki hasta kendini daha fena hisseder. Mesela öyle hastalar olur ki içine bazı varlıklar girer biz de o varlıklardan korunmak için (Ayetel kürsiyi) okuruz . Oysa hastanın içinden çıkmak isteyen varlık okunan Ayetel kürsiden dolayı çıkamaz ve hasta kendini yerden yere vurur ağzından köpükler gelerek bayılır. İçindeki cin okunandan zarar gördükçe hasta da çırpınır. İşte burada bilmek lazım , bu tür hastalar üzerine önce Fatiha süresi Felak - Nas süreleri okunur. (Cezallahü anha Muhammedin sallellahü aleyhi ve selem) denir ki içindeki cin çıksın gitsin. Bir de o kişinin içine giren her hangi bir cin ise ona da hemen zarar vermek doğru değildir . Çünkü onlarda anlamadan yanlış yapabilirler onları uyarırsak ve gerçekten onlarda halis cin ise kendiliğinden çıkıp giderler.

Başka bir şey daha var ki bir kişi bir hocaya gider benim üzerimde cin var der hoca da ona ayet veya halk dilinde muska yazar içinde cin süresi yazarsa yine hasta fenalaşır daha kötü hale gelebilir. Bunun için ayetlerden size bir örnek vereyim eczanedeki bütün ilaçlar hastalar içindir ama doktorun öngördüğü veya reçetesinde yazdığı ilaçları alırız eğer başka ilaçları alırsak zehirlenebiliriz. Bu işte böyledir. Hastanın üzerindeki cinlerle ilgili ve onarla bağlı ayetler verilir. Şimdi günümüzde her yerde bu tür kitaplar vardır insanlarımız onlara bakıp kendilerini daha hasta görüyor ve etkileniyorlar. Bu da şuna benzer bir doktora gidersiniz doktor size evet siz kansersiniz veya panikataksınız der siz de devamlı korkar ve ölümü düşünürsünüz . Bunun için şu metod önemlidir eğer bir hasta üzerinde cinlerle ilgili bir şüphe varsa önce doktora gidecek ama kendiside bir bardak suya Felak – Nas ve Fatiha sürelerini okuyup içecek o kişi kendisinin hal ve hareketlerinden kendisinin içinde ne var ne yok anlar.

Bir gün kadının biri hocaya gidiyor hocaya bana bende cin var diyor hoca da ona ben bunun çıkartırım deyip idrarını bir bardak suya

koy iç onlar necisden hoşlanır ve giderler deyip kadına vermiş o saf diyelim kadıncağız da idrarı içiyor ve mide ağrısı başlıyor ve acile gidiyor doktor ona içtiği idrarın midesini deldiğini söylüyor.

Başka bir şey söylemek isterim bunları hep yaşıyoruz bir gün bir evin oğluna cinlerin musallat olduğu söylerler ve ben de araştırmak üzere o eve giderim bir gün önce oğlu ezan okunurken bayılıyor ve eskiden cinlere mermi atın derlerdi diyerek adamda silahı çıkarıyor evin tavanına mermi atıyor seken mermi yatan oğlunu 20 cm yanındaki vazoya isabet ediyor az daha çocuğu kafasından vuruluyordu. Bu tür bilinçsiz ve cahil işlerden uzak duralım ne olursa olsun önce doktora görünelim.

Yine bir gün beni bir eve davet ettiler ve bana hocam evimizde bir kız var bu kız günde 2 sefer bir şeyler görüp bayılıyor . Onlara önce Nörolog̃a gitmelerini söyledim ve doktora gönderdim onlar da gittikten sonra bir hocaya gidiyorlar ve hoca da onlara 7 parmaklarından tırnak ve etek tarafından 7 kıl bir parça nohutu ezip bunları ona karıştır sonra onları bir çorbaya ilave ederek yedirin diyor ve onlarda aynısını uyguluyorlar. Bu sefer kız gerçekten büyülenir ve görmeler ve krizler başlar . Tekrar bir hocaya daha giderler bu hoca bu sefer necisi necis temizler diyerek ona dışkısını yemesini söyler o da midesi bulana bulana onu da yapar. O kız 75 gündür mide bulantısından dolayı yemek yemiyor ve bütün yemeklerden midesi bulanıyor. İşte bunlar Allahın izin vermediği şeylerdir. Allahın haram kıldığı şeylerdir.

Bir de acaba ben de büyü var mı deyip şüpheyle kendine ipleri düğüm yapıp içenler veya kocasının atletine iç çamaşırına okuyup onu kocasına içirenler onlar kocalarını evine bağlamak için uğraşıyorlar ama ters tepki vereceğini anlamıyorlar. Bunları yaptıktan sonra kocalarına krizler geliyor kadını görmek dahi istemiyor evine gitmek istemiyor .

Bunun içinde sihir ve büyü şüphesi olanlar şu metodu yapmalıdır. Önce bir bardak suya 101 sefer La ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin okur ve 1 Ayetel kürsi ve 1 Fatiha süresini okuyup içerse içinde yanma varsa anlayın ki o büyüdendir.

Başka bir işlemse şudur , 7 adet defne yaprağı üzerine 3 Ayetel kürsi ve 1 Fatiha demlenip içilirse o gece rüyanızda eğer büyü varsa çözüldüğünü gösterirler . Ama pratik ve hemen olsun derseniz o zaman kişi üzerine Rahman süresi Cin süresi 1 – 13 ayetler okunur eğer kişi de sıkılma daralma olursa o zaman bunda büyü var demektir.

Bir da insanlar arasında şöyle bir şüphe vardır doktorlar ilaç verirse bağımlılık yapar diye yan tesiri olur diye kullanılmıyor oysa bu konuda çok doktor ve profesörle görüştüm yan tesiri olan ilaç sonradan iyi geldiğini tesbit etmişler yeşil ve kırmızı reçeteyle verilmeyen ilaçların bağımlılık yapmadığını söylüyorlar. Ben bu konuda çok zorlanıyorum çünkü hasta epilepsi gerçekten şizofreni ilacını kesiyorlar bu vücudunuza ve kendinize haksızlıktır. Doktor eğer ilaç vermişse siz de onları kullanın onun dışında alternatif olarak diğer tedavileri yapın bunun sakıncası yoktur.

Konumuza dönecek olursak insanlarımız en ufak şeylerden şüphe etmesinler . Günümüzde baş ağrısı stres sıkıntı evde eşler arasında kavga tartışma olur bu her ailede olur . Hemen hoca ya da medyum arama yollarına gitmesinler önce kendi hatalarını düzeltsinler namazlarını kılsınlar ve mümkün olduğu kadar tartışmadan uzak kalsınlar.

Bu konuda sıkıntı yaşayan insanlar için çok önemli bir metod vermek isterim. Üzerinde sihir büyü veya cin var diye şüphe duyan insanlara tavsiyem şudur. Bir sabah ezan okunurken bir bardak suya 11 Ayetel kürsi 11 Fatiha süresi 11 Felak – Nas 11 sefer de La ialhe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin 11 L havle vela kuvvete illa billah il aliyyil azim diyerek suya okur ve namazını kıldıktan sonra evinin penceresini açıp gökyüzüne 3 dakika baktıktan sonra niyetini tutup içerse o gün üzerinde o sihrin veya musallat olan varlıkların gittiğini bir saat içinde anlayacaktır.

Biz bunları en az 100 kişi üzerinde deneme yaptık 90 kişi fayda buldu. Ama bizim insanımız bunu bilip de kolaya kaçıp doktoru ihmal etmesin. Çünkü doktorda sonra olursa isabetli ve etkili olur.

Gelecek sayımızda buluşmak üzere Allahın şifası selamı rahmeti bereketi cümlemizin üzerine olsun.

Salih Memişoğlu

UBEYDULLÂH-İ AHRAR
(Kuddise Sürruhu)
-1-

Türkistan'ın büyük velîlerinden olan Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri, Hicri 806 (1403) senesinde, Ramazan-ı şerif ayında Taşkent'te doğdu. İsmi, Şeyh Nâsıruddin Ubeydullah Ahrar'dır. Babası Mahmûd bin Şihâbüddîn Şâşî devrinin önemli âlimlerinden olan velî bir zât idi. Annesi de Hz. Ömer (Radıyallahü anh)'ın soyundandı.

Ahrar lakabıyla ve Taşkendî nisbesiyle tanınan Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri uzun boylu, esmer tenli, güzel yüzlü bir zat idi. O güzel yüzünde adeta nurlar raksederdi. Pırıl pırıl olan nurlu yüzünü görenler ona dua ve sena etmekten kendilerini alamazlardı. Sakalı büyükçe ve beyazdı, siyah teller ise sayılabilecek kadar azdı. Zahir ve batın ilimleriyle donanmış olup tatlı sohbetlerine doyum olmazdı. Şiirleri ve sözleri çok tesirliydi ve Tarikatta huccet sayılırdı.

Doğumundan itibaren üstün halleri görülmeye başlandı. Annesi nifastan (lohusalık hâlinden) temizlenip gusül alıncaya kadar 40 gün süt emmemişti.

Dedesi Hâce Şihâbüddîn; ilim sahibi, evliyaullahtan bir zât olup büyük kutup Ebu Bekir Muhammed b. Ali İsmail Keffal Şaşî'nin ileri gelen müridlerindendi. Dedesi ahir ömrünün son demlerinde, evlat ve torunlarını yanına çağırarak onlarla son olarak görüşüp vedâlaşmak istedi. Onlara nasihatler etti ve dualarda bulundu, hepsiyle tek tek vedâlaştı. Ubeydullâh-i Ahrar o zaman çok küçüktü. Onu da görmek istediği için getirmelerini istedi. Yanına getirdiklerinde ise; "Beni kaldırın" deyip yatağı üzerinde oturarak, Ubeydullâh-i Ahrâr'ı kucağına aldı, sarıldı. Ona özel olarak teveccüh edip şöyle dedi:

- Cenab-ı Haktan bana müjdelenen çocuk budur. Yakında bu oğlum şeriat ehli, tarikat

piri, marifet madeni, hakikat eri olarak zamanına ve ötelerine ışık tutacaktır. Bu çocuğun şânı âlemi tutacak, İslâmiyete büyük hizmet-

ler edecektir. Cihân pâdişâhları bunun emrine itâat edecekler. Bundan zuhûr edecek işler önceki âlimlerden zuhûr etmemiştir, şeklinde daha birçok müjdeler verdikten sonra, onu tekrar bağrına basıp sarılarak dualar etti. Sonra Ubeydullâh-i Ahrâr'ın babası Mahmûd Şâşî'ye dönerek:

- Benim bu oğlumu iyi gözet, gerektiği gibi yetiştirip terbiye et, diye vasiyet etti.

Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri, küçüklüğünden beri olgunluğa bir meyli ve eğilimi

vardı. Daha çocukken ona hikmetler verilmişti. Mübarek yüzlerinde öyle bir aydınlık ve nurlu bir ifade vardı ki, görenler ona hayran kalır, ona bir muhabbet duyar ve hayırlı istikballeri için dualar ederlerdi. Küçük yaşlarında dahi dillerinden Allah-u Telanın ismi düşmez, devamlı zikir ile meşgûl olurdu. Daha küçük yaşlarından itibaren Allah kendisine üstün haller lütfetmişti. Kendisi şöyle anlatmıştır:

"Üç yaşından itibaren Allah-u Teâlâ'nın huzurundaydım. Sonra mektebe gider gelirdim. Gönlüm daima Allah-ü Teâlâ ileydi. Bir ân bile Allah'ı unutmaz, bir ân O'ndan gâfil olmazdım. Herkesi de benim gibi "Allah ile beraber" sanırdım. Ömrüm boyunca bir kere gaflete düştüm ki o da şöyle oldu. On yaşlarındaydım, soğuk bir kış günü hocaya okumaya giderken, çamurlu bir yolda ayağım çamura battı. Kurtulmaya çalışırken, uğraşırken bana bir gaflet ârız oldu ve Allah-ü Teâlâyı anmaktan uzaklaştım hissine kapıldım. O sırada karşı tarlada bir genç çift sürüyordu. Kendi kendime sitem edip: "Bak şu genç bunca meşakkat içinde Allah'ı düşünüyor da, sen ayağını çamurdan kurtarmak için biraz uğraştın diye Onu nasıl unutursun?" diyerek, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Ben o zamanlar, herkesi kendim gibi "Her ân Allah ile birlikteler" zannediyordum. Hatta bulûğ yaşıma ulaşıncaya kadar Allah-u Teâlâ'dan gâfil olanlar bulunduğunu bilmiyordum. Sonradan anladım ki bu devlet (Allah'tan gafil olmamak) yalnız bazı kullara mahsus ilâhî bir inayet imiş. Ancak riyazet ve nefs mücahedesiyle elde edilebilirmiş, hatta bazılarınca bununla dahi bu devlete nail olmak müyesser değilmiş.

Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri ilk hallerinde gördüğü bir rüyayı şöyle anlatıyor:

"Çocukluğumda bir gece rüyamda İsa (Aleyhiselam)'ı gördüm. Öpmek için ayaklarına kapandığımda, elleriyle başımı tutup kaldırdı ve şöyle buyurdu: "Üzülme! Seni ben terbiye edeceğim!" Gördüğüm bu rüyayı ilim ehli olan bazı zatlara anlattım. Onlar bu rüyayı "Sen tıp ilmine sahip olacaksın" şeklinde tevil ettiler. Ben bu tâbire razı değildim ve şöyle tabir ettim: "Îsâ (Aleyhisselam) hayata döndüren, ölüleri diriltendi. Evliyadan her kim bu makama gelir ve ihya sıfatına mazhar olursa, o zata Hz. İsa'ya nisbetle "İsevî meşrepli"denirdi. Mademki İsa (Aleyhisselam) bu fakirin terbiyesini üzerlerine aldılar, demek bana ölü kalpleri ihya sıfatı verilecekti."

Nitekim kısa bir zaman sonra Allah-u Teâlâ bana öyle bir hal ve kuvvet bahşetti ki, bende o mâna kemâliyle zuhûr etti. Biiznillah vesilemizle nice ölü kalpler dirildi, gaflet karanlığından aydınlığa kavuştular.

Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri gördüğü bir başka rüyayı da şöyle anlatır:

"İlk hallerimin başladığı günlerde Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i rüyâmda gördüm. Gâyet yüksek bir dağın eteğindeydi. Yanında Ashâbı ve bağışlanmış yüksek bir topluluk vardı. Beni görünce elleri ile bana yaklaşmamı işâret ederek:

- Beni bu dağın başına çıkar! buyurdu.

Ben de Kendilerini omuzlarıma alıp dağın tepesine çıkardım. Çok memnun oldular ve

buyurdular ki:

- Ben bu gücün sende var olduğunu biliyordum. İstedim ki, bunu başkaları da görsün

ve bilsinler...

Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri yine buyurdular ki:

"İlk hallerin bende zuhûr ettiği günlerde, Şâh-ı Nakşibend Hazretlerini rüyamda gördüm.

Geldi ve gönlüme öyle bir tasarrufta bulundu ki, neredeyse ayaklarımda mecâl kalmadı. Ondan sonra döndü ve yürüyüp gitti. Ben de bütün gücümü toplayıp peşine takıldım. Koşup Ona yetiştiğimde geriye dönüp bana:

- Allah mübârek etsin! buyurdu.

Yine şöyle anlattılar:

"Çocukluğumda bendeki hayal gücü, evham çok fazlaydı. O kadar ki, tenhada evden

dışarıya çıkmak bile elimden gelemezdi. Bir gece bana öyle bir hâl oldu ki, irademin dışında olarak Şeyh Ebubekir Şâşî Hazretlerinin mezarına gitmek istedim ve evden çıktım. Mezara gittim ve Şeyh Hazretlerinin mezarı karşısında oturdum. İçime hiç bir korku gelmedi. Böylece bir saat kadar kaldım. Oradan şeyh Hâvend Tahûr'un mezarına geçtim. Yine korkmadım. Başka mezarlara da uğradım. Hiç birinde korku hissetmedim. Küçük yaşıma ve azgın kuruntularıma rağmen, gece karanlığında o heybetli mezarlar, Azizlerin ruhaniyetleri sayesinde bana korkunun zerresini bile duyurmadı.

Bir takım hallerin beni sarmaya başladığı zaman da, geceleri, Taşkend'in bütün mezarlarını dolaşmayı âdet edindim. Mezarlar birbirinden uzak yerlerde olmasına rağmen, bir gecede hepsini dolaştığım oluyordu.

Bir gece Şeyh Ebubekir Şâşî Hazretleri'nin mezarının başındaydım. Bu mezar o kadar heybetli ve korku verici idi ki, insanlar gündüzleri bile yanına yaklaşmaya korkarlardı. Taşkend'te bir adam vardı ki, bize karşı idi. Ve bize bir zarar vermek için fırsat kollamaktaydı. Meğer o bize muarız olan adam o gece beni gözetleyip takip etmiş. Ben mezar başında murakabe halindeyken, beni korkutup dehşete düşürmek

için birdenbire bir nâra atıp, garip hareketler yaparak üzerime doğru gelmeye başladı. Fakat bende onun nâra ve hareketlerinden korkacak bir mizaç yoktu. Hiç aldırmadan murakabeye devam ettim. Adam bu hâlimi görünce utandı. Ağlayarak yanıma gelip Benden özür diledi ve affını istedi. Bu kişi bundan sonra bizim dostlarımızdan oldu."

Yine buyurdular ki:

"Hace Abdülhâlik Gucdüvânî Hazretleri ve bağlıları, çarşı ve pazarda gezerken halkın ve satıcıların gürültü ve şamataları kulaklarına zikir olarak gelirmiş. Çarşıdan geçerken zikirden başka hiç bir şey işitmezlermiş. Başlangıç demlerinde bana da böyle bir hal oldu. Zikir bana öyle hâkim ve galip oldu ki, rüzgârın seslerini ve iniltilerini hep zikir diye işitirdim.

Bir gün Semerkand eşrafından biri düğün yapmıştı, düğün halkının bağırıp çağırmaları ve çalgı sesleri bana zikir gibi geldi. Zikirden başka bir şey duymuyor ve işitmiyordum.

Rivayet edilir ki: Bir gün Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri'nin muhterem annesi, tarladan kaldırdığı buğdayları Ubeydullâh-i Ahrâr'a gönderdi. O da buğdayları ambara koymakla meşgûldu. O bu meşguliyet içindeyken buğdayları getiren kimse buğdayları bırakıp, boş çuvalları aldı ve gitti. Ubeydullâh-i Ahrâr o anda neden bu garib kimseden duâ almadığına üzüldü. İçine garib bir ızdırap çöktü. Sanki o giden kimse, elinden kaçırdığı bir fırsattı. Buğdayı olduğu gibi bırakıp koşarak o kimsenin peşine düştü. Ama adamın nereye gittiği, hangi yolu tuttuğu belli değildi. Nihayet süratle kestirme bir yoldan giderek o adama yetişti. Yanına vararak tevâzu ile kendisine duâ etmesini istedi ve:

- Beni gönlünüze alın. Hâlime biraz inâyet nazarıyla bakın. Belki duânız ve himmetiniz

bereketiyle Allah-ü Teâlâ beni bağışlar, merhâmet eder de yolum açılır, dedi. Onun yüzüne şaşkın ve hayret dolu ifâdelerle bakan adam:

- Her halde siz Türk şeyhlerinin söyledikleri 'Her geleni Hızır bil, her geceyi Kadir bil' sözüne göre hareket ediyorsunuz. Fakat ben çölde yaşayan ve hiçbir özelliği olmayan, kendi halinde yaşayan bir kimseyim. Elimi yüzümü bile layıkıyla yıkamayı bilmem. Senin istediğin şeyden bende ne olabilir ki? dedi. Ubeydullâh-i Ahrâr Hazretleri duâ etmesi için yalvarmaya devâm edince, o kimse ellerini kaldırdı ve dualar etti. Ubeydullâh-i Ahrar der ki:

- Ben o duanın bereketiyle bâtınımda fetihler ve inkişaflar gördüm.

Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri ilk eğitimini, devrin alimlerinden olan dayısı İbrahim Şâşî'den aldı. Dayısı onunla özel olarak ilgilenip elinden geleni yaptı. Temel ilimleri Taşkent'te okuyan Hâce Ubeydullâh-i Ahrar, daha sonra yirmi yaşlarındayken yine dayısının teşvikiyle Semerkand'a ilim tahsili için gitti. Orada Uluğbey medresesinde Mevlana Nizameddin Hamûş'un talebesi oldu.

Hace Ubeydullâh-i Ahrar Semerkand'a ilim tahsili için gelmişti, lakin batınî tarafı, zahirî tahsiline mâni oluyordu. Kendisi şöyle anlatır:

"Dayım İbrahim Şâşî ilim öğrenmem için çok alâka gösterdi ve elinden geleni yaptı. Beni Taşkentten Semerkant'a gönderdi. Lâkin orada ne zaman bir medresede ilim tahsiline başlayacak olsam, ne hikmetse beni dersten alıkoyan bir hastalık peyda olurdu. Hastalığın biri geçip ben tahsile devam ettikçe başka bir maraz geliyordu. Neticede ilim tahsiline devam etmeğe kadir olamayacağımı anladım ve bendeki bu hali dayıma anlatarak şöyle dedim:

- Şayet ilim tahsili için ısrar edersem, korkarım bu sebeple yataktan kalkamayıp helak olacağım.

Bu duruma dayım da çok şaşırdı ve bir anlam veremedi. Bana dedi ki:

- Evladım! Senin bu halinin neden ileri geldiğini bilemiyorum. Madem durum bu, sen artık dilediğini yap.

Ben bu arada yine okumaya azmetmiştim ki, müthiş bir şekilde gözlerim ağrımaya başladı. Öyle ki tam kırk beş gün gözlerimin ağrısı devam etti. O zaman ilim tahsilini bırakmak zorunda kaldım, böylece marazdan kurtuldum."

Semerkand ulemasından olan Hoca Fazlullah, Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri hakkında şöyle demiştir:

"Biz Hoca hazretlerinin bâtınî kemâlâtını an-

layamayız. Yalnız şu kadar biliriz ki, kendileri zahirî ilimleri çok fazla okumamışlardı. Fakat hal böyleyken, Beyzâvî tefsirinden bize öyle sualler sormuşlardır ki, ona cevap vermek hususunda âciz kalmışızdır."

Bir keresinde bir konu açılıyor da, o konuyla alakalı olarak Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri, ulemadan olan Mevlânâ Ali Tûsî'ye diyorlar ki:

- Buyurun siz söyleyin. Zira sizin yanınızda bizim konuşmamız edep hatası olur.

Bunun üzerine o büyük alim Mevlânâ Ali Tûsî'ye şöyle diyor:

- Feyiz kaynağından vasıtasız söz gelen bir huzurda, asıl bizim söz söylememiz edepsizliktir!

Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri, bundan böyle Mâverâünnehir'deki pek çok büyük âlim ve velîlerin ilim meclislerinde ve sohbetlerinde bulundu. Buhârâ'ya ve Herat'a da gidip, buralarda Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin ileri gelen ve meşhur müridlerinden bir kısmıyla görüşüp, sohbetlerinde bulundu. Hâcegân yolunun diğer tabakasının büyüklerinden pek çok zâtla da görüşüp sohbet etti. Herat'a gittiğinde, Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin sohbetlerinde bulunup, nisbetlerini o yoldan almış bulunan ve ariflerin büyüklerinden olan Seyyid Kasım Tebrizî ile görüştü ki, Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri bu zattan çok istifade ettiğini söylemiş ve onun hakkında övgü dolu ifadeler kullanmıştır. Buyurmuştur ki:

"Çok meşayıhla görüştüm, sohbet ettim, hal bakımından Seyyid Kâsım Tebrîzî'den daha üstününü, daha büyüğünü görmedim. Başkalarıyla görüşmekten elde ettiğim şeyleri, ondan aldıklarımla kıyasladığımda, diğerlerini çok az buldum. Zamânın şeyhlerinden hangisine gitsem, bana bir nisbet hâsıl oluyordu. Fakat bu nisbetler bir zaman sonra geçip gidiyordu. Yahut o nisbeti ben bırakıyordum. Lakin Seyyid Kâsım Tebrîzî'nin sohbetlerinde öyle bir tesir ve keyfiyet hâsıl oluyordu ki, onu elden bırakmak mümkün değildi. Huzurlarına her girişimde şöyle görürdüm: "Sanki O, bir dairenin merkeziydi ve bütün kâinat o merkezin etrafında dönüyor ve onda yokluğa karışıyordu. Her gün onun kapısına kadar gelirdim ama içeri ancak iki üç günde bir girerdim. Halbuki istediğim zaman huzuruna girmeme izin vermişlerdi. Diğer müridan benim bu halime hayret ederler ve bana:

- Bu konuda sana izin verilmiş olmasına rağmen sen pek girmiyorsun. Şayet bize böyle bir izin verilmiş olsaydı yanından hiç çıkmazdık.

Seyyid Kâsım hazretlerinin sohbetleri çok tatlı ve hoş idi ki, sohbetine gelenler oradan hiç ayrılmak istemezlerdi. O sohbetin sonuna gelince bir işâret verir ve dağılmalarını bildirirdi. Beni hiçbir vakit huzûrundan kaldırmamıştı. Kasım Tebrizî herkese perde arkasından konuşurdu. Ama ben ne zaman gitsem perde engeliyle karşılaşmazdım. O yakınlarına "Bâbu" diye hitâbederdi. Bir günü bana: "Bâbu senin adın nedir?" diye sordu. "Ubeydullah" (yâni Allah'ın kulcağızı) dedim. "İsminin manasına uygun işler yapman gerekir" buyurdu.

Yine bir gün bana: "Bâbu! Zamânımızda hikmet ve hârika niçin az zâhir oluyor bilir misin? Çünkü bunların zuhuru, bâtının tasfiyesine ve kalbin temizliğine bağlıdır. Bu da helâl lokma yemekle mümkündür. Ne zaman ki helal yemek işi kayboldu, hakikatlerin zuhuru da kayboldu. Helâl yemeğe ve şüpheliden kaçınmaya dikkat edilmeyince ilâhî esrâr nasıl tecellî etsin?"

Fethullah Tebrîzî şöyle anlattı: "Seyyid Kâsım'ın sohbetine devâm ederdim. Tasavvufa karşı çok merakım ve öğrenmek içinde büyük bir azmim vardı. Tasavvufa dâir ince meselelerin konuşulduğu bu mecliste sabahlardım. Bazen kafama takılan bir meseleden dolayı gözüme uyku girmez, sabaha dek düşündüğüm olurdu. Bir defâsında Seyyid Kâsım'ın sohbetindeyken, içeriye Hâce Ubeydullâh-i Ahrâr girdi. Seyyid Kâsım, ona ilgi gösterip, büyük bir alâka ile karşıladı. Sonra mârifetten, ince hakikatler ve acâyip hikmetlerden konuşmaya başladılar. Dikkat ettim, Ubeydullâh-i Ahrar ne zaman ziyârete gelse, Seyyid Kâsım Tebrizî gayr-i ihtiyârî en ince tarikat konularından ve hikmetli sırlardan bahisler açardı. O zaman öyle hâller zuhur ederdi ki, diğer zamanlarda bu havayı bulmak mümkün olmazdı.

Devam Edecek

FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

RESİM VE HEYKEL CAİZMİ?

Resimle ilgili efendim bu soru www.cubbeliahmethoca.tv sitesi açıldı açılalı geliyor. Hepsini bir sıraya sokmak lazım geldi. Hepsine bir anda cevap veremeyiz. Huşu üzerine 10 saat 20-30 saat konuşabilirim. Açarım İhyayı Ulumiddin Gazali'den o bahsi bi okuruz. Bunun izahıyle bugünlerimizi alır yani. Ama biz size şimdi kısa konuştuk.

Resim işinde de birkaç boyutlu konuşmamız gerekiyor. Resim helaldir haramdır bu şekilde fetva veremeyiz. Ne diyoruz şimdi evvela kesinlikle haram olan kısmı. Bu heykel kısmıdır yani gölgesi olan suretler gölgesi olan ne demektir, işte heykel olursa bunun nesi olur gölgesi olur. Bu eğer canlı heykeli ise. Cansız heykeli ise buna bir sorun yok ama misal hayvanlar canlıdır. Aslan, kuş hayvan heykelidir bunlar hep harama girerler. İnsan heykelidir hep harama girerler. Ancak mesela bir manzarayı kabartmış yapmış bir göl manzarası kabartmalı falan buna da sorun yok gölgesi de olsa bunun canı yok ki. Cansız bir şeyin gölgesi olması bunu haram etmez. Haram olan heykel kısmı hangisidir, canlı olan onun için bir hadîs-i şerîf de ne buyuruluyor " Kim bir heykel gölgeli bir suret yapıyorsa bu kişiye azap edilecek, zorlama yapılacak ne denilecek sen buna bu şekli verdin ya evet şimdi bu şekli verdi ama canını veremedin hadi can ver bakayım" öyleyse münafıkın adem dünyada ona can verse zaten köşeyi döner. Canı çıktı Japonya'nın robot yapana kadar. Ufacık robot yapıyor o da ordan oraya yürüyemiyor. Mahşerde ona denilecek – can ver buna bakalım – can veremeyecek veremeyince ona azap edilecek, can ver bakalım veremeyecek, Allah buyuruyor: Benim yarattığım canlıların şeklini vererekten bana ortakmış gibi benim yaratışıma benzerlik arzetmeye çalışanlardan daha zalim kim olabilir tane yaratsınlar, zerre – susam yaratsınlar, tohum yaratsınlar. Yaratsınlar bakayım diyor. Eee teknoloji bu kadar ilerliyor tohum yaratamıyor. Allah'ın yarattığı tohumdan üretiyor. Dolayısıyla Mevla burda çok gazap ediyor, azap sözü veriyor can ver bakayım buna, veremiyor. Veremeyince azap devam ediyor. Bu adam sonsuza kadar o heykele can veremez sonsuza kadar da azabı devam eder.

Allah tövbeyi kabul eder, tövbe kapısı açıktır. Gavur olmazlar yaptığı işin haram olduğuna inanırsa gavur olmaz. Onun için tövbe kapısı açıktır herkesi tövbeye davet ediyoruz. Biz doğruyu söylemek zorundayız. Bu heykel kısmı dört mezhepte haramdır, hiçbir mezhepte müsaade yoktur. Gelelim el çizim boyamaya kısmı el çizimi yapılan boyamalar da ihtilaf vardır. Bazı alimler İmam Tahavi ve bazı alimler yani bu elçizimiyle yapılan resimlerde müsaade v eriyorlar çünkü bu heykel gibi kalıcı olmuyor. Şu olmuyor bu olmuyor diyorlar ama bunların fetvasına itibar edilmiyor. Cumhurulema yani dört mezhebin ulemalarının birleştiği görüş nedir? El boyamasıyla da yapılan yine haramdır. Asılması zaten haramdır. Duvarlara asılması tecdit edilmesi zaten haramdır. Ondan sonra el boyamasında çünkü ne var bir tasvir vardır, bir şekil meydana çıkarıyor bi rcanlının ama şey bir manzara resmi dağ, göl bunlara bulut, deniz gök bişey demiyoruz. Canlı üzerine konuşuyoruz. El boyamasına bazı müsaade edenler varsa da fetvaya göre yani genel fetva müsa-

ade yoktur caiz değildir. Ancak bu heykel meselelerinde çocukların oynadığı bebekler müstesnadır. Çünkü küçük bebekler kız çocukları bazı oğlan çocukları da oynuyor bu bebeklere Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) müsaade etmiştir. Ayşe annemiz oynuyordu küçükken bunu gördüğünde men etmemiştir. Onun için çocuğu oyalayacak türden olan bebekler efendim caizdir. Velakin tıpkı şimdi başım gibi yapıyorlar öyle bir bebekler yapıyorlar ki saçlarını tarıyorlar felan yani böyle uzun bacaklar şunlar bunlar fetva verilmiyor. Fıkıh heyetleri islam uleması toplandıklarında son toplantıda bu hususta fetva çıkmadı çünkü normal sıradan çocuğu oyalıyan bebek caizdir. Ama yani insanı böyle tahrik edecek böyle tıpatıp kız gibi yapılan bebekler çocuk bebeği gibi de gözükseler bunların şeyi e çok tıpatıp benzetim var sanki resim gibi onun için çırılçıplak vaziyette elbiseli de değil mesela bir folklör elbisesi giydirilse o başka. Ama o küçük bebek ama çıplak yapıyor. Onun için buna mesade verilmiyor. Boyamaya da müsaade yok el boyamasına fetva yok caiz değil diyoruz. Geri kaldı ne? Fotoğraf makinasıyla çekilenler. Bunlar Maliki Mezhepleri v.s. mezheplerde buna müsaade var. Hanefi mezhebinde de son toplanan fıkıh heyetinde ulemanın ekserisi hanefide dahil olmak üzere dört mezhepte fotoğraf makinasıyla çekilene cevaz vermiştir. Çünkü bu ne kabildendir. Bu (Arapça) gölgeyi durdurma kabilindendir. Mesela fotoğraf makinasının çektiği şeklin şöyle anlayalım. Ben aynaya baktığım zaman o şeklim aynada da çıkıyor. Aynadan ben şöyle çevirdiğim zaman kafamı resmim dönüyor ordan yüzüm dönüyor döndürdüğüm zaman oraya yüzümü orada çıkıyor. İşte resimde döndürdüğüm şekli yüzümü. Mesela Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) aynaya bakmadan kapıyı açmazdı. Dolayısıyla aynaya bakmam caizmi, aynada kendimi gönrüyorum başkası da görüyor başkası da olursa ben onu görüyorum aynada. O zaman bu nedir benim gölgemdir. Bu gölge aynadan görünüyorsa peki ben orda 10 dakika dursam bir saat dursam o aynanın karşısında bana ya bir dakikadan sonrası caiz değil çekil aradan diyen bir fetva var mı yok veyahutta havuzun yanında suya gelsem su da benim görüntüm çıksa aslan gelmiş ya suyun başına orda kendisi gibi bir aslan görmüş hırıldıyor. Onunda aslan gölgesi kendisini görüyor. Şimdi burada madem ki bu görüntüye haram diyen yok bunların 1 dakika ile 10 dakika olmasına bir şey diyen yok o zaman bunu böyle durdursan işte resim dediğinde budur. Bunun kalıcı hali. O zaman buna da haram diyen olmaması lazım. Buna müsaade veriyoruz. Boy resme var mı ceza, vesikalıkları pasaport falan kimlikti bunlara hiç sorun yok. Boy resmi de olsa caiz midir, caizdir. Çünkü gölgeyi hapsetme durdurmadır. O gölgeyi ne yaptı aynadaki seniyyeti durdurdu. Bunu durdurduğu zamanda naptı kağıda bastı aynada duran şey kağıda basıldı. Bunun başka bir farkı yok. Onun için caizdir. Ancak haram olan kısmı var mı var, duvara asarsan oraya doğru namaz kılarsan haramdır. Ondan sonra tişörtlere basarsan tişörtlerde çocuklar büyükler üzerine giyerse haramdır. Çıplak birinin resmini çekersen avret yeri açık, kadının bütün bedeni avrettir erkeğin göbeği ile diz arası avrettir e o avret yeri açıkken çekersen haramdır. Ama bu haramlık nerden gelir o gelgeyi hapsetmekten gelmez harici nedenlerle gelir. Yani dış etkenler o da benim demin saydığım birkaç misaldir. Böylece müsaade veriliyor. Buna göre dikkat etmek lazım. Şüpheden sakınmak için ihtiyatlı olmak için efendim insan sakınması o ayrı birşeydir. Ama bu kadar ulema fetva veriyorsa fotoğraf üzerinde çok inceden inceye haramdır. Caiz değildir demiyoruz gölgeyi hapsetme kabilinden olduğuna dair fetva veriyoruz. Çünkü ona bakarsan kamera devreye giriyor, videolar devreye giriyor bunlar insanlar oturuyor vaaz ediyor, zikir yapıyor, bütün insanlar dünya onu izliyor burda resimle bunların birbirinden çok farkı yoktur. Resim sadece kağıda basılmış halidir. Geri kalan makinada olan herkes tarafından seyrediliyor. Buna kimsenin haram dediği yoktur. Şimdi bir insan televizyona çıkıyor bir konuşma yapıyor fetva veriyor haberlerde çıkıyor anlatıyor. Şimdi bu insanın oraya çıkmasına orda konuşmasına, görünmesine haramdır demiyorsak o zaman bunun yani kaç saat olursa bu caizdir herkes onu görüyo, ha orda görüyor ha resmini görüyor. Yani bu bu şekilde biraz daha esnek davranmamız gerekiyor. Çünkü son fıkıh fetvalarından çıkan fetv a bu yöndedir.

DUALAR VE ZİKİRLER

NÂFİLE NAMAZLAR

ZİLKA'DE AYININ NAMAZLARI

İlk Gece (27 eylül salıyı 28 eylül çarşambaya bağlayan gece) **Namazı:** Bu mübârek haram ayın ilk gecesinde otuz rekat kılınır, her rekatında İzâ Zülzile Sûresi okunur, namaz bitince Amme Sûre-i Celîle'si kıraat olunur.

Dokuzuncu Gece (5 ekim çarşambayı 6 ekim perşembeye bağlayan gece) **Namazı:** İki rekat kılınıp, her rekatta Fâtiha'dan sonra Müzzemmil Sûresi okunur, selamdan sonra üç kere Yasîn-i Şerîf okunur.

Son Gün (27 ekim perşembe günü) **Namazı:** İşraktan sonra iki rekat kılınıp, her rekatta üç kere İnnâ Enzelnâ Sûresi okunur, selamdan sonra on bir kere salavât-ı şerîfe getirilip, on bir kere de Fâtiha-i Şerîfe okunur. Bunun akabinde secdeye varıp ne muradı varsa isteyenin dileği yerine getirilir. *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62)*

ZİLHİCCE AYININ NAMAZLARI

İlk Gece (27 ekim perşembeyi 28 ekim cumaya bağlayan gece) **Namazı:** İlk gecede iki rekat kılınıp her bir rekatında Fâtihâ'dan sonra bir Kâfirûn Sûresi okunur.

İlk on gecesindeki cuma geceleri (27 ekim perşembeyi 28 ekim cumaya bağlayan gece veya 3 kasım perşembeyi 4 kasım cumaya bağlayan gece) veya günleri (28 ekim cuma günü veya 4 kasım cuma günü) üç selamla altı rekat kılınır, her rekatta on kere İhlas Sûresi okunup selamdan sonra:

«يَا نُورُ تَنَوَّرْتَ بِالنُّورِ فِي نُورِ نُورِكَ يَا نُورُ.»

diye dua edilir. *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:63)*

HARAM AY ORUCU

Sene içersinde haram ay dört tanedir. Bunlar da Zilka'de, Zilhicce, Muharrem ve Receb-i Şerif'tir. Üçü peş peşe, Receb-i Şerîf ise tektir. Bu sene haram aylar 28 eylül çarşambadan başlayıp 25 aralık pazar günü bitecektir. Haram ayların en üstünü, bir rivayet Muharrem-i Şerif diğer bir rivayette ise Receb-i Şerif'tir. Oruçlarının fazileti hakkında birçok hadîs-i şerifler ve rivayetler mevcuttur.

Nitekim **Ebû Mucîbe el-Bâhilî**'nin, babasından *(Radıyallâhu Anhümâ)* rivayet ettiğine göre **Rasûlüllâh** *(Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)* ona: **"Haram ayları oruçlu geçir"** buyurdu. *(İbni Mâce, Sıyam:43, no:1741, 1/554)*

İbni Abbâs *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Haram aydan bir gün oruç tutana, Allâh-u Te'âlâ her gününe karşılık bir ay** (oruç tutmuş sevabı) **yazar."**

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den gelen diğer bir rivayette: **"Haram aydan bir günün orucu, diğerlerinin otuzundan efdaldir"** buyrulmuştur. *(Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrâri's-savm, Fasıl:3, 1/281; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâil-ü şehr-i receb, no:5, 15, sh.52, 73)*

Enes ibni Mâlik *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Her kim, herhangi bir haram aydan perşembe, cuma ve cumartesi olmak üzere, üç günü oruçlu geçirirse, kendisine** (tuttuğu her güne karşılık) **iki sene,** (başka bir rivayette) **yedi yüz sene,** (diğer bir rivayette ise) **dokuz yüz sene ibadet** (sevabı) **yazılır."** *(Taberânî, el-Evsat, no:1810, 2/468; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâil-ü şehr-i receb, no:14, sh:71; İbnü Asâkir, Tarîhü Medîneti Dimeşk, 19/116; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, no:5696, 4/66; Abdülkādir el-Geylânî, el-Ğunye, 1/325, Süyûtî, ed-Dürru'l-mensûr 4/185; el-Hâvî, 1/545, 546; Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrâri's-savm, Fasıl:3, 1/281; Zebîdî, el-İthâf, 4/256; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:24173, 8/561; Heysemî, Mecma'u'z-Zevâid, 3/19)*

Enes *(Radıyallâhu Anh)*ın bu hadîs-i şerîf hakkında: "Ben bunu **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den işitmemişsem, kulaklarım sağır olsun" dediği rivayet edilmiştir. *(Ahmed ibni Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvan, sh:10)*

İnsanlar içinde bu fazîletleri en iyi bilenler, hiç şüphesiz ki sahabe-i kirâm ve tâbi'în-i 'izâm oldukları için **İbni Ömer, Üsâme ibni Zeyd, Hasen-i Basrî, Ebû İshak es-Sebî'î** *(Radıyallâhu Anhüm)* gibi zatlar, haram ayların tümünü oruçlu geçirirlerdi.

Süfyân-ı Sevrî *(Radıyallâhu Anh)*: "Oruç tutmak için bana en sevgili vakit, haram aylardır" derdi. *(İbni Receb el-Hanbelî, Letâifü'l-me'ârif, sh:229)*

İSTEKLERİN YERİNE GELMESİ İÇİN YAPILACAK LATÎF BİR SIR

Ebu'd-Derdâ ve **Abdullah ibni 'Amr** *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Her kimin Allâh-u Te'âlâ'dan gerçekleşmesini murad ettiği bir isteği olursa, çarşamba, perşembe ve cuma günleri oruç tutsun, cuma günü olduğu zaman gusül abdesti alıp cuma namazına gitsin, namazdan önce az veya çok sadaka versin. Cuma namazını kıldıktan sonra şu duayı okuyup ardından (duanın bitimindeki noktalı yere gelince) **isteğini Allâh-u Te'âlâ'ya arz etsin. Böyle yapanın inşâallâh isteği gerçekleşir. Bu dua şöylecedir:**

«اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْـئَلُكَ بِاسْـمِكَ بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ الَّذِي لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الرَّحْمٰنُ الرَّحِيمُ، أَسْئَلُكَ بِاسْمِكَ بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ الَّذِي لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ، اَلَّذِي مَلَأَتْ عَظَمَتُهُ السَّمَاوَاتِ

وَالْأَرْضَ، وَأَسْئَلُكَ بِاسْمِكَ بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ الَّذِي لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الَّذِي عَنَتْ لَهُ الْوُجُوهُ وَخَشَعَتْ لَهُ الْأَبْصَارُ وَوَجِلَتِ الْقُلُوبُ مِنْ خَشْيَتِهِ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَأَنْ تُعْطِيَنِي مَسْأَلَتِي وَتَقْضِيَ حَاجَتِي وَهِيَ.....»

'Ey Allâh! Senden, o Rahman ve Rahîm olan yüce ismin hürmetine Kendisinden başka hiçbir ilah olmayıp, gizliyi de görüneni de bilen, Rahmân ve Rahîm olan ismin hürmetine isterim.

Senden yüce ismin hürmetine, o Rahman ve Rahîm olan, Kendisinden başka hiçbir ilah olmayan, Hayy ve Kayyûm olan, Kendisini ne uyuklama ne de uyku kaplamayan, azameti gökleri ve yerleri kuşatan Allâh adı hürmetine isterim.

Ben Senden ulu ismin hürmetine, o Rahman ve Rahîm olan, Kendisinden başka hiçbir ilah olmayan, yüzlerin Kendisine eğildiği, gözlerin karşısında kesildiği ve kalplerin Kendisinden titrediği Allâh adı hürmetine dilerim ki, Efendimiz Muhammed ile onun Ehl-i Beyt'ine salât edesin, isteğimi veresin ve hâcetimi göresin.'

Kişi bunu yaparsa Allâh-u Te'âlâ'nın izniyle isteği gerçekleşir, sakın bunu beyinsizlerinize öğretmeyin, ola ki bunu istenmeyen şeylerde kullanırlar." *(el-Bûnî, Sirru'l-esrâr, ed-Demîrî, Hayâtü'l-hayvân, Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:477)*

HASTALARIN ŞİFÂYAB OLMASI İÇİN KUR'ÂN-I KERÎM VE SÜNNET-İ NEBEVİYYE IŞIĞINDA YAPILMASI GEREKENLER

Allâh-u Te'âlâ'nın bizlere büyük bir Kitab ve içinde şifâmızı temin edecek âyet-i kerîmeler inzal buyurması elbette noksan sıfatlardan münezzeh ve kemal sıfatlarla muttasıf olan Zât'ının bizlere karşı olan sonsuz rahmetinden sudûr etmektedir.

Bir önceki sayımızda yazdığımız âyet-i kerîmeler hastanın şifâsına vesîle olabileceği gibi, aşağıda yazılanlar da (kırmızı renkli yerler, sonunda belirtilen sayı miktarınca okunarak) sırasıyla hastaya okunursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hastanın şifâsına vesile olacaktır:

أَعُوذُ بِاللهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

﴿قُلِ اللّٰهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝ تُولِجُ اللَّيْلَ

فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾، «أَسْتَغْفِرُ اللهَ (7 kere)، وَسُبْحَانَ اللهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَاللهُ أَكْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ، وَسُبْحَانَ اللهِ وَبِحَمْدِهِ سُبْحَانَ اللهِ الْعَظِيمِ، وَسُبْحَانَ اللهِ وَبِحَمْدِهِ عَدَدَ خَلْقِهِ وَرِضَا نَفْسِهِ وَزِنَةَ عَرْشِهِ وَمِدَادَ كَلِمَاتِهِ، أَسْتَغْفِرُ اللهَ الْعَظِيمَ الَّذِي لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيَّ الْقَيُّومَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ، لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلٰى نَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ، بِسْمِ اللهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (3 kere)، أُعِيذُكَ بِكَلِمَاتِ اللهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ (3 kere)، سُبْحَانَ اللهِ وَبِحَمْدِهِ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ، مَا شَاءَ اللهُ كَانَ، وَمَا لَمْ يَشَأْ لَمْ يَكُنْ، أَعْلَمُ أَنَّ اللهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، وَأَنَّ اللهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْما، حَسْبِيَ اللهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ (7 kere)، رَبِّ إِنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، أَسْأَلُ اللهَ الْعَظِيمَ رَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَنْ يَشْفِيَكَ (7 kere)، اَللهُ الَّذِي لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ الرَّحْمٰنُ الرَّحِيمُ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ الْغَفَّارُ الْقَهَّارُ الْوَهَّابُ الرَّزَّاقُ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ الْبَاسِطُ الْخَافِضُ الرَّافِعُ الْمُعِزُّ الْمُذِلُّ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ الْحَكَمُ الْعَدْلُ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ الْحَلِيمُ الْعَظِيمُ الْغَفُورُ الشَّكُورُ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ الْحَفِيظُ الْمُقِيتُ الْحَسِيبُ الْجَلِيلُ الْكَرِيمُ الرَّقِيبُ الْمُجِيبُ الْوَاسِعُ الْحَكِيمُ الْوَدُودُ الْمَجِيدُ الْبَاعِثُ الشَّهِيدُ الْحَقُّ الْوَكِيلُ

الْقَوِيُّ الْمَتِينُ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ الْمُحْصِي الْمُبْدِئُ الْمُعِيدُ الْمُحْيِي الْوَاحِدُ الْمَاجِدُ الْأَحَدُ الصَّمَدُ الْقَادِرُ الْمُقَدِّمُ الْمُؤَخِّرُ الْأَوَّلُ الْآخِرُ الظَّاهِرُ الْبَاطِنُ الْمُتَعَالِي الْبَرُّ التَّوَّابُ الشَّافِي الْعَفُوُّ الرَّؤُوفُ مَالِكُ الْمُلْكِ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ الْمُقْسِطُ الْجَامِعُ الْغَنِيُّ الْمُغْنِي الْمُعْطِي الْمَانِعُ النَّافِعُ النُّورُ الْهَادِي الْبَدِيعُ الْبَاقِي الْوَارِثُ الرَّشِيدُ الصَّبُورُ، بِسْمِ اللهِ أَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ وَمِنْ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنٍ حَاسِدٍ، بِسْمِ اللهِ أَرْقِيكَ وَاللهُ يَشْفِيكَ (7 kere)، بِسْمِ اللهِ أَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ وَمِنْ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنٍ حَاسِدٍ، اَللهُ يَشْفِيكَ بِسْمِ اللهِ أَرْقِيكَ، مَا شَاءَ اللهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ (3 kere).»

NAZARDAN KORUNMAK İÇİN YAPILMASI GEREKENLER

1) İbni Abbâs *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan rivayet edildiğine göre, kendisi şöyle demiştir:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: كَانَ رَسُولُ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُعَوِّذُ الْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ: «أُعِيذُكُمَا بِكَلِمَاتِ اللهِ التَّامَّةِ مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ وَهَامَّةٍ وَمِنْ كُلِّ عَيْنٍ لَامَّةٍ، وَيَقُولُ: إِنَّ أَبَاكُمَا كَانَ يُعَوِّذُ بِهَا إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ وَسَلَّمَ.»

"Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* **Hasen ve Hüseyin** (efendilerimiz)**e:**

«أُعِيذُكُمَا بِكَلِمَاتِ اللهِ التَّامَّةِ مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ وَهَامَّةٍ وَمِنْ كُلِّ عَيْنٍ لَامَّةٍ.»

'Sizi her türlü şeytandan ve zehirli hayvandan ve bütün kem gözlerden Allâh'ın tastamam olan kelimelerine sığındırırım' (duasını) **okur ve: 'İkinizin atası** (İbrâhîm)**, İsmâ'îl ve İshak'ı kötülüklerden bu kelimelerle Allâh-u Te'âlâ'ya sığındırırdı. Allâh'ın salât ve selâmı hepsinin üzerine olsun' derdi."**
(Buhârî, Enbiyâ:12, no:3191, 3/1233; Nevevî, el-Ezkâr, no:396, sh:154)

Okunarak **Allâh**'a sığındırılan kişi kişi tek ise bu dua «أُعِيذُكَ» şeklinde okunur. Okunanlar cemî (çok) ise: «أُعِيذُكُمْ» şeklinde okunur.

2) İmâm-ı Nevevî *(Rahimehullâh)*ın, ***"el-Ezkâr"*** isimli eserinde naklettiğine göre; **İmâm-ı Muhammed el-Kāzî Huseyn** *(Rahimehullâh)* ***"et-Ta'lîk"*** isimli eserinde şöyle zikretmiştir:

"Peygamberlerden bir tanesi (Allâh-u Te'âlâ'nın salât-ü selâmı onların hepsinin üzerine olsun) bir gün kavmine baktığında onları çok kalabalık görüp hayran kaldı. Bunun üzerine bir saat içerisinde ümmetinden yetmiş bin kişi öldü.

Sonra **Allâh-u Te'âlâ** kendisine:

«إِنَّكَ عِنْتَهُمْ، وَلَوْ أَنَّكَ إِذْ عِنْتَهُمْ حَصَّنْتَهُمْ لَمْ يَهْلِكُوا.»

"Sen ümmetine nazar ettin. (Demek ki peygamberin ümmetine bile nazarı değiyor.) **Eğer onlara baktığında onları koruma altına alsaydın helak olmayacaklardı"** diye vahyetti. O peygamber: "Onları neyle koruma altına alacaktım?" diye sorunca, **Allâh-u Te'âlâ**: **"Eğer sen:**

«حَصَّنْتُكُمْ بِالْحَيِّ الْقَيُّومِ الَّذِي لا يَمُوتُ أَبَدًا،

وَدَفَعْتُ عَنْكُمُ السُّوءَ بِلا حَوْلَ وَلا قُوَّةَ إِلا بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

'Ben sizi hiç ölmeyecek olan Hayy ve Kayyûm ile koruma altına aldım, -'Aliyy ve 'Azîm olan Allâh-u Te'âlâ'nın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur- zikriyle de sizden bütün kötülükleri savuşturdum' diyerek ümmetini Bana sığındırsaydın onlara bir şey olmazdı" buyurdu. *(Nevevî, el-Ezkâr, no:971, 1/320)*

3) Nazar olan kişiye Hümeze Sûresi okunursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle şifâ bulur.

4) Aşağıda zikredilecek olan âyet-i kerîmeler misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımıyla bir kağıda yazılıp, o kağıt, içinde su olan bir kaba konulup, yazılar suya geçinceye kadar beklendikten sonra o suyu nazar olan kişi içerse veya bu âyet-i kerîmeler bir kağıda yazılıp, ardından nuska yapılıp nazar olan kişi bunu üzerinde taşırsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle nazarı geçer. Âyet-i kerîmeler şöylecedir:

﴿لَخَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾، ﴿فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرٰى مِنْ فُطُورٍ ۝ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ﴾، ﴿وَإِنْ يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ۝ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾، ﴿وَرَدَّ اللهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللهُ قَوِيًّا عَزِيزًا﴾، ﴿بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ﴾ اَللهُ أَكْبَرُ، اَللهُ أَكْبَرُ، اَللهُ أَكْبَرُ.

"(Dirilmeyi inkâr edenler hiç düşünmüyorlar mı ki, Allâh-u Te'âlâ'ya göre hiçbir şeyde zorluk ve kolaylık söz konusu değilse de, onlara göre) **elbette göklerin ve yerin yaratılışı, insanların yaratılışından** (daha zor ve) **daha büyüktür.**

Lâkin insanların çoğu(nluğunu teşkil eden kâfirler, kendilerinden kat kat büyük cisimleri yaratmaya Kâdir olan Zât'ın, gökler ve yerlere nispetle hiçbir şey sayılmayacak kadar küçük insanları diriltmeye çok daha güçlü olduğunu) **bilmemektedirler."** *(el-Mü'min Sûresi:57)*

"Haydi gözü(nü göğe doğru) **çevir! Acaba** (onda) **çatlaklar görebilecek misin?! Sonra gözü**(nü) **iki kere daha çevir** (tekrar tekrar çevir) **ki,** (neticede) **o göz sana** (art arda bakmaktan dolayı) **kendisi yorgun bir halde** (aradığını bulmaktan) **mahrum olarak dönüversin."** *(el-Mülk Sûresi:3'ten ve 4)*

"(Ey Habîbim!) **Muhakkak ki o kâfir olmuş kimseler** (bir) **zik**(i)**r** (olan Kur'ân-ı Kerîm)**i duydukları zaman elbette gözleriyle seni** (yerinden) **kaydırmalarına** / ***helâk etmelerine***/ **pek yakın olmuştu!**

Bir de onlar (Kur'ân'da bulunan eşsiz ilimleri hiç anlayamadıklarından dolayı, senin hakkında bir karar veremeyip)**: 'Şüphesiz ki o elbette deli bir kimsedir!' diyorlar. Hâlbuki o** (Kur'ân)**, tüm âlemler için ancak** (Allâh-u Te'âlâ tarafından gönderilen) **büyük bir öğüttür."** *(el-Kalem Sûresi:51-52)*

"(İşte) **böylece Allâh o kâfir olmuş** (ve Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e karşı birleşmiş) **kimseleri öfkeleriyle** (memleketlerine) **geri çevirmiştir ki, hiçbir zafer elde edememişlerdir. Müminlere ise Allâh savaşta yeterli gelmiştir! Allâh dâima** (istediğini yaratmaya pek güçlü bir) **Kaviyy ve** (hiç yenilmeyip sürekli gâlip gelen bir) **Azîz olmuştur."** *(el-Ahzâb Sûresi:25)*

"Doğrusu Biz o hakk (olan Kur'ân ve İslâm)**ı bâtıl** (olan şeytan ve şirk) **üzerine atarız da, o onun beynini patlatır, birdenbire o** (bâtıl bütünüyle) **yok olup gitmiştir.** (Ey kâfirler! Allâh adına) **nitelemekte bulunduğunuz** (eş ve çocuk gibi) **şeylerden dolayı sizin için şiddetli helâk** (ve yıkım) **vardır!"** *(el-Enbiyâ Sûresi:18)*

Allâh-u Te'âlâ en büyüktür, Allâh-u Te'âlâ en büyüktür, Allâh-u Te'âlâ en büyüktür.

5) İçinde "Kef" harfi geçmeyen 'Asr, Kureyş ve Felak sûreleri yazılıp, nazar olan kişiye nuska şeklinde asılırsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle nazarı geçer.

6) Nazar olan kişi büyükçe bir kaba su koyup, abdest ânında dökülen sular da yine o kaba dökülecek şekilde o sudan abdest alır, sonra elbisesini çıkarıp kapta bulunan su ile yıkar, kalan suyu da bir başkası arkasına geçip kafasından aşağı dökerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle nazarı zâil olur.

7) Her kime nazar isâbet ederse, o kişiye **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in nazar değene okuduğu:

«بِسْمِ اللهِ، اَللّٰهُمَّ أَذْهِبْ حَرَّهَا وَبَرْدَهَا وَوَصَبَهَا»

"Allâh-u Te'âlâ'nın adıyla! Ey Allâh! Onun sıcağını, soğuğunu ve hastalığını gider" *(Nesâî, no:7511, 4/359; Hâkim, el-Müstedrek, no:7500, 4/240)* duası okunur da, sonra:

«قُمْ بِإِذْنِ اللهِ تَعَالٰى»

"**Allâh-u Te'âlâ'nın izniyle kalk** (iyileş)**"** denirse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o kişiden nazar geçer.

8) Aşağıdaki dua, noktalı yerde nazar değen kişinin ismi zikredilerek o kişiye okunursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle iyileşir:

«اَللّٰهُمَّ ذَا السُّلْطَانِ الْعَظِيمِ الْمَنِّ الْقَدِيمِ ذَا الْوَجْهِ الْكَرِيمِ، وَلِيَّ الْكَلِمَاتِ التَّامَّاتِ وَالدَّعَوَاتِ الْمُسْتَجَابَاتِ، عَافِ ..... مِنْ أَنْفُسِ الْجِنِّ وَأَعْيُنِ النَّاسِ.»

"Ey yüce saltanat ve ezelî lütuf sahibi, keremli cemal sahibi, tastamam kelimelerin ve makbul duaların velîsi olan Allâh!

Cinlerin (kötü) **nefislerinden ve insanların** (kötü) **bakışlarından felancaya âfiyet ver."** *(Abdülhâdî Muhammed Harse, el-Edviyetü'l-İlâhiyye ve'l-ed'ıyetü'n-nebeviyye li cemî'i'l-emrâzi'n-nefsiyyeti ve'l-cesediyye, sh:201)*

DOĞUM KOLAYLIĞI İÇİN YAPILACAK BİR KAÇ FAYDALI TERKİP

1) İbni Abbâs *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Bir kadın hamlini vaz etmekte** (çocuğunu doğurmakta) **zorlanırsa temiz bir** (porselen) **kap alınarak üzerine:**

﴿كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِنْ نَهَارٍ بَلَاغٌ فَهَلْ يُهْلَكُ إِلَّا الْقَوْمُ الْفَاسِقُونَ﴾، ﴿كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا﴾، ﴿لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ﴾

âyet-i kerîmeleri (misk, zâferan -safran- ve gül suyu karışımıyla) **yazılır, sonra bu âyet-i kerîmeler su ile bozulur ve doğum yapacak kadın bu sudan içer, ayrıca karnına ve fercine de** (tenâsül uzvuna da) **bu sudan sürerse Allâh-u Te'âlâ'nın izniyle kolayca doğum yapar."**

"Bahru'l-ulûm" ve ***"'Aynu'l-me'ânî"*** isimli tefsirlerde de böyle zikredilmiştir.

2) İbni Abbâs *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan rivâyete göre aşağıda zikredilecek dua (yukarıdaki maddede olduğu gibi misk, zâferan -safran- ve gül suyu karışımıyla) bir kağıda yazılır, ardından içinde su olan bir kaba konulup, yazı suya geçene kadar beklenir ve o su doğum yapacak kadına içirilirse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle doğumu çok kolay olur. Bu dua şöylecedir:

«بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، ﴿كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِنْ نَهَارٍ بَلَاغٌ فَهَلْ يُهْلَكُ إِلَّا الْقَوْمُ الْفَاسِقُونَ﴾، ﴿كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا﴾.»

"Rahmân ve Rahîm olan Allâh-u Te'âlâ'nın adıyla! Halîm (zâlimin cezasını peşin vermeyecek derecede acele etmeyen) **ve Kerîm** (çok kıymetli) **olan Allâh'tan başka hiçbir ilâh yoktur.**

'Alî (ulu) **ve 'Azîm** (yüce) **olan Allâh'tan başka hiçbir ilâh yoktur. Yedi kat göklerin ve büyük Ârş'ın Rabbi olan Allâh'ı tesbîh ederim.**

Onlar vaad olunmakta bulundukları şeyi görecekleri gün, sanki gerçekten onlar (dünyâda) **gündüzden bir saat dışında durmamıştırlar.** (İşte bu Kur'ân) **yeterli bir duyurudur! Artık** (vaaz-u nasihat dinlemeyen ve itaatten geri duran) **o fâsıklar toplumundan başkası helâk edilecek değildir!** *(el-Ahkâf Sûresi:35'den)*

Onu (kıyâmeti) **görecekleri gün, sanki gerçekten onlar bir** (günün) **zeval sonrası ya da onun kuşluğu dışında** (dünyâda) **durmamıştırlar!"** *(en-Nazi'ât Sûresi:46)*

3) Bu rivâyetleri yazdığımız ***"Hazînetü'l-esrâr ve Celiyyetü'l-ezkâr"*** isimli kitabın müellifi olan **Muhammed Hakkı en-Nâzilî** *(Rahimehullâh)* bu maddede kendisi tecrübe ettiği bir terkibi nakletmektedir ki, aşağıda zikredilecek olanlar da diğer maddelerde olduğu gibi kağıda veya porselen bir tabağa tarif edilen vechile yazılıp, yazı suya geçince o su hâmile kadına içirilir. Yazılacak olanlar şunlardır:

Önce Âyete'l-Kürsî, Fâtiha Sûresi ve İhlas Sûresi yazılır. Ardında da şunlar yazılır:

﴿وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ﴾، ﴿لَوْ أَنْزَلْنَا هٰذَا الْقُرْآنَ عَلٰى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ خَشْيَةِ اللهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ﴾، «لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللهِ، اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ فِي كُلِّ لَمْحَةٍ وَنَفَسٍ بِعَدَدِ كُلِّ مَعْلُومٍ لَكَ.»

"Biz, inananlar için öyle bir Kur'ân indirmekteyiz ki o, büyük bir şifadır ve yüce bir rahmettir. *(el-İsrâ Sûresi:82'den)*

Eğer Biz işte bu Kur'ân'ı büyük bir dağ üzerine indirecek (ve size verdiğimiz gibi ona da akıl verecek) **olsaydık, elbette sen onu Allâh'ın korkusundan dolayı boyun eğen ve çatlayıp paramparça olan bir şey olarak görürdün! İşte sana! Bu örnekler ki; Biz onları insanlara anlatmaktayız! Tâ ki onlar iyice düşünsünler!** *(el-Haşr Sûresi:21)*

Allâh-u Te'âlâ'dan başka hiçbir ilah yoktur, Muhammed *(Aleyhisselâm)* **O'nun Rasûlü'dür. Ey Allâh! Efendimiz Muhammed'e ve onun âline, her an ve her nefeste Sana mâlum olan her şey sayısınca salât-ü selâm eyle."**

Bunlar yazılıp doğumda zorlanan kadına içirilirse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle bebeğini çabucak doğurur.

Muhammed Hakkı en-Nâzilî *(Rahimehullâh)* bu rivâyeti yaptıktan sonra şu notu düşmüştür: "Medîne mücâvirlerinden (sırf Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e komşu olmak için Medîne'ye yerleşenlerden) bir kadın, doğum yaparken çocuğunun yarısı dışarı çıkıp, diğer yarısı çıkmamış, hangi ilacı denedilerse de o kadıncağız bu hal üzere iki gün beklemiş.

Ben bir gün kuşluk vakti **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* **Efendimiz**'in Ravza-i Mutahhara'sında otururken kocası gelip bana derdini anlattı. Ben de geçenleri yazıp ona verdim, adam bu yazılanları (tarif edilen şekilde) hanımına içirdi ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle çocuğu hemen doğdu. Bu olay (hicrî) sene 1261 yılında meydana gelmişti, o günden bu yazdığım tarih olan 1286 senesine kadar bu terkibi birçok kişiye tavsiye ettim, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hepsi de çok faydasını gördüler." *(Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr ve Celiyyetü'l-ezkâr, sh:73)*

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ
YİRMİ ÜÇ VE YİRMİ DÖRDÜNCÜ İSM-İ ŞERÎF
«اَلْخَافِضُ» VE «اَلرَّافِعُ» İSM-İ ŞERİFLERİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve **Yûsuf-u Nebhânî** *(Rahimehumüllâh)*ın beyanları vechile; «اَلْخَافِضُ» ism-i şerîfi "Bir şeyi mertebesinden daha aşağıya indiren" manasına gelir. «اَلرَّافِعُ» ism-i şerîfi ise bunun zıttına olarak "Dilediğini istediği mertebeye yükselten" demektir.

Allâh-u Te'âlâ dilediği kimselere nimetlerini bahşederek yükseltir, bazılarını da bunun aksine olarak alçaltır. Bu gibi mevzûlar **Allâh-u Te'âlâ**'nın sonsuz hikmeti gereği vukû bulan olaylardır.

«خَافِضُ» ve «رَافِعُ» olan Zat öyle bir Zat'tır ki; kâfirleri şakî kılmakla ve düşmanlarını rahmetinden uzaklaştırmakla alçaltan, müminleri ise mesud kılarak ve dostlarını Kendisine mânen yakınlaştırarak yüceltendir.

Kuşeyrî *(Rahimehullâh)* şöyle buyurmuştur: "Şu iyi bilinmelidir ki; dünyevî hususlarda yükselmek ve alçalmak tamamıyla mecâzendir. Bunların hakîkatları ise uhrevî meselelerde ortaya çıkmaktadır. Asıl yücelik; güzel ahlak sahibi olmak ve bâtınî meziyetler kazanmakla olur. Her kim nefsini temizler ve kalbini **Allâh-u Te'âlâ**'nın gayrısından arındırırsa işte hakîkatte yücelen kişi odur. Her kim de kendisini içindeki kötü fikirlere daldırıp, şehvet ve hevâsının elinde esir olursa işte o kişi de hakîkî mânâda alçalmış olur."

Bu ism-i şeriflerin dînî yönden mânâsı; hak yoldan ayrılmak ya da hak yola irşad olmak, dünyevî yönden mânâsı ise; makam ve mevkîce yükselmek ya da alçalmak demektir.

Âlimler bu ism-i şeriflerin manası hakkında şöyle de demişlerdir: "Esmâ-i hüsnâsından bir tanesi «اَلْخَافِضُ» olan **Allâh-u Te'âlâ**; âsîleri, Kendisine karşı büyüklük taslayanları, kibirli küstahları ve zulüm ehlini alçak ve değersiz kılandır.

Yine esmâ-i hüsnâsından biri «اَلرَّافِعُ» olan **Allâh-u Te'âlâ**; kullarından dilediğine yüksek dereceler bahşedip, Kendisini sevenlere yardım eden ve onları diğerlerine karşı üstün kılandır.

Her kim **Allâh-u Te'âlâ**'nın esmâ-i hüsnâsından birinin «اَلْخَافِضُ», diğerinin de «اَلرَّافِعُ» olduğunu bilirse; o kişi kendisinin hiçbir hâline güvenmez, ilminde ve amelindeki hiçbir duruma îtimad etmez, çünkü bunların hepsi **Allâh-u Te'âlâ**'dan gelmektedir.

Bu ism-i şeriflerle **Allâh-u Te'âlâ**'ya mânen yakınlaşmak ise; kulun kendi ruh tarafını yüceltmeye çalışması, nefis tarafını alçaltması, **Allâh-u Te'âlâ**'nın dostlarına yardım etmesi ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın düşmanlarıyla mücadele etmesiyle hâsıl olur.

Bu mânen yakınlaşma; **Allâh-u Te'âlâ**'dan korkmak, O'na güvenmek, O'na şükretmek ve her halde O'na yönelmekle olur.

Bu ism-i şeriflerin ahlâkıyla mütehallık (ahlaklanmış) olmak ise; **Allâh-u Te'âlâ**'nın nefis ve hevâ (nefsin arzusu) gibi alçak ettiğini alçak etmek, kalb ve ruh gibi yücelttiğini ise yüceltmekle olur.

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:54-55; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:34; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtıkı'l-fetk, sh:324-325; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:506-507)

«اَلْخَافِضُ» VE «اَلرَّافِعُ» İSM-İ ŞERİFLERİNİN HAVÂSSI

1) Her kim «اَلْخَافِضُ» ism-i şerîfini hangi niyetle beş yüz kere zikrederse isteği yerine gelir.

2) Her kim «اَلْخَافِضُ» ism-i şerîfini bin dörtyüz seksenbir (1481) kere okursa **Allâh-u Te'âlâ**'dan hakkıyla sakınır ve düşmanlarına gâlip gelir.

3) Her kim «اَلْخَافِضُ» ism-i şerîfini bin kere okursa bütün düşmanlarından emin olur.

4) Her kim bu ism-i şerîfi, adedini (ebced hesabı sayısı olan 1481'i) zâlimin isminin sayısına çarparak gece yarısı okursa o zâlim helak olur.

5) Her kim «اَلْخَافِضُ» ism-i şerîfinin zikrine devam ederek bir zâlimin aleyhinde beddua ederse derhal müstecab olur. Bir hâkim ve âmirin huzuruna girmek mecbûriyetinde olup da onun tarafından hakâret görmekten, ondan azar işitmekten ve hakârete uğramaktan korkan kimse «يَا خَافِضُ» diyerek o kişinin huzûruna girerse tahkir ve azarlanmaya mâruz kalmayacağı gibi bilakis iyi ve güzel muâmele görür.

6) Haddini bilmeyen ve gözünü karanlık, zulüm ve kibir bürümüş olan makam sahibi azgın bir kimseye aşağıda zikredilecek dua ile beddua edilirse **Allâh-u Te'âlâ** onun lâyık olduğu cezâyı tertip buyurur. Düşmanları kahretmek ve zâlimleri cezalandırmak husûsunda gerek «اَلْخَافِضُ» ism-i şerîfinin, gerek bu faydalı duanın büyük tesiri vardır. Bu dua şöylecedir:

«بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ، يَا خَافِضُ أَنْتَ الَّذِي خَفَضْتَ رُتَبَ أَهْلِ الْجُحُودِ فِي الدَّرَكَاتِ وَأَنْتَ الَّذِي تَقْمَعُهُمْ بِقَهْرِكَ وَصِفَاتِكَ الْمُثُلَاتِ وَأَنْتَ الَّذِي تَعَزَّزُ عَلَيْهِمْ لَمَّا أَوْجَدْتَهُمْ بِهِ عِنْدَ انْقِسَامِ الْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ، أَسْئَلُكَ بِسِرِّ الْأَسْرَارِ فِي قُلُوبِ الْأَبْرَارِ وَالْأَخْيَارِ وَبِنُورِ الْأَنْوَارِ الْمُنْبَسِطِ فِي الْأَقْطَارِ أَنْ تَجْعَلَنِي خَافِضًا لِنَفْسِي وَسِرِّي فِي مَقَامِ الْعُبُودِيَّةِ مُتَخَشِّعًا لَكَ عِنْدَ ظُهُورِ النُّزُلَاتِ بِسِرِّ الرُّبُوبِيَّةِ وَارْزُقْنِي حَظًّا وَافِرًا مِنَ الْمَعَارِفِ الْإِلٰهِيَّةِ إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ قَادِرٌ عَلٰى مَا تَشَاءُ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْئَلُكَ بِسِرِّ اسْمِكَ الْخَافِضِ خَفْضَ كُلِّ مَنْ أَرَادَنِي بِسُوءٍ أَوْ كَادَنِي بِكَيْدٍ إِلَى دَرَكَاتِ الْهَوَانِ وَالنِّسْيَانِ يَا خَافِضَ كُلِّ جَبَّارٍ وَيَا قَاهِرَ عَنُودٍ مَكَّارٍ إِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

7) «اَلْخَافِضُ» ism-i şerîfini bir kâğıt üzerine yazarak üstünde taşıyan kimse, kendisine düşmanlık besleyen kimselere her hususta gâlip gelir.

8) Her kim «اَلرَّافِعُ» ism-i şerîfini yetmiş kere zikrederse zâlim ve âsîlerden korunur.

9) Her kim «اَلرَّافِعُ» ism-i şerîfini üçyüz ellibir (351) kere zikrederse âhirette kazanacağı derecelerini düşürecek kötü amelleri işlemekten muhafaza olunur, **Allâh-u Te'âlâ**'ya karşı tevâzu ve muhabbeti artar.

10) Her kim pazartesi günü veya cuma gecesi akşam ya da yatsı namazından sonra yüz kırk (140) kere «يَا رَافِعُ» diye zikrederse mahlukat içinde kendisine bir heybet bahşedilir ve **Allâh-u Te'âlâ**'dan başkasından korkmaz.

11) Her kim «اَلرَّافِعُ» ism-i şerîfini gecenin sonunda (imsaktan önce) yüz kere zikrederse **Allâh-u Te'âlâ** kendisine zenginlik nasip eder ve kıymeti artar.

12) Her kim aşağıda zikredilecek duayı her gün sabah namazından sonra üç defa okumaya devam ederse kıymeti yüce ve derecesi yüksek olur. O kişi insanlar katında sözü dinlenen bir kimse olur. Bu ism-i şerîfin bereketiyle o kişiye **Allâh-u Te'âlâ** tarafından dünya ve âhirette yüksek makamlar ihsan edilir. Bu dua şöylecedir:

«بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ، اَللّٰهُمَّ أَنْتَ الَّذِي رَفَعْتَ الْأَنْبِيَاءَ وَالْأَوْلِيَاءَ بِنُورِكَ الْأَبْهٰى وَأَنْتَ الَّذِي كَمَّلْتَ نُفُوسَ أَهْلِ الْمَحَبَّةِ وَالْوِدَادِ بِسُبُحَاتِ وَجْهِكَ وَجَنَابِكَ الْأَعْلٰى وَأَنْتَ الَّذِي تُظْهِرُ التَّعَبُّدَ وَالتَّجَرُّدَ فِي قُلُوبِ أَوْلِيَائِكَ لِلْإِحَاطَةِ بِعَوَالِمِ الْأَشْيَاءِ وَأَنْتَ الَّذِي رَفَعْتَ دَرَجَاتِ الْعِرْفَانِ وَقَدْرَ أَهْلِ الْعِرْفَانِ وَالْإِيمَانِ عِنْدَ انْفِسَاخِ الظُّلُمَاتِ وَظُهُورِ سِرِّ الْاِجْتِلَاءِ، أَسْئَلُكَ بِسِرِّ الْكَافِ وَالنُّونِ وَسِرِّ أَسْرَارِ الْعِلْمِ وَبِسِرِّ مَعَانِي النُّونِ بِمَكْنُونَاتِ حُرُوفِ الْخَفْضِ فِي الرَّفْعِ الْمُوجِبَةِ أَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ وَبِسِرِّ ضَمَائِرِ دَوْرِ النَّفْعِ عِنْدَ انْكِشَافِ الْحُكْمِ الْمَصُونِ أَنْ تَرْفَعَ مُشَاهَدَتِي عَنِ الْمَحْسُوسَاتِ وَإِرَادَتِي عَنْ نَعِيمِ الشَّهَوَاتِ وَارْفَعْنِي إِلَيْكَ عَلٰى أَكْمَلِ الْحَالَاتِ وَتَبْدِيلِ السَّيِّئَاتِ، أَسْئَلُكَ اللّٰهُمَّ أَنْ تَجْعَلَنِي مُتَذَلِّلًا بَيْنَ يَدَيْكَ فِي الدُّنْيَا مَعَ كَمَالِ الْعِلْمِ وَالْعِبَادَةِ مُقْبِلًا عَلَيْكَ فِي الْعُقْبٰى عِنْدَ بَسْطِ أَنْوَارِ السَّعَادَةِ وَالسِّيَادَةِ وَسَاجِدًا لَكَ فِي مَقَامِ إِرَادَتِي مُلْتَبِسًا بِنُورِ الْحِكْمَةِ.»

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:29; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtıkı'l-fetk, sh:325; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:54-55; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:34; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:506-507; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, sh:1/79-80, 3/189-190)

ERBA'ÎN-İ İDRÎSİYYE

ON DOKUZUNCU İSM-İ ŞERÎF

«يَا خَالِقَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكُلٌّ إِلَيْهِ مَعَادُهُ، يَا خَالِقُ.»

"Ey göklerde ve yerlerde ne varsa hepsini yaratıp, her şeyin dönüşü yine ancak Kendisine olan! Ey Hâlık!"

BU İSM-İ ŞERÎFİN BÂZI HAVÂSSI

1) Her kim bu ism-i şerîfi gece yarısı kırk kere zikretmeye devam ederse **Allâh-u Te'âlâ** o kişinin yüzünü nurlandırır.

2) Bu ism-i şerîfin hâssalarından biri de hamile kaldığında çocuğu düşenlere şifa vesîlesi olmasıdır. Şöyle ki; bu ism-i şerîf gümüş bir levha üzerine yazılıp, o levha ud ve anber ile tütsülendikten sonra çocuğu düşen kadın bunu üzerinde taşırsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle çocuğu düşmez, annesinin karnındaki müddetini kâmilen doldurup sağ-sâlim dünyaya gelir.

3) Her kimin ekili bir tarlası olup da, ürünleri bereketsiz ve az olursa, bunun yerine bereket ve bolluk gelmesi için bu ism-i şerîfi bakırdan yapılmış bir iğneyle kurşun bir levha üzerine ayın ilk günlerinde ay ışığı yükselirken bir salı günü yazıp bu levhayı o tarlanın ortasına gömerse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle ekinleri bollaşır ve evvelkinden çok daha bereketli olur.

(Bu işlem toprak maddesine mensup burçlar olan boğa -13 mayıs / 21 haziran-, başak -16 eylül / 30 ekim- ve oğlak -20 ocak / 16 şubat- burçlarının zamanlarında yazılırsa tesiri daha çok olur.)

4) Her kim gözünü devamlı sık-sık kırpma hastalığına mübtelâ olur da bu hastalığına her hangi bir ilaç bulamazsa porselen bir tabak üzerine zâferan (safran) ve saf su karışımı ile bu ism-i şerîfi yazıp, petek balını üzerine döküp, yazı bala geçinceye kadar karıştırarak yok edip gözüne sürerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hastalığı geçer.

5) Bu ism-i şerîf **Allâh-u Te'âlâ**'nın celâlî olan kıymetli isimlerindendir. **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfi **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e inzal buyurmuştur. **Nebî** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* mübarek eliyle kırk hurma çekirdeği alıp hepsini ekmiş, sadece bir tanesini ise **Ali** *(Radıyallâhu Anh)* ekmiştir. Otuz dokuz çekirdeğin hepsi hurma ağacı olarak yetişip aynı sene meyve vermiş, ancak **Ali** *(Radıyallâhu Anh)*ın diktiği çekirdek diğer ağaçlar gibi zamanı geldiğinde yetişmiştir ki bütün bunlar **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in bu ism-i şerîfi okuması bereketiyle meydana gelmiştir.

6) Birisi kaybolur da kendisinden hiçbir haber alınamaz ve bulunamazsa, bu şahsı bulmak isteyen kişi iftar ve sahurunda yağlı yiyeceklerden ve hayvânî gıdalardan sakınmak şartıyla beş gün **Allâh-u Te'âlâ**'nın rızası için oruç tutup bu ism-i şerîfi her gün beş bin defa zikreder, altıncı gece de doğuya bakan bir duvara doğru uyursa, uykusunda bir şahıs ona gelerek kayıp kişinin nerede, ne halde olduğunu ve başından geçenleri bildirir. Bu, tarafımızdan tecrübe edilip sahih bulunmuştur. **Allâh-u Te'âlâ** hakkı söyler ve dilediğini dosdoğru yola hidayet buyurur.

Bu konu hakkında bir rivayet daha vardır ki o da şöyledir; kayıp birisini bulmak isteyen kişi bu ism-i şerîfi beş bin kere okur, ardından her rekatında Fâtiha Sûresi'nden sonra Âyete'l-Kürsî ve İhlas Sûresi'ni on defa okuyarak iki rekat namaz kılar, namazın ardından secdeye varıp şu salavât-ı şerîfeyi okur:

«اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ كُلَّمَا ذَكَرَهُ الذَّاكِرُونَ وَصَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ كُلَّمَا غَفَلَ عَنْ ذِكْرِهِ الْغَافِلُونَ وَأٰلِ مُحَمَّدٍ وَسَلِّمْ.»

"Ey Allâh! Zikredenler Efendimiz Muhammed Mustafa'yı zikrettikçe ona ve âline salât-ü selâm eyle ve yine ğâfil olanlar onun zikrinden ğâfil oldukça ona ve âline salât-ü selâm eyle."

Secdeden başını kaldırınca bu ism-i şerîfi bin kere okur, sonra bu ism-i şerîfi bir kağıt üzerine (ceylan derisi olursa daha iyi olur) misk ve zâferan karışımıyla yazıp, bunu yattığı yatağın altına koyarak uyur, işte böyle yapan kişiye rüyasında kayıp kişinin nerede ve nasıl olduğu gösterilir.

7) Her kim bu ism-i şerîfi okumaya devam ederse **Allâh-u Te'âlâ** onun rızkını bollaştırır.

8) Bu ism-i şerîf bir sefere çıkan kişinin ardından beş bin kere okunursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle seferinden sağ-sâlim vatanına döner.

9) Kayıp bir eşyası olan kişi, o kaybettiği şeyi bulma niyetle bu ism-i şerîfi okursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle kaybettiği şeyi bulur.

10) Bu ism-i şerîfi zikredip faydalarına ulaşmak, ismi Abdülhâlık olanlara çok münasiptir.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:113; Ayasofya, no:3358, verak:146; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:9; Beyazıd Devlet, no:1256, verak:17; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:244-245; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye, sh:30-31)

MÜCERREBAT'TAN

MEŞÂYİH-I KİRÂM TARAFINDAN TECRÜBE EDİLMİŞ BAZI HAVÂSS-I 'İZÂM

YÂSÎN SÛRESİ HAKKINDA MÜHİM BİR HAVAS

Meşâyıhın Birçok İsteklerini Kendisiyle Gerçekleştirip Kitaplarında Naklettikleri Yâsin Sûresi'nin Acâyip Bir Terkiple Okunuşu

Not: Kırmızı yazılan yerler zikredilen sayı üzere tekrar edilir. Yeşil yazılan yerde ise niyet tutulur. *(Şeyh Ahmed ed-Dîrebî, el-Mücerrabât, sh:15-16)*

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

يٰسٓ (7 kere) وَالْقُرْاٰنِ الْحَكِيمِ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ عَلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَا أُنْذِرَ أٰبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلٰى أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا

يُبْصِرُونَ ۝ «اَللّٰهُمَّ يَا مَنْ نُورُهُ فِي سِرِّهِ وَسِرُّهُ فِي خَلْقِهِ، اِحْفَظْنِي مِنْ أَعْيُنِ النَّاظِرِينَ وَقُلُوبِ الْحَاسِدِينَ وَالْبَاغِينَ كَمَا حَفِظْتَ الرُّوحَ فِي الْجَسَدِ إِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ»، وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝ إِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمٰنَ بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ۝ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتٰى وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَارَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُبِينٍ ۝ وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ۝ إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُمْ مُرْسَلُونَ ۝ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمٰنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ۝ قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ ۝ وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ۝ قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ۝ قَالُوا طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ أَئِنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ۝ وَجَاءَ مِنْ أَقْصَى الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعٰى قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ۝ اِتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ ۝ وَمَا لِيَ لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ۝ أَأَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً إِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمٰنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِ عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ ۝ إِنِّي إِذًا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ۝ إِنِّي آمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ ۝ قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ۝ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ۝ «اَللّٰهُمَّ أَكْرِمْنِي بِقَضَاءِ حَاجَتِي وَأَكْرِمْنِي بِطَاعَتِكَ» (Burada niyet tutulur)، وَمَا أَنْزَلْنَا عَلٰى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ۝ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ۝ يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ۝ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ۝ وَإِنْ كُلٌّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ۝ وَآيَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا

فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ۝ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ۝
لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ۝ سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ
كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ۝ وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ
النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ۝ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ
(14 kere)، «اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْئَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ الْوَاسِعِ وَجُودِكَ السَّابِغِ مَا تُغْنِينِي بِهِ عَنْ
جَمِيعِ خَلْقِكَ (3 kere)» ۝ وَالْقَمَرَ قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّى عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ۝
لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ
۝ وَآيَةٌ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ۝ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا
يَرْكَبُونَ ۝ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ ۝ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا
وَمَتَاعًا إِلَى حِينٍ ۝ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ
۝ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ۝ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا
مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنُطْعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللّٰهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ
إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ۝ وَيَقُولُونَ مَتَى هٰذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۝ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا
صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ۝ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَى أَهْلِهِمْ
يَرْجِعُونَ ۝ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَى رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ ۝ قَالُوا يَا
وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ۝ إِنْ كَانَتْ إِلَّا
صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ۝ فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا
تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۝ إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغُلٍ فَاكِهُونَ ۝ هُمْ
وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَّكِئُونَ ۝ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ۝
سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبٍّ رَحِيمٍ (16 kere)، «اَللّٰهُمَّ سَلِّمْنِي مِنْ آفَاتِ الدُّنْيَا وَفِتْنَتِهَا (16 kere)»

وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ۝ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ
إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ۝ وَأَنِ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ۝ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ
جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ۝ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ۝ اِصْلَوْهَا
الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ۝ اَلْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ
أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ۝ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَى أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ
فَأَنَّى يُبْصِرُونَ ۝ وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَى مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا مُضِيًّا وَلَا
يَرْجِعُونَ ۝ وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ۝ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا
يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ ۝ لِيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى
الْكَافِرِينَ ۝ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ۝
وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ۝ وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ أَفَلَا
يَشْكُرُونَ ۝ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللهِ آلِهَةً لَعَلَّهُمْ يُنْصَرُونَ ۝ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ
وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُحْضَرُونَ ۝ فَلَا يَحْزُنْكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ۝
أَوَلَمْ يَرَ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ۝ وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا
وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ۝ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ
وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ۝ اَلَّذِي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ
تُوقِدُونَ ۝ أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ
مِثْلَهُمْ بَلَى، «بَلَى وَاللهُ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يَقْضِيَ لِي حَاجَتِي وَيُحَصِّلَ مَا فِي ضَمِيرِي
(Burada niyet tutulur) (3 kere)» ۝ أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ
عَلَى أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَى وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ۝ إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ
كُنْ فَيَكُونُ ۝ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ